

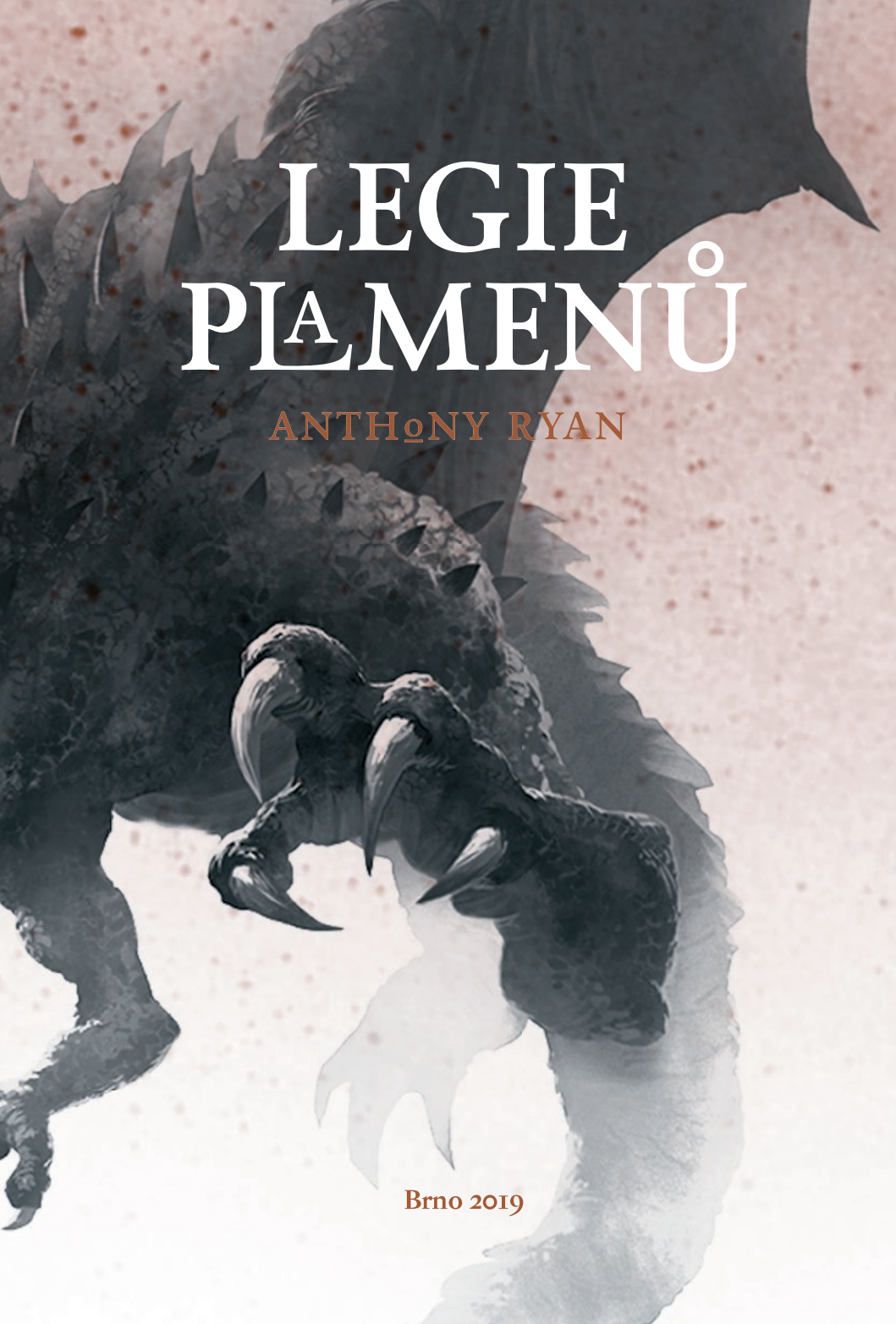
LEGIE^{host} PLAMENŮ

Draconis Memoria
KNIHA DRUHÁ

ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

LEGIE PLAMENŮ

ANTHONY RYAN

Brno 2019

The Legion of Flame

Copyright © 2017 by Anthony Ryan

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration: Jaime Jones

Designed by Nico Taylor — LBBG

Maps by Anthony Ryan

Translation © Milan Žáček, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0023-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0024-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0025-3 (Formát MobiPocket)

*Věnováno Robinovi, Normanovi a Nickovi,
protože jsme kdysi bojovali za dobrou věc.*

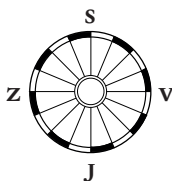
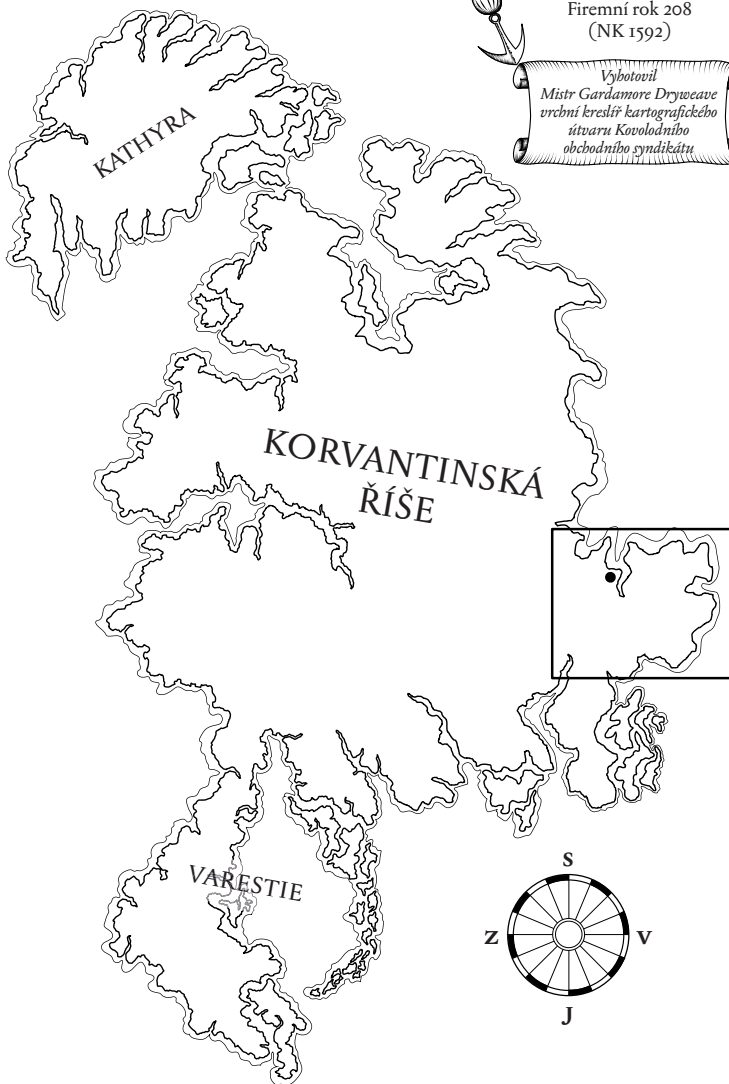

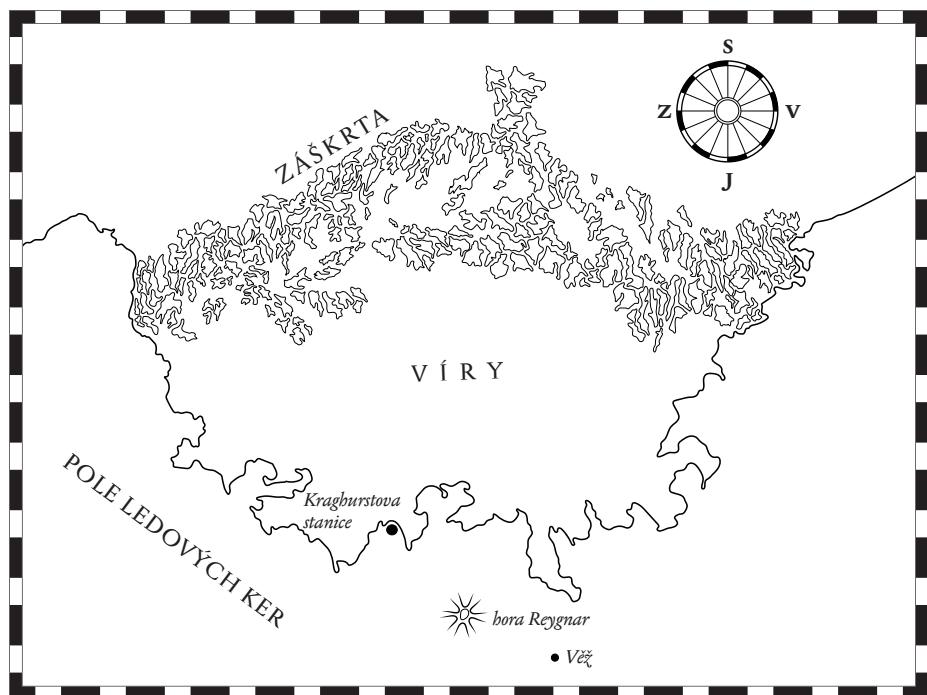
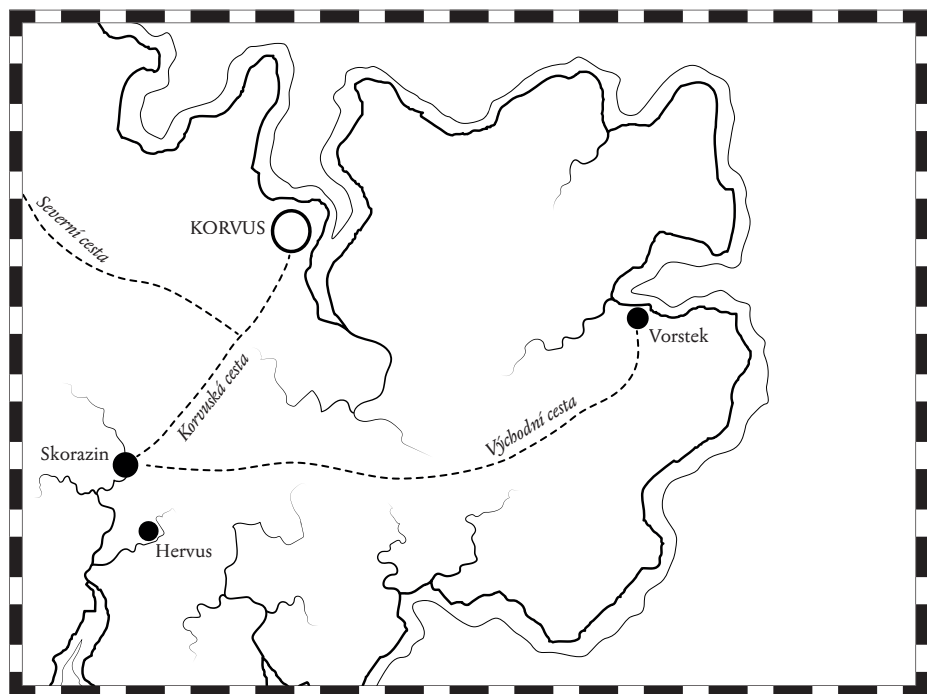
Kontinentální masy světa

Firemní rok 206
(NK 1590)

*Vyhotovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrchní kreslír kartografického
útvary Kovolodního
obchodního syndikátu*

BARIÉROVÉ OSTROVY

ÚŽI N A

Morsvale

Pískový

Rudé písky

Stockcombe

stanice Rudé cesty

A
R
R
A
D
S
I
E

*Arradiánský
kontinent
&
Bariérové ostrovy*
Firemní rok 213 (NK 1597)

Vybatovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrbční kreslíř
kartografického útvaru
Kovoložního obchodního syndikátu

I

ŽATVA

SLAVNÁ DÁMA Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI ZAHYNULA PŘI POŽÁRU LÉČEBNY PRO CHOROMYSLNÉ

**Všeobecný smutek za „královnu mandinorské společnosti“
Kouzelný život končí v šílenství a plamenech**

Zámožný rod Dewsmínových se dnes oděl do černého po tragickém úmrtí jeho nejproslulejší dcery — krásné a okouzující pětadvacetileté Catheline. Sotva lze uvěřit, že před necelými čtyřmi roky právě náš list označil Catheline Dewsmínovou za nekorunovanou královnu mandinorské společnosti. Během svého závratně rychlého vzestupu na společenský vrchol si Catheline svou oslnivou a temperamentní přítomností na plesích a dýcháncích řídící třídy získala řadu obdivovatelů a nemálo jízlivých nepřátel. Jen tento skromný dopisovatel slyšel, jak ji jiní popisují na jedné straně coby „nebesky spanilou a nekonečně velkorysou duši“ a na straně druhé coby „jedovatou harpyji s drápy ostrými jako břitva, jejíž záda nikdy nespočinula na matraci, která by jí byla po chuti“. Ať je pravda jakákoli, je zjevné, že po jejím odchodu bude mandinorská společnost mnohem méně zajímavá.

Rod Dewsmínových vystoupal do popředí za časů, kdy se rodové jmění z velké části odvozovalo z vlastnictví pozemků, které královna Arrad III. rozdávala coby výraz uznání za služby prokázané ve válce

proti Korvantincům. S nástupem korporátního věku byl tento rod jednou z prvních aristokratických dynastií, jež nakoupily akcie v tehdy vznikajícím Kovolodním syndikátu. V průběhu následujících desetiletí se jeho bohatství rozhojňovalo díky stále vyšším ziskům, které plynuly ze syndikátních držav v Arradsii. Rod se nespokojil s prostým požíváním plodů prozíravých investic a nikdy se nezdráhal dostat i svým řídicím povinností. Od každého mladého muže či ženy, již nesou jméno Dewsmine, se očekává, že vstoupí do Syndikátu na začátečnickou pozici, přičemž se předpokládá, že je jejich vrozená ctižádostivost a inteligence záhy vynesou na příhodnější post. Několik takových potomků se dokonce vypracovalo natolik, že obsadili místo ve Správní radě.

Catheline Dewsmínová se projevila jako pozoruhodná výjimka z tohoto pravidla, ke značnému zděšení (jak se sušká) svých rodičů. Žádná rodina, nehledě na to, jak grandiózní, není vyvázána z povinnosti podstoupit Krvezkoušku a Požehnání nebere žádné ohledy na společenské postavení. Zatímco u rodin, jež se netěší tak příznivému statutu, je určení Krvožehnaného dítěte vždy vnímáno jako výtah z bahna ulice k blahobytu, u dětí příslušníků řídicí třídy se často chápe jako prokletí, které nevyhnutelně zpřetrhává vazby s příbuznými, přáteli a podílem na rodovém jmění. Nicméně poté co Krvezkouška odhalila její skutečnou podstatu, u Catheline tomu tak být nemělo. Když dostala pokyn, aby si sbalila věci, vydala se do Arradsie a nastoupila na Kovolodní akademii pro vzdělávání dívek, ihned se mu vzepřela a spustila povyk, o němž se jistý bývalý zaměstnanec domácnosti Dewsmínových tomuto dopisovateli vyjádřil jako o „pradědečkovi všech amoků“. Třebaže je každá osoba v korporátním světě vázána dohodami usměrňujícími vzdělávání a zaměstnávání Krvožehnaných, Dewsmínovým se díky početnému a drahému sboru právních poradců a vynalézavému výkladu podnikového zákona podařilo dosíci „výjimečného upuštění“ od zavedené a předepsané praxe na základě toho, že Catheline je dívkou „příliš křehkého naturelu“ na to, aby se dokázala vyrovnat s tak surovým vytržením z lůna rodiny.

A tak místo aby se několik let učila řádnému využívání svého daru pod odborným dohledem zaměstnanců slovné Akademie, dostalo

se Catheline soukromého vzdělání od různých Krvožehnaných domácích učitelů. Ač své schopnosti na veřejnosti předváděla jen zřídkakdy, v mnoha líčeních se popisuje nevšední obratnost, s níž dokázala manipulovat s Červenou. Jeden sloužící například vyprávěl, jak se jí podařilo zapálit svíčku na vzdálenost padesáti yardů, zatímco jiný popsal, jak během záchvatu hněvu spálila celý ovocný sad. V zájmu vyváženého zpravodajství je třeba zmínit, že její příbuzní tento incident vehementně popírají.

Je nasnadě, že Cathelinino výjimečné postavení vzbuzovalo zájem jak tisku, tak široké veřejnosti a průběh jejího dospívání se stal námětem četných článků v periodikách, jež považovala za patřičné zveřejňovat opakující se — a opakovaně popírané — historky, v nichž figurovala upečená kořata, vykuchaná štěňata a služky vyhazované z horních oken. Jelikož po těchto domnělých incidentech nenásledovaly žádné soudní žaloby, jejich pravdivost není možné ověřit. Tento dopisovatel si nicméně povšiml, že několik bývalých zaměstnanců domácnosti Dewsmínových si užívá velice velkorysé penze navzdory postižením vyplývajícím z dlouhodobých zranění.

Cathelinino postavení, zajímavé, byť nedůležité kuriozity, prošlo proměnou ve chvíli, kdy se poprvé objevila na jednom důležitém řídicím zasedání. Ve věku pouhých sedmnácti let, ale již v plném rozpuku toho, co jistý kolega novinář označil za „téměř dokonalý příklad ženské krásy“, Catheline okouzila všechny, kdo se tehdy účastnili každoročního Plesu debutantek v Sanoražské hodovní síni. Říká se, že během následujícího týdne obdržela hned šest nabídek k sňatku, vesměs od význačných vedoucích kádrů mimořádného postavení, z nichž jeden už byl podle všeho ženatý. Catheline se však nijak snadno nadbíhat nedalo a její zářivou, byť krátkou kariéru coby špičky mandinorské urozené společnosti charakterizovala naprostá absence zasnoubení nebo vážnějšího milostného poměru (zvěsti o vztazích frivolnější povahy se vyskytuje celá řada, ale takové nepodložené klepy nejsou hodny pera tohoto dopisovatele).

V průběhu jednoho roku se Catheline stala nejžádanějším hostem na každé vážné sešlosti a zajistila si značný příjem podporou různých módních domů a kosmetických koncernů. Brzo byly všude k vidění její fotostaty, ačkoli tyto portréty často nedokázaly postihnout

téměř éterickou povahu její krásy, kterou bylo možné plně docenit, jen pokud jste měli to štěstí, že jste se nacházeli v její bezprostřední blízkosti. Spíš než pouhý soulad rysů se zavedenými představami krásy byl pro Catheline charakteristický dojem jinakosti. Ač se tento dopisovatel vystaví nebezpečí, že bude nařčen z přehánění, vysloví názor, že působením svých vloh získaných Požehnáním Catheline nějakým způsobem překračovala běžnou lidskost. Nejednen svědek se přiznal k návykové povaze její společnosti, pocitu uhranutí, jež probouzela každým svým pohledem do cizího oka, k téměř zoufalé touze setrvávat v její přítomnosti a bezútěšnému svírání srdce, jež jste zakoušeli při loučení s touto bytostí.

Toto všechno však naneštěstí nemělo mít dlouhého trvání. První náznak, že v Cathelinině světě není vše zcela v pořádku, se objevil v průběhu oslav jejích dvacátých narozenin, při vskutku marnotratném podniku sponzorovaném Oděvní a galanterní pobočkou Alebondskeho komoditního konglomerátu. Catheline byla podle všech líčení po většinu večera stále tak podmanivá a okouzlující jako vždy i navzdory ošklivé příhodě s jedním nápadníkem, který na ni dotíral tak úporně, že jej bylo třeba násilím vyvést ze dveří. Nikdo neumí určit, zda ji znepokojila tato epizoda, nebo nějaké doposud utajované onemocnění mysli. Ať tomu bylo jakkoli, ke konci večera Catheline Dewsmínová začala mluvit z cesty. Začalo to přidušeným a hrdelním mumláním. Nepronášela sice žádná zřetelná slova, ale z tónu její promluvy i po nějakých pěti letech tohoto dopisovatele stále mrazí. Na fakt, že nešlo o první incident svého druhu, poukázala rychlost, s níž ji příbuzní začali odvádět ze sálu, což ji zjevně už zcela vykoledjilo. Z mumlání se stal křik a její dokonalá tvář se proměnila v ošklivou, brunátnou masku. Když ji vlekli pryč, máchala rukama, plivala a kousala a v ohromeném tichu se za ní rozléhala slova, která nikdy nezapomenu: „Volá mě! Slibuje mi celý svět!“

Catheline Dewsmínová se od té doby na veřejnosti neobjevila. Její rodina stroze odbývala veškeré dotazy na její zdravotní stav, ačkoli služebnictvo později popisovalo úděsné období, kdy se o ni její rodiče doma pokoušeli starat. Přicházeli k nim lékaři specializovaní na léčbu duše, jakož i těla, podávaly se jí nejrůznější odvary, aplikovaly originální i experimentální tresti Zelené. Vše nadarmo. Léčení

spolehlivých svědků se shodují v tom, že Catheline byla v této fázi naprosto a nevyhlášeně šílená. S příchodem jednadvacátého roku jejího života byla umístěna do Ventworthova ústavu pro citově rozrušené, Kovolodním syndikátem financované instituce, zaměřující se na péči o Krvožehnané trpící duševními neduhy. Catheline zanedlouho téměř zcela vymizela z veřejného povědomí, byla pouhým terčem krutých bonmotů nebo bezcitných kreslených vtipů a možná by upadla v dokonalé zapomnění, kdyby přede dvěma dny nedošlo k oněm strašlivým událostem.

Příčiny požáru, který strávil budovu Ventworthova ústavu, ještě nebyly zjištěny. Do prostoru ústavu se z důvodů, které by měly být nabíledni, nesmí přinést ani kapka produktu a všichni pacienti jsou pod bedlivým dohledem. Jasně panuje v tom, že přibližně dvě hodiny po půlnoci vzplanul v západním křídle budovy obrovský požár, jenž se záhy rozšířil do všech jejích koutů. Uniklo mu pouze šest zaměstnanců a tři pacienti. Tragédií je, že Catheline mezi nimi nebyla. Počáteční protokol, vypracovaný ředitelem odboru požární bezpečnosti Kovolodního protektorátu, potvrzuje, že plameny vyšlehly uvnitř budovy, ale příčina dosud stanovena nebyla. S ohledem na stav lidských ostatků prozatím není možné určit ani celkový počet obětí.

A tak Catheline Dewsmínová, bývalá královna svého druhu a královice, jíž nebylo rovno, opouští tento svět tím nejohavnějším způsobem, jaký si lze jen představit. Už nás nezalévá její světlo a dle skromného názoru tohoto dopisovatele je svět v důsledku toho mnohem tmavším místem.

Úvodník *Sanoražského zpravodaje* ze dne 35. verestra 1600 (211. firmního roku) z pera Sigmenda Talwicka, hlavního dopisovatele

KAPITOLA I

SIRUS

Když se probudil, Katrya opět plakala. Tlumeně úpěla ve tmě. Už se naučila, že nemá vzlykat, za což byl Sirus vděčný. Majack pohrozil, že ji uškrtní, když se všichni první noci krčili v tom smrdutém proudu, Katrya přitisknutá k Sirusovi, pevně schoulená, zatímco ronila zdánlivě nekonečný proud slz.

„Ať už sklapne!“ zavrčel Majack, když se ztěžka zvedl od stěny kanálu, potažené zelenými šlemy. Uniformu měl na cáry a někde v chaosu na povrchu ztratil pušku. Ale byl to urostlý muž a jeho vojácké ruce vypadaly velice silně, když se k nim rázně sklonil, sáhl po Katryině promáčené blůzce a sykl: „Mlč, ty hloupá huso!“

Ustrnul, když se mu do měkkého masa pod bradou natlačil Sirusův nůž. „Nech ji být,“ zašeptal mladík v úžasu nad pevností svého hlasu. Nůž, řeznický nástroj se širokou čepelí, pocházející z kuchyně domu jeho otce, hrál od hrotu po rukojeť tmavě rudou barvou — suvenýr z úvodní fáze jejich přesunu do tohoto špinavého útočiště.

Majack vycenil zuby ve vzdorovitém šklebu, zabodl pohled do očí mladíka se zakrvácenou zbraní, ale když v nich spatřil dostatečně silný příslib neblahého vývoje, ruce zase odtáhl. „Přivede je sem,“ zavrčel.

„Pak bys měl doufat, že dokážeš běžet rychleji než my,“ odsekl Sirus, nůž si přitáhl zpátky k tělu a začal Katryi postrkovat hlouběji do tunelu. Držel si ji co nejbliž a do ucha jí šeptal konejšivé lži, dokud její vzlyky nezesláblý do žalostného kňučení.

Té první noci jich bylo deset, deset zoufalých duší choulících se v podzemní špíně, zatímco nad nimi zmíral Morsvale. Navzdory Majackovým obavám k nim Katryin nářek žádné nepřátele nepřitáhl.

Ani tehdy, ani noc poté. Podle neustávající kakofonie, která z k nim shora doléhala přes kanálové mříže, Sirius usoudil, že útočníci nacházejí dostatek podnětů na to, aby se jimi, aspoň prozatím, dokázali zabavit. V tomto stavu však samozřejmě příliš dlouho nevydrželi.

Z deseti se stalo devět pátého dne, kdy je hlad vyhnal sehnat něco k snědku. Než na Tikavé, kde svou živnost provozovala většina městských hokynářů, vyklouzli z kanálu, vyčkali na příchod noci. Zpočátku se zdálo, že všude vládne ticho — nedolehl k nim pronikavý křik vyplašeného dragga, do špíny je nezahnal žádné hlídky Zkažených. Majack vyrazil dveře jednoho krámků, kde si naplnili několik pytlů cibulí a bramborami. Sirius už chtěl zamířit zpátky, ale ostatní, které přetrvávající ticho stále víc přesvědčovalo, že netvoří odešli, dospěli k rozhodnutí, že to zkusí ještě s nedalekým řeznictvím. Potom, když se obtěžkáni hovězími a vepřovými kýty opatrně vraceli úzkou uličkou k Hailwellské tržnici, se to stalo.

Znenadání něco rachotivě zavrčelo, vzduchem v bleskurychlé šmouze švihl ocas, a najednou jich bylo o jednoho méně. Přišli o ženu středního věku z jakéhosi nepříliš důležitého administrativního místa v Císařském kruhu, jejímiž posledními slovy byla nesrozumitelná prosba o pomoc, s níž se na ostatní obrátila těsně předtím, než ji dragg odvedl přes okraj střechy nad jejich hlavami. Nečekali, až uslyší, jak se rozeřve, okamžitě vyrazili ke svému špinavému úkrytu, přičemž jim ve spěchu popadala polovina kořisti. Jakmile se ocitli pod zemí, prchali ještě hlouběji do kanálů. Simleon, mladík zločineckých sklonů a hubený jak lunt, do jisté míry obeznámený s bludištěm rour a tunelů, je dovedl k centrálnímu kanalizačnímu uzlu, kde se sbíhaly různé stoky, aby seslaly splašky do obrovské šachty, která je odváděla dál do moře. Burácející přívaly byly zpočátku odporně kalné, ale v průběhu dní se voda postupně pročišťovala.

„Myslíš, že tam někdo zůstal?“ zamumlal jednoho dne Majack. Sirius počítal, že od jejich neúspěšné výpravy na povrch uplynul už možná víc než měsíc. Dny se jim počítaly velmi těžko. Majackův zastřený pohled se ztrácel v plynoucích vodách. Vojákova předešlá nevraživost ustoupila apatické skleslosti, která, jak Sirius dobře věděl, pramenila z hladu a zoufalství. Navzdory úzkostlivosti, s níž si

rozdělovali zásoby, jim do spotřebování veškerého jídla zbývaly jen asi poslední dva dny.

„Nevím,“ zašeptal Sirus, ačkoli měl silné podezření, že devět hladovějících osob kolem něho bylo ve skutečnosti vše, co zbylo z celého morsvalského obyvatelstva.

„Naše chyba to nebyla.“ Apatičnost v Majackově pohledu zmizela, jen co ho namířil na Siruse, hlas měl zbarvený prosbou o pochopení. „Byla jich spousta. Tisíce těch parchantů — draggů a Zkažených. Morradin celou posádku kromě hrstky vojáků odvelel bojovat s korporáty. Neměli jsme žádnou šanci...“

„Já vím,“ přisvědčil Sirus a do svého hlasu vdechl tón definitivnosti. Tuto tirádu už slyšel a věděl, že kdyby Majacka včas nezarazili, jeho sebelítostivé blábolení by mohlo pokračovat ještě hodiny.

„Každý sto nábojů, to je všechno, co jsme měli. Jenom jednu dělostřeleckou baterii na obranu celého města...“

Sirus zaúpěl a vydal se pryč, opatrně přes vlhké cihly zamířil ke Katrii, přikrčené na římse vedle jedné z větších rour. Natahovala ruku k vodě, která se z potrubí valila, v kaskádě měla roztažené útlé prsty. „Myslíš, že je dostatečně čistá, aby se dala pít?“ zeptala se. Zbývala jim už jen asi láhev a půl vína, jejich poslední zdroj nekontaminovaných tekutin.

„Ne.“ Posadil se, svlékl nohy z římsy a díval se, jak voda mizí do ohromné tmavé šachty. Několikrát už zvažoval, že by skočil, ale nebylo to ze sebevražedných pohnutek. Podle Simleona šachta vodu sváděla do obrovského podzemního tunelu, ústícího do moře. Kdyby seskok přežili, mohla by to být úniková cesta. *Kdyby* seskok přežili...

„Zase na ni myslíš, že?“ pronesla Katrya.

Sirus jí věnoval ostrý, nevraživý pohled a na rty se mu vedrala kousavá připomínka jejího postavení. *Budte, slečno, prosím tak hodná a nezapomínejte, že jste v domě mého otce pouhá služebná.* Slova mu však na rtech odumřela, když se s ní střetl pohledem a v jejích očích uviděl směsici vzdoru a vyčítavosti. Jako většina služebných zaměstnáváných jeho otcem i Katrya pohlížela na jeho žinantní, ale nezvladatelnou posedlost s jistým despektem. Připadalo mu nicméně zvláštní, že jí teď na něčem takovém záleží.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl a kývl k šachtě. „Simleon tvrdí, že na dno je to asi osmdesát stop.“

„Umřeš,“ konstatovala suše.

„Možná. Ale čím dál míň vidím nějakou jinou možnost.“

Tehdy zakolísala, přisunula se k němu a položila mu hlavu na rameno v přehnaně důvěrném gestu, které by ještě před několika týdny bylo nemyslitelné. „Nahoře je teď strašný ticho,“ řekla. „Je možný, že se všichni stáhli. Přesunuli se do Carvenportu. Někteří z nás si to myslí.“

Přesunuli. Proč ne? Proč někde zůstávat, když všechny ostatní pozabíjeli? Ta představa byla téměř nesnesitelně svůdná, ale také nebezpečná. *A jiné možnosti?* zeptal se sám sebe, když jeho zorné pole opět vyplnila naprostá tma šachty.

„Tvůj otec by se šel nejmíň podívat,“ řekla Kattrya. Slova pronesla potichu, beze stopy zášti nebo hodnocení, ale přesto se ho dotkla natolik, že ji odstrčil a vstal.

„Můj otec je mrtvý,“ připomněl jí, vydal se pryč a před očima mu s plnou silou vyvstala vzpomínka na jeho poslední výslech. Agent Kádrů seděl v nohách jeho postele, upíral na něj prohnané oči a svým způsobem působil děsivěji než muži, kteří ho mučili v tom sklepe. „*Kde je? Kam se mohla vydat?*“ A on na to neměl žádnou odpověď kromě této: „*Daleko ode mě.*“

Ve skutečnosti si z Tekelina útěku nepamatoval prakticky nic. Hodiny, které mu předcházely, prostupovala taková bolest a strach, že jeho vzpomínka na ně zůstala jednou provždy rozbitá. Jeho zatčení následovalo krátce po smrti jeho otce. Půl tuctu příslušníků Kádrů vyrazilo dveře, aby ho vytáhlo z postele, a jedinou odpovědí na jeho blábolivé otázky a námitky byly pěsti a obušky. Když se probudil, seděl přivázaný k židli a do tváře mu hleděl major Arberus s varovně tvrdým výrazem v očích. Sirus si záhy uvědomil, že i Arberus je přivázaný k židli a že po jeho vlastní pravici sedí spoutaná Tekela. Vybavil si výraz v jejím panenkovském obličejí, výraz, který se vzpíral všemu, co kdy očekával, že v něm spatří; výraz prostoupený hlubokým, nefalšovaným pocitem viny.

„Omlouvám se,“ pronesla pohybem rtů a z očí se jí vyřinuly slzy. Tehdy se proměnila, ona posedlost, kterou se rozhodl nazývat vášní,

sebeklam, jenž ho nutil skládat verše, o nichž v hloubi duše věděl, že za nic nestojí, a dělat ze sebe při každé příležitosti nehorázného blázna. Teď ji měl před sebou, svou jedinou pravou lásku, jen coby výčitkami mučenou dívku přivázanou k židli, z níž měla sledovat jeho smrt.

Na starost je měli dva muži v kožených zástěrách, oba středního věku a tuctového vzezření, kteří se své práci věnovali s efektivností dlouho sloužících mistrů svého oboru. Začali s majorem a Sirus před hrůznou podívanou a Tekeliným doprovodným řevem pevně zavíral oči. Na něj pozornost upřeli, jakmile Arberus ztratil vědomí, a tehdy poprvé zjistil, co je opravdová bolest. Zahrnovali ho otázkami, na něž neuměl odpovědět, požadavky, jimž neuměl dostát. Věděl, že to všechno nemá žádný smysl, že je to pouze další forma nátlaku, další divadélko pro Tekelu. Neměl tušení, jak dlouho trvala cesta do konce, než mu začalo zpomalovat srdce, proměněné v tiše tlukoucí buben uprostřed jeho hrudi, a než si začal uvědomovat, že každým okamžikem opustí tento svět. Sklep zmizel ve šmouze vzdálených zvuků a neurčitých vjemů. V určité fázi uslyšel křik a rány, zvuky potyčky a boje muže proti muži, ale domníval se, že jde pouze o přeludy jeho zmírající mysli. Navzdory zmatku si stále uchovával vzpomínku na přesný okamžik, kdy se mu zastavilo srdce. Četl o lidech, již se vrátili z prahu smrti a vyprávěli o jasném, svůdném světle, on sám ho však určitě neviděl. Vnímal pouze černočernou tmou a děsivé významné ticho, jež se rozhostilo poté, co mu přestalo bít srdce.

Kádr ho přivedl zpátky k životu, ačkoli to bylo jen o fous, jak mu s radostí vyjevil jeho lékař, bodrý chlapík se zpěvavým přízvukem, který si Sirus spojoval se severními provinciemi. Ale přes veškerou jeho bodrost se i tomuto lékaři zračilo v pohledu něco tvrdého a Sirus cítil, že o zachraňování životů toho ví stejně hodně jako o jejich odnímání. Pečovali o něj několik dní, podávali mu štědré dávky Zelené a úzkostlivě odměřené dávky různých léků, dokud se nezotavil tak, jak by to nikdy neočekával, a z četných jizev na hrudi nezbyla pouhá slabá pavučina vzájemně propojených linií. Sirus chápal, že jde pouze o dočasnou úlevu. Kádr s ním zdaleka neskončil.

Muž, který ho přišel vyslechnout, byl malý a drobné postavy. Na sobě měl nevýrazný tmavý oblek, tak typický pro agenty Kádrů, ač

od ostatních ho odlišoval malý stříbrný odznak v klopě, který tvořilo prosté kolečko ozdobené dubovým lístkem, jenž odpovídal listům na císařském erbu. Sirus se s nikým, kdo takový symbol nosil, nikdy nesetkal, ale jeho význam dobře znali všichni císařští poddaní. *Agent Krevního Kádru*.

„Opustila vás,“ zněla první slova, která k němu agent pronesl se sevřeným soucitným úsměvem. „Muži nic nezatvrdí srdce víc než špatně zacílená láska.“

Agent mu posléze položil celou řadu otázek, ale z důvodů, které Sirusovi dosud zůstávaly záhadou, na něj Kádr žádné přímější metody znovu neuplatnil. Mohla za tím stát jeho bídna a ochotná spolupráce, poněvadž zkušenosti nabyté ve sklepech v něm nezanechaly ani špetku touhy uchýlovat se ke zbytečnému hrdinství. „Můj otec a purkrabí Artonin na svých projektech spolupracovali,“ sdělil agentovi. „Já jsem s jejich studii omezený nebyl.“

„Ten aparát,“ naléhal agent a ze židle se k němu naklonil. „Určitě o něm musíte něco vědět. Prosím pochopte, že právě na něm do značné míry závisí fakt, že se nadále budete těšit dobrému zdraví.“

Nic, pomyslel si Sirus, když si vzpomněl, jak žárlivě jeho otec strážil artefakty, jež budily tak velký zájem v jeho exkluzivním kruhu vybraných učenců. *Já nic nevím*. Jistou dobu se obíral myšlenkou, že k takové obezřetnosti se uchýlil pro jeho ochranu, neboť čím méně bude vědět, tím menší zájem o něj bude projevovat Kádr. Ale uvědomoval si, že takové ohledy na něj otec nebral. Jednalo se o prostou profesní mlčenlivost. Jeho otec narazil na něco závažně důležitého, něco, co by mohlo změnit jejich vnímání celého tohoto kontinentu a jeho dějin. A stejně jako řada jiných učenců ani Diranu Akiv Kapazinovi nebyla po chuti představa, že by se měl o své zásluhy dělit. Sirus věc pouze několikrát zahlédl a měl možnost několikrát kradmo pohlédnout na otcovy zápisky. Zůstávala pro něj nepochopitelnou, byť vábivou záhadou.

„Byl jsem obeznámený s... jistými aspekty,“ zalhal.

„Stačily by případně na to, abyste jej rekonstruoval?“ dotázal se agent.

„Kdybych...“ stáhlo se mu hrdlo a lži se mu otřely o vyschlý jazyk. Agent přistoupil k jeho posteli, nalil mu sklenici vody a přidržel mu

ji u rtů. „Kdybych měl dostatek času,“ vysoukal ze sebe, když vypil celý obsah sklenice.

Agent ustoupil a zamyšleně vyšpulil rty. „Obávám se, mladý muži, že čas je v této fázi vašim i mým nepřítelem. Víte, pro onen aparát mě sem poslal jeden velice náročný pán. Jsem si jistý, že člověk vaší inteligence dokáže vyvodit, o kom asi tak může být řeč.“

Sirus se jméno zdráhal pronést nahlas, a tak jen přikývl.

„Výborně.“ Agent postavil sklenici na stolek vedle postele. „Pošlu vás teď domů, Sirusi Akiv Kapazine. Zjistíte, že vaše domácnost zůstala do značné míry nezměněna, ačkoli mí kolegové byli pohřichu nuceni zatknout komorníka vašeho otce a ten nepřežil následný výslech. Veškeré písemnosti, jež jsme objevili na pracovišti vašeho otce v muzeu, nyní čekají, až se jim začnete odborně věnovat.“

A tak se dostal domů a seznal, že tam nezůstal nikdo ze sloužících s výjimkou Lumilly, otcovy dlouholeté hospodyně, a její dcery Katrye. Zdálo se, že návštěva příslušníků Kádru byla pro ostatní dostatečně silným důvodem, aby si šli najít práci jinde. Týdny zkoumal otcovy papíry, nashromáždil spoustu poznámek a kreslil jedno schéma za druhým, ale pokrok udělal zanedbatelný. Několikrát ho doma navštívil agent, ale při každé návštěvě se tvářil čím dál méně spokojeně.

„Tři ozubená kolečka?“ otázal se s nadzvednutým obočím, když si prohlížel výsledek Sirusových posledních snah — jednoduchý, ale precizně zpracovaný nákres. „Po dvoutýdenním úsilí mi ukážete tři ozubená kolečka.“

„Jsou to ústřední prvky aparátu,“ odpověděl mu Sirus hlasem, do něž vdechl tolik jistoty, kolik jí v sobě dokázal sebrat. „Určení jejich přesné velikosti je klíčové pro rekonstrukci celého mechanismu.“

„A tyto rozměry jsou správné?“

„Domnívám se, že ano.“ Sirus se probral hromadou papírů na otcově stole a vylovil dosti otrhaný zápisník. „Otec používal těsnopis, který si sám vymyslel, takže mi chvíli trvalo, než jsem jeho rozbor přeložil. Jsem přesvědčený, že rozměry těchto ozubených koleček přímo souvisejí s oběžnými drahami našich tří měsíců.“

Všiml si, že agentův zájem se mírně prohloubil a prohnánýma očima opět zabloudil k nákresu. „Mám dojem, že byste mohl mít pravdu, mladý muži. Nicméně,“ povzdechl si a nákres odložil, „za

několik málo hodin mám naplánovaný Modrý trans s naším zaměstnavatelem a obávám se, že ten nebude z vašich výsledků ani náhodou nadšený. S politováním vám sděluji, že musím předjímat jeho pravděpodobný pokyn, že je vás třeba přimět vynaložit větší snahu.“ Přešel ke dveřím pracovny. „Prosím, abyste se se mnou odebral do kuchyně.“

Při jejich příchodu Katrya u dřezu drhla hrnce, zatímco Lumilla připravovala večeři. Sirus ji znal většinu svého života, energickou ženu s buclatými tvářemi a pohotovým úsměvem, úsměvem, který při pohledu na agenta okamžitě zatuhl. „Kterou máte míně rád?“ zeptal se agent, vytáhl z kapsy flakon a přihnul si trochy Černé.

„Prosím...“ začal Sirus, potom se zachroptěním umklkl, když mu neviditelná ruka sevřela hrdlo. Katrya se odsunula od dřezu a potom strnula. Neviditelným tlakem se jí rozechvěly končetiny a trup.

„Troufám si hádat, že oblibě se u vás bude těšit ta hezká,“ pokračoval agent, zatímco si Katryi přitahoval po kuchyňských dlaždicích, až se ocitla na dosah jeho ruky. „Nikdy mne nepřestane fascinovat,“ odtušil agent, když zvedl ruku, aby Katryi pohladil po tváři, „jak příjemná na pohled může být cuchta z ulice i navzdory nedostatku vychování.“

Katryina matka s rychlostí a odhodláním, jaké by u ní Sirus nikdy neočekával, popadla z kuchyňského prkénka řeznický nůž a vyrazila proti agentovi. Ten ji nechal, aby se dostatečně přiblížila, ale potom ji znehybnil tak, že chvějící se hrot jejího nože se zastavil jen píd' od jeho tváře.

„Zdá se, že rozhodnutí padlo za vás, mladý muži,“ poznamenal a nechal Katryi vyklouznout ze svého neviditelného sevření. Dívka se skácela na podlahu a za lapání po dechu máchla rukama po své matce, jejíž chodidla ztratila kontakt s podlahou.

„Něco vám povím, dobrá ženo,“ řekl agent, naklonil hlavu a Lumillu zvedl ještě o kus výš, přičemž jí z prstů vyklouzl nůž, jenž při dopadu na dlaždice zařinčel jako zvon. „Nejsem zbytečně krutý člověk. Takže pro dnešek si vezmu jen jedno oko. Ale které...“

Odmlčel se, když venku něco zaburácelo dostatečně silně na to, aby se v okně zatřásla skleněná tabulka. Agent ke zvuku trhl hlavou a nevýraznými rysy se mu prohnal tik podrážděného znepokojení.

Několik vteřin se nic nedělo, pak se ozvala další rána, stejně silná jako ta první, po níž následovaly dvě další. Sirusovi se i navzdory zakoušené panice podařilo zvuk identifikovat: byla to *kanonáda*.

„Velice zvláštní,“ utrousil agent, a aniž pustil Lumillu, přikročil k oknu, aby vyhlédl na ulici. Venku utíkali lidé, desítky lidí, a všichni, bledí a vyděšení, vrhali pohledy k obloze. Poté se ozval nový zvuk, už ne dunivé burácení děl, ale něco ječivého a dostatečně pronikavého, aby z toho rozbolely uši. Sirus ihned poznal, oč jde, neboť jediná návštěva morsvalských chovných kotců v něm v dětství zanechala nesmazatelný dojem. *Takble volá dragg*. V kotcích se chovaným draggům krátce po narození vždy přetínaly hlasivky, ale než k tomu došlo, mláďata uměla řevem dát průchod svému neklidu. Malý Sirus si svou plačtivou reakcí vysloužil od otce výchovný pohlavek, ale nyní křik musel vnímat jako možnou spásu, neboť agent zjevně nevěděl, čeho je svědkem.

„Co to ve jménu císařových nesčetných stínů...?“ začal přidušeně s pohledem na stále početnější zástup lidí, proudící pod oknem.

V tom okamžiku Katrya zvedla z podlahy zbloudilý řeznický nůž a zabodla ho hluboko do agentových zad. Reakce byla okamžitá a pro všechny přítomné málem osudná, protože agentovy zásoby Černé explodovaly v jediném křečovitém výronu energie. Sirus si uvědomil, že letí vstříc protější stěně, z níž pak při jeho nárazu a pádu na podlahu popadala omítka. On sám ze sebe během chvilky setřásl zmatek a ztěžka se postavil, načež uviděl agenta na kolenou, jak se s řevem na rtech kroutí jako cirkusový hadí muž a ze zad si snaží vytáhnout nůž.

„Ty... zasraná... malá děvko!“ zaječel na Katryi, která teď ležela napůl v bezvědomí několik stop od něj. Agent naposledy zařval bolestí, když se mu nůž přece jen podařilo vymanit. „Ty proradná kurvo!“ Jeho hlas nabýval zvláště dotčeného tónu, připomínajícího dítě, které dostalo první výprask v životě. Potácivě vstal a se vzlykáním zašátral po náprsní tašce, zatímco mu bradu zalévala krev, která se mu řinula z úst blábolících další nenávislné výhrůžky. „Vyrvu tvoji matce střeva a dám ti je sež...“

Ozvalo se zadunění železné pánve, která dopadla do týla agentovy hlavy a srazila ho na všechny čtyři, až mu z prstů vypadla taška,

z níž se následně rozkutálely flakony. Ohlédl se přes rameno na Siruse, který právě zvedal pánev před druhou ranou. Agentovi se čelo zkrabatilo ukrivděností. „Ne-nechal jsem... tě... jít,“ zadrmolil.

„Ne,“ odpověděl Sirus, „nenechal.“ Pánví máchl vši silou, kterou v sobě dokázal sebrat. Udeřil ještě jednou, dvakrát, dvanáctkrát, dokud agentova hlava nebyla na kaši a konečně se mu nepřestaly cukat nohy.

Lumilla byla mrtvá; náraz do stěny jí zlomil vaz. Sirus nechal Katryi plakat nad jejím tělem a přešel k oknu, kde uviděl prvního dospělého divokého dragga ve svém životě. Červenokožec přistál uprostřed ulice, přičemž pod svými pařáty znehybnil jednoho nešťastného morsvalského občana. Od nozder po ocas byl nejméně dvacet stop dlouhý a ostře kontrastoval s pohublými bezkřídlými troskami z koteů; pod karmínovou kůží se mu pohnuly svaly a za slabého vítězoslavného zaječení zamával křídly, načež se pustil do jídla. Sirus od něj odtrhl oči a potom se mu naskytl další neuvěřitelný pohled: opět uviděl běžící postavy, ale podle jejich naprosto nezvyklého oblečení usoudil, že nejde o místní. Jedna z postav zastavila před oknem, vysoký muž oblečený v čemsi, co Sirus vzápětí identifikoval jako vytvrzenou zbroj ze zelené kůže, téměř stejnou jako jeden z exponátů v muzeální sbírce věnované domorodým obyvatelům Arradsie. Jeho tušení se okamžitě potvrdila, když muž natočil hlavu. *Zkažený*... Šupinatý obličej s vrásou ostonů a žlutýma očima ho nenechal na pochybách, že tvor, na nějž popatřil, je živý, dýchající zástupce deformovaného domorodého obyvatelstva jejich světařílu.

Bez meškání se skryl s nadějí, že si ho Zkažený nevšiml. Přeběhl ke Katryi a cestou se opět chopil nože. „Musíme zmizet!“ řekl jí.

A tak ulici za ulicí probíhali hrůzou a chaosem. Všude vládl zmatek, draggové a Zkažení zabíjeli, aniž se jim hrstka strážníků a vojáků dosud setrvávajících ve městě pokoušela klást větší či vůbec nějaký odpor. Panikařili a klepali se zděšením stejně jako civilisté a bylo zřejmé, že útok přišel bez sebemenšího varování.

Sirus napřed doufal, že zamíří do přístavu, ale okolní městské tepny byly ucpané lidmi, již se do jednoho kojili totožnou představou, že najdou loď, která je odveze pryč. Takové sročení se stalo

neodolatelným terčem pro desítky dalších Červenokožců, létajících na obloze. Na pozadí sílicího masakru vtáhl Sirius Katryi do jedné dveří, aby se vyhnuli přívalu mrtvol a končetin. Z její hlavy vzešel nápad vrhnout se do kanálů, který s nimi sdílelo několik dalších osob, jež si uchovávaly vytríbené sebezáchovné instinkty. Bylo jich napřed deset, potom devět a nakonec, jak Sirius zjistil, když ho probudil Katryin tichý pláč, zůstali pouze dva.

„Odhlasovali si to,“ řekla Katrya. „Neprobudili tě, protože nejspíš věděli, že jim to vymluvíš. Byl to Majackův nápad.“

„Ale tys s nimi nešla,“ namítl Sirius.

Na to nijak nereagovala, jen se ošívala a vrhala kradmé pohledy na tunel, který vedl k východu nedaleko přístavu.

„Jak dlouho už jsou pryč?“ zeptal se jí.

„Několik hodin. Nic jsem ale neslyšela, což může bejt dobrý znamení.“

„Nebo jsou všichni mrtví.“

Všiml si, jak se jí tvář křiví roztrpčením, když se ze všech sil snažila potlačit zlostný výbuch. „Nic tady není!“ neudržela se nakonec a rázně dupla, až se kolem rozšplíchla voda. „Jestli tady chceš zůstat a hladovět mezi všema těmahle sračkama, v pořádku! Já ale odcházím!“

Po těchto slovech se otočila a zmizela v tunelu. Sirius se ohlédl k šachtě a osmdesáti stopám její hloubky, unaveně zaklel a potom vyrazil za Katryí.

Tunel končil u západního skluzu, odkud byl dobrý výhled do přístavu. Siruse nesmírně překvapilo, když uviděl, že v něm kotví ještě nejméně dvacet plavidel, ačkoli nikde neviděl jediného námořníka. Některé lodi nesly známky poškození nebo sežehnutí, ale ve většině případů na nich žádná újma patrná nebyla. Obytné domy, které se tyčily na mohutné přístavní zdi za plavidly, byly poničené, některé pobořené do základů, jiným chyběla střecha a vypálené byly tak, že celá zástavba připomínala zčernalý list zubaté pily. Víc než nepřítomnost lidí Siruse znepokojila naprostá absence jakýchkoli zvuků vyjma slabého skřehotání racků. Katryi naznačil, aby zůstala stát, sám se opatrně přisunul k ústí tunelu a rychle vystrčil hlavu,

aby se rozhlédl do všech stran. Nic, jen ten ztichlý přístav a — nejspíš vzhledem k apetitu draggů — žádná těla. Chvilí počkal, potom okolí věnoval delší pohled, tentokrát s důrazem na oblohu, kde však uviděl pouze nesourodou oblačnost.

„Říkala jsem ti to.“ Katrya ho tvrdě dloubla do žeber. „Všichni už jsou pryč. Nejspíš už celou věčnost. Tejdny tady bezdůvodně hladovíme.“

„Počkej,“ řekl Sirus a sáhl po její ruce, když vystoupila z roury a se zavřenýma očima nastavila tvář dennímu světlu.

„Nech mě!“ vymanila se a odklusala z jeho dosahu. „Jdu najít něco k jídlu. Jdeš taky, nebo ne?“

Sirus ji sledoval, jak odhodlaně kráčí k nejbližšímu skladišti, potom se dal do běhu, aby ji dohnal, přičemž celou dobu opakovaně vrhal pohledy k obloze s jednou rukou na noži za opaskem. Skladiště bylo z větší části prázdné s výjimkou několika beden, které byly naskládány v koutě jeho rozsáhlého prostoru. Katrya si ulevila dlouhým zaklením, když nožem odpáčil víka a zjistil, že je pod nimi pouze nádobí. Přecházeli z jednoho skladiště do dalšího, dokud přece jen neobjevili něco na zub — zásilku ovoce naloženého v brandy.

„Pomalů,“ varoval Sirus Katryi, když zhltnula polovinu sklenice mandarinek. „Když jich sníš naráz hodně, bude ti špatně.“ Vyplázla na něj jazyk a pokračovala v jedení. V daném případě na ni měla větší účinek brandy než ovoce a Sirus byl nakonec Katryi nucen dovléct na molo, spolu s pytlem plným sklenic přehozeným přes rameno.

„Tady bydlela moje tetička Sal,“ blekotala dívka s pohledem upřeným na zničené bytové domy.

Sirus očima klouzal po přístavišti, dokud neobjevil to nejmenší plavidlo na dohled, rybářský člun dlouhý asi dvanáct stop s jediným úzkým komínem, který vyčníval z kormidelny o velikosti strážní budky. S řízením plavidel neměl prázdné zkušenosti a domníval se, že čím menší loď najde, tím pro něj bude lepší.

„Neměli bysme najít ostatní?“ zeptala se Katrya, když ji Sirus vedl k člunu. Neodpověděl jí a cítil, jak na něj s každou další vteřinou dosedá tíha ticha. Všechny jeho instinkty do dováděly k jedinému závěru: musejí se odsud dostat, a to co nejdřív.

„Co ta vrata?“ udeřila na něj ještě Katrya, když do člunu hodil pytel a s pomocí uvazovacího lana ho přitáhl blíž k molu. Zvedl pohled k obrovským vratům uprostřed přístavní zdi. Z množství odpadků a chaluh, hromadících se v místech, kde se kov setkával s vodou, bylo jasné, že je nikdo nezvedl už několik týdnů.

„Budeme jen muset nahodit motory,“ kývl směrem ke strojovnám po stranách vrat. „Jednou jsem to už sledoval. Otec mě vzal do...“

Odmklel se, když si všiml výrazu v její tváři, vyjevené a sinalé, oči upřené na něco, díky čemu vmžiku vystřízlivěla. Zkusil potlačit náhlý paralyzující děs, vytáhl zpoza opasku nůž a následoval její pohled.

Dragg seděl na nedalekém vozíku se zbožím, hlavu nakloněnou do strany, a se zaujatým výrazem si je prohlížel. Ocas se mu přitom nenuceně zavíjel jako ospalý had. Sirusovi okamžitě přišly na mysl dva velmi významné postřehy. První se týkal draggovy velikosti. Byl mnohem menší než jakýkoli dragg, kterého dosud spatřil, vlastně byl jen o trochu větší než průměrně velký pes, což ho přivedlo k závěru, že musí jít o mládě. A druhý se týkal jeho zbarvení. Nebyl to Černokožec, Zelenokožec ani Červenokožec. Tento dragg byl dokonale bílý.

Oba je dlouho pozorovali a oni pozorovali jeho. Sirus si později pomyslel, že by se takto na sebe mohli dívat nekonečně dlouho, kdyby Katryi ze rtů nesplynul slabý vyděšený sten. Dragg sebou při zvuku trhl, švihl ocasem, rozepjal křídla a do toho otevřel tlamu, aby naříkavě zavřeštěl. Výkřik se rozléhal přístavem a prázdnými ulicemi za ním jako hlášení polnice.

„Musíme ho umlčet!“ zvolal Sirus a s nožem v ruce vykročil kupředu. Když se přiblížil, dragg se rozkřičel s dvojnásobnou intenzitou a Sirusovy kroky ho nakonec přiměly, aby z vozíku seskočil a začal cupitat pryč, přičemž na mladíka vrhal zlověstné pohledy jako škodolibé dítě prchající před surovcem. Sirus, rozezlený jeho neustávajícím vřeštěním, vyrazil za ním, hluchý k varováním, která za ním křičela Katrya.

Když dragga dostihl, ten začal šplhat po zdi skladiště, pomocí drápů se snažil vyškrábat na svislou kamennou plochu a do toho celou dobu vřeštěl. Na Siruse cenil drobné jehlovité zuby, zasyčel,

když Sirus tasil nůž, a mladík cítil, jak jeho paži dodává sílu veškerá hrůza a utrpení, které dosud musel snášet. *Za tohle můžeš ty!*

Něco se mu ovinulo kolem krku a pevně zatahlo. Než stačil nožem proklát draggovu kůži, strhlo ho to na zem. Uvědomil si, že ho nějaká síla vleče přes dlažební kameny, a marně se snažil natáhnout vzduch do přiškrceného hrdla. Uslyšel Katryin křik a ohnal se nožem, čepel však nic nezasáhla a potom mu do zápěstí udeřilo něco tvrdého a zbraň mu vypadla z prstů. Stiskly ho cizí ruce, popadly ho za všechny končetiny a hlavu, s nezlomnou silou ho přidržovaly u země. Objevily se nad ním tváře, ostatné a deformované siluety na pozadí oblohy. *Zkažení.*

S vědomím, že má na kahánku, Sirus se jim do tváří pokusil vzpurně něco vmést, ale provaz kolem jeho krku mu nedovolil vydat ani hlásku. Když se jedna tvář ještě víc přiblížila a přetočili ho na břicho, nepředstavitelně silné ruce mu dalším kusem provazu spoutaly zápěstí a potom ho rázně vytáhly na nohy. Zapotácel se, zalapal po dechu a zjistil, že provaz kolem krku se mu zlehka uvolnil. Už rozeznával své věznitele, asi tucet postav oděných v pestré kolekci úborů, které poukazovaly na jejich různorodý kmenový původ, ale pochyboval, že něco takového by mohlo zásadněji změnit osud, jež mu připravili. *Měl jsem risknout tu šachtu*, pomyslel si.

Pohledem se zastavil u jednoho Zkaženého, jehož odlišovaly poněkud zvláštní svršky, tkaná látka místo kůže nebo drsného tkaného konopí. Při bližším pohledu zjistil, že Zkaženého halí roztrhaná a umolousaná blůza korvantského pěšáka. Domníval se, že dotyčný ji musel sebrat některému z pobitých příslušníků místní posádky, ale potom si všiml tváře osoby, která ji měla oblečenou. Znetvořeniny na ní nebyly tak výrazné jako u ostatních, šupiny kolem očí a úst byly sotva vidět a vyvýšený pás na čele tvořila řádka pouhých několika menších boulí v kůži. Navíc oči, černé štěrbiny ve žlutých bulvách, na Siruse pohlížely ve zjevném výrazu poznání.

„Majacku?“ hlesl Sirus.

Zkažený krátce přikývl, předtím než se svými společníky ztuhl v reakci na další výkřik, tentokrát ne výkřik mládeže, nýbrž něco mnohem hlubšího a důraznějšího. Pozvedli oči k obloze, z níž klesal jakýsi obrovitý stín. *Černokožec?* uvažoval Sirus s pohledem vytoče-

ným k obloze, kde stín zahalil slunce. Tuto představu záhy zavrhl, když si všiml, že *tento* dragg má rozpětí křídel větší než jakýkoli jiný dragg známý vědě a že současně toto rozpětí odpovídá křídům tvora známého z bájí.

KAPITOLA II

LIZANNE

Než ji probudilo rámusení nejnovějšího vynálezu jejího otce, zdálo se jí opět o evakuaci. *Pobupovala se ve studených vlnách, když se nad ní zvedl Modrokožec, že spirál jeho těla se řinula voda a v očích se mu zablesklo potměšilostí, když k ní sklopil zrak a pohlédl na ni tak, jak by mohl úspěšný dravec pohlédnout na snadno ulovenou rybu, načež se jí zeptal: „Nemůžeš ho přimět, aby toho nechal? Jen na několik hodin?“*

Zaúpěla, rozlepovala víčka, dokud se tvář dragga zvolna neproměnila v roztrpčený obličej majora Arberuse se zarudlýma očima a rozcuchanými vlasy. Uškříbla se, zavrtěla hlavou a padla zpátky do povlečení. „Je to *tvůj* otec,“ pokračoval Arberus.

„A ty jsi host v jeho domě,“ opáčila, zavřela víčka a odvrátila se. „Pokud se v životě něčím upřímně zabývá, je to vytváření hluku. Kdyby se dal lahvovat a prodávat, byli bychom jako rodina mnohem bohatší.“

Ať Arberus začal pronášet jakoukoli odpověď, zanikla v novém přívalu rytmického bušení z dolního patra. Lizanne se kousla do rtu, aby nezaklela, a otevřela oko, které namířila na hodiny na nočním stolku. Čtvrt na jedenáct, a ve dvanáct měla velice důležitou schůzku.

„Už běž,“ dloubala chodidlem do Arberusova nahého těla. „Buď tak hodný a vrať se do svého pokoje. Je třeba zachovávat dekorum.“

„Určitě už o tom ví. Tvoje teta rozhodně.“

„Samozřejmě že teta o tom ví, a on taky. Je to otázka úcty. A teď už,“ ještě důrazněji do něj strčila, „běž!“

Ucítila, jak se zhoupla matrace, když konečně vylezl z postele, slyšela šustot chvatně oblékaných svršků. Nakonec zaslechla cvak-

nutí západky, pak chvilkové ticho, když u dveří zaváhal. „Nemusíš nikam chodit,“ řekl. „Nic jim přece nedlužíš.“

„Mám smlouvu,“ připomněla mu. „Konejším se představou, že to v tomhle světě pořád něco znamená.“

Jakmile vyklouzl ven, méně potichu, než by se jí zamlouvalo, převalila se na záda a zadívala se na strop. Zdobil ho spirálový vzorek ptáků a vážek, dílo její tety. Barvy už trochu vybledly, ale zavíjející se spousty létajících tvorů se od jejího dětství víceméně nezměnily. Každé ráno si je soustředěně prohlížela už za dávných dní před Krvezkouškou, po níž ji poslali do Akademie. Tato představa v ní probudila vzpomínky na madam Bondersilovou a přetrvávající bolest z její zrady. *I ona byla vázána smlouvou.*

Tekelu našla u kuchyňského stolu, kde pod dohledem tety Pendilly pořádala obrovskou snídani. „Není zdravé, aby děvče tvého věku bylo takhle hubené,“ říkala Pendilla, když jí dolila čaj a kývla k talíři s několika krající chleba s máslem. „Dojez to. Když budeš vypadat jak bidlo, nikdy si nenajdeš manžela.“

„Já manžela nechci,“ odpověděla Tekela už téměř dokonalou mandinorštinou. „Připadá mi, že Lizanne se bez něho taky skvěle obejde. A vlastně i vy, slečno Cablefordová.“

Lizanne si všimla, jak teta začíná brunátnět, a rychle k ní přikročila, aby od ní převzala konvici. „Dovol, tetičko.“

„Ta holka má na můj vkus až moc prořízlou pus,“ konstatovala Pendilla.

„Nejsi první, kdo to říká.“ Lizanne se posadila vedle Tekely, a když Pendilla zmizela ve spíži, sama si nalila čaj.

„Přímo posedle mě nutí pořád jíst,“ zašeptala Tekela. „Znervózňuje mě to.“

„Ona takhle posedle nutí jíst každého,“ opáčila Lizanne. „Tohle by ocenil leckdo v táboře nově příchozích. Nepochybuji, že bych tam našla někoho, kdo by si s tebou milerád vyměnil místo.“

O Tekeliny rty se otřel slabý náznak vzdorovitosti, ale rychle se opanovala a s obnoveným nadšením opět upřela pozornost k snídani. „Nestěžovala jsem si.“

Lizanne upíjela čaj a pak sebou trhla, když se ve směru od dílny ozval čerstvý přívál ran. Trval asi třicet vteřin, načež se zařinčením ustal. „Vidím, že to pořád nespravili,“ poznamenala.

„Jermajah tvrdí, že je to sací ventil,“ řekla Tekela. „Profesor zase, že spalovací prostor.“

„Což znamená, že oba si s tím krámem budou hrát několik dalších týdnů a naléhavější práce bude muset počkat.“

„Držíme krok se zakázkami,“ podotkla Tekela. „Aktuálně vyrábíme až šest Bušidel týdně. Kdyby mi to někdo dovolil, jsem přesvědčená, že bych sama, bez cizí pomoci, jedno nejspíš taky poskládala. Myslím, že i znám způsob, jak by to šlo rychleji.“

Lizanne váhala, jestli jí má říct, aby se neodchylovala od jejich zavedených postupných výrobních metod. Ty tři týdny, které uběhly od chvíle, kdy jejich nesourodé uprchlické loďstvo přistálo ve Ferosu, ji naučily, že znuděná Tekela je Tekela velice náročná. „Můžeš mi to ukázat, až se odpoledne vrátím,“ řekla a ucouvla, když se vrátila teta Pendilla a položila před ni vrchovatě naložený talíř. „Děkuju, tetičko.“

„Tohle si chceš vzít na sebe?“ zeptala se Pendilla, když svým kritickým okem přejela po Lizanniných poněkud obyčejných šatech ze světlemodré látky, ozdobených pouze akcionářskou broží na živůtku. „Vždyť sotva odrážejí tvoje současné postavení.“

Současné postavení? Lizanne se nad touto konkrétní otázkou zamýšlela od chvíle, kdy vstoupila na feroské molo. Co je teď vlastně zač? Pro mnohé hrdinka. Pro některé záchránkyně carvenportských tisíců. Uprchlíci jí stále říkali slečna Krvavá a v její přítomnosti projevovali někdy až otravnou úctu, jako by jí stále obestírala autorita, jíž se těšila v době, kdy odrážela útoky draggů a Zkažených. Ve skutečnosti, navzdory veškerým titulům nebo úctě, jimiž se ji rozhodli zahrnovat, byla suspendovanou agentkou kovolodního Útvaru mimořádných operací, agentkou, jež nyní čekala na to, k jakému závěru vyústí Výborem schválené nalézací řízení.

„Na zasedáních Výboru se očekává střízlivé odění,“ vysvětlila tetě a sklouzla pohledem k hodinám nad kamny. *Zbývá hodina a bylo by skvělé, kdybych nepřišla pozdě.*

„Dobré ráno, pane majore,“ pozdravila Pendilla Arberuse se zářivým úsměvem, když sešel ze schodů. Hned přicupitala, aby pro něj

odtáhla židli. Lizanne si už dříve všimla, že teta se v majorově přítomnosti může ochotou doslova přetrhnout. Předpokládala, že Pendilla má strach, aby se Arberus nerozhodl odjet, aniž by si napřed vzal její padlou neter za manželku. Jak její teta, tak její otec nepřestávali žít v únavně staromódních představách.

„Vy dnes vypadáte náramně šik.“ Pendilla Arberuse poplácala po rameni přehnaně drahého obleku, jehož nákup si vymínil, aby měl čím nahradit svou dřívější jezdeckou uniformu. Lizanne často napadalo, jak je zvláštní, že muž tak zatvrzele rovnostářského přesvědčení tak silně dbá na svůj zevnějšek. „Vypadá dnes pan major šik, milé dámy?“

„Zelená vám slušela víc,“ zamumlala Tekela s pusou plnou slaniny.

„Myslel jsem, že bych se měl trochu snažit.“ Arberus se přinutil pousmát nad hromadou jídla, kterou před něj Pendilla postavila. Na rozdíl od Tekely si uchovával silný korvantinský přízvuk, ačkoli syntax už měl dokonalou. „Neděje se každý den, aby se vám podařilo vstoupit do doupěte korporatistické kliky.“

„Ty zůstaneš tady,“ řekla mu Lizanne a trhla přitom pohledem k Tekele. „S ohledem na rezervní fond.“

Všimla si, jak se chystá něco namítnout, ale potom se mu v tváři objevil výraz zdráhavého podvolení. Jejich rezervní fond tvořila taška plná všech kovolodních platebních prostředků a směnek, které se jim podařilo ušetřit, a navíc dva revolvery. V přístavu znali i solidárního Nezávislého lodního kapitána, jenž byl ochotný je dopravit do spřáteleného útočiště. „Myslíš, že to bude nutné?“ zeptal se. „Kdyby na tebe vztáhli ruku, vzbouří se veškeré utečenecké carvenportské obyvatelstvo.“

„Zoufalství je může dohnat ke krajním opatřením.“ Lizanne si podala opečený chléb. „Musím se přiznat, že nemám nejmenší představu, jak se může dnešek vyvrbit. Pokud jsme se ale v Arradsii něčemu naučili, je to důležitost myšlení na zadní kolečka.“ Chléb si namazala máslem a pořádně z něj ukousla. „V domě naproti jsou dva agenti Útvaru mimořádných operací a další dva si hrají na pobudy v uličce za dílnou. Jsem přesvědčená, že pokud jde o Krvožehnané, tenhle problém představuje pouze jedna z těchto osob, ta žena, co si hraje na tulačku. Pokud se do šesti nevrátím a agenti vpředu se

přestanou skrývat, znamená to, že mě zatkli. Ze všeho nejdřív pak budeš muset zabít tu Krvožehnanou. Na tenhle úkol by sis měl vystačit s prototypem Jermajahova přenosného Vrčidla. Pokud budeme předpokládat, že nám uprchlíci prokážou laskavost a rozpoutají nepokoje, mělo by se ti dostat dostatečného krytí, aby ses bezpečně přesunul do přístavu.“

Dojeda a znovu pohlédla na hodiny. „Odpusť, tetičko,“ vstala od stolu, „zdá se, že zbytek snídaně už dojíst nestihnou.“

„Nechceš před odchodem pozdravit otce?“

Lizanne upřela pohled na dveře do dílny a zaposlouchala se do sílících hlasů svého otce a Jermajaha, kteří se pouštěli do další slovní pře. „Jako obvykle mi připadá, že je zaujatý mnohem důležitějšími věcmi.“

Třebaže si Kovolodní obchodní syndikát nikdy příliš nezakládal na okázalé architektuře, v případě feroského ústředí dávní členové Výboru cítili nutnost udělat výjimku. Budova se vypínala do výše pěti pater a připomínala hrad, tvořený čtyřmi rohovými věžemi, které spojovaly zapuštěné zdi. Starobylý dojem zmírňovala řada vysokých prosklených oken, za nimiž se činil bezpočet úředníků, právníků a účetních, již svou prací udržovali v chodu byrokratickou mašinerii největší světové korporace. Lizanne sem v průběhu let nezavítala nikterak často, neboť povaha jejího zaměstnání vyžadovala minimalizaci rizika ztotožnění ze strany agentů Korvantinské říše nebo některého z mnoha konkurentů Syndikátu. Tyto obavy byly nyní samozřejmě víceméně zbytečné. Stala se z ní poměrně slavná osobnost.

Než zamířila k hlavnímu vchodu, chvíli si ještě na budově prohlížela její vylepšené obranné prvky: baterie Bušidel a Vrčidel na věžích a také na střeších okolních přidružených budov. Ač byla Arradsie poměrně daleko, zdálo se, že Výbor k varováním v její úvodní zprávě nebyl zcela hluchý.

Za normálních okolností by se musela hlásit na recepci a půl hodiny úmorně přecházet ve foyeru, než by jí bylo uděleno povolení ke vstupu. Dnes však bylo všechno jinak. Jen co prošla otočnými dveřmi, přistoupili k ní dva protektorátní strážníci, oba vybavení ruční zbraní, kteří ji po velice zběžném přivítání doprovodili k parnímu výtahu

vyhrazenému pro potřeby členů Výboru. Cestu do zasedací síně absolvovali v naprostém tichu a Lizanne si nezapomněla povšimnout bledých skvrnek na rukou obou stráží, odkazu na podstoupenou Krvezkoušku. Zdálo se, že Výbor dnes není ochoten podstupovat žádné riziko.

Přístup do síně, v níž se scházel Výbor, jí byl doposud umožněn pouze jednou, v den, kdy obdržela svou akcionářskou brož. Šlo o formální událost, již se účastnila spolu s dalšími dvanácti mladými zástupci řídící třídy, již byli povoláni přijmout odměnu za překročení předpokládaného zisku nebo, jak tomu bylo v jejím případě, za úspěšné ukořistění konkurenčních plánů. Sotva dokázala uvěřit, že od onoho dne neuběhl ještě ani rok, a dnes zde tedy byla opět, povolána vyslechnout si verdikt.

S překvapením zjistila, že přítomno je hned sedm z deseti členů Výboru, což pro skupinu, jež mohla jen málokdy počítat s účastí poloviny svého členstva, bylo něco vskutku nezvyklého. S vpravdě celosvětovým záběrem Kovolodního syndikátu souviselo i to, že lidé jmenovaní do jeho vedení často cestovali do těch nejvzdálenějších končin a před rozhodujícím hlasováním o všech významných záležitostech přijímali plná hlášení o debatách Výboru pouze prostřednictvím Modrého transu. Běžná rozhodnutí tak z praktického hlediska činilo kvorum tvořené minimálně pěti členy Výboru. Dnešní záležitost však nebyla běžná ani náhodou a zdálo se, že většina členů Výboru usoudila, že před hlasováním si Lizannino svědectví vyslechne osobně.

Výbor zasedal u půlkruhového stolu před velkým vitrážovým oknem se znakem Kovolodní společnosti. Okno mělo převážně modré zabarvení, díky němuž se tlumené světlo v prostorné místnosti rozlévalo v podivně surreálním odstínu, který Lizanne připomínal Modrý trans kdysi sdílený s kolegou agentem, jenž se nacházel na prahu smrti po setkání s jedním korvantským nájemným zabijákem. Nebylo to nijak povzbudivé znamení. Postavila se na určené místo, do prostoru, kde modré světlo z okna mizelo a zanechávalo po sobě nevelký bílý kruh. Židli jí neposkytli a oba protektorátní strážci zaujali pozici po jejích stranách, s dostatečným odstupem, aby jí nestáli v zorném poli.

Pohledem klouzala po jednotlivých členech Výboru; všechny je poznávala, ale po jednom se pídila konkrétně. Našla ho usazeného na levém konci půlkruhu — velkého vousatého muže pozoruhodné tloušťky, oblečeného v mírně ošuntělém obleku, v němž by se Arberus nenechal vidět ani přes svou mrtvolu. Taddeus Bloskin, ředitel Útvaru mimořádných operací, který se toho dne mohl projevit jako její nejlepší spojenec, nebo nejhorší nepřítel. Upřímně netušila, k čemu se přikloní; vždy to byl člověk, v němž se jí obzvláště špatně četlo.

„Uvedte své jméno a zaměstnanecký poměr.“

Pohledem trhla k předsedkyni Výboru. Pozici předsedy zastával každý rok někdo jiný a v současné době to byla drobná žena klamně křehkého vzezření. Madam Gloryna Dolspeaková strávila hlavní část své kariéry ve Fúzích a akvizicích, pobočce Syndikátu, která hověla jak dravčí mentalitě, tak vášnivě oddanosti jeho firemní politice. Madam Dolspeaková si teď Lizanne prohlížela přes poloviční brýle a s perem nad listinami ve výrazu, který by Lizanne označila za to nejostřejší očekávání.

„Lizanne Lethridgová,“ pronesla. „Akcionářka a doživotní smluvní agentka Útvaru mimořádných operací, momentálně suspendovaná.“

Na papíře zaškrábalo několik per, ale jinak v místnosti vládlo ticho, dokud se slova opět neujala madam Dolspeaková. „Pro pořádek v záznamech potvrdte prosím, že jste autorkou této zprávy.“ Podržela před sebou svazek písemností svázaných černou stuhou, stostránkové hlášení, které Lizanne vypracovala po návratu do Ferosu. „Spis číslo šest set osmdesát dva, zpráva Výboru odevzdaná druhého harvella firemního roku dvě stě jedenáct. Celý název zní: Hlášení o operacích, jež podnikla a jichž byla svědkem akcionářka Lizanne Lethridgová při nasazení na arradiánském kontinentu.“

Než Lizanne všechno odsouhlasila, zapsala si do paměti, že by měla vymyslet působivější název, kdyby se někdy rozhodla zprávu vydávat v knižní podobě. „Ano, jsem autorkou této zprávy.“

„Poté co si vaši zprávu přečetli všichni přítomní i nepřítomní členové Výboru, došli jsme k závěru, že některé důležité body si zaslouží další projednání.“ Dolspeaková se začala probírat papíry

se zapsaným seznamem. „Za prvé je to zjevná zrada firemních zájmů a tajná dohoda s korvantinskými agenty, jichž se dopustila zesnulá Lodima Bondersilová, bývalá ředitelka arradsiánských držav. Za druhé, vyslání a postup takzvané Torcreekovy expedice do arradsiánského Vnitrozemí a její podle všeho úspěšné vypátrání původně bájného Bílého dragga. Za třetí, zajištění a následná ztráta artefaktu obsahujícího potenciálně cenné informace, jež údajně vytvořil takzvaný Šílený mechanik. Za čtvrté, útok na arradsiánské državy ze strany toho, co je v této zprávě popsáno slovy, cituji: ‚spojená armáda draggů a Zkažených, již jsou dle mého přesvědčení a mně dosud neznámým způsobem ovládnuti Bílým draggem,‘ konec citátu.“

Když se Dolspeaková významně odmlčela, Lizanne si zachovávala netečný výraz. „Co k tomu mám ještě dodat?“ otázala se, když ticho nebralo konce. „Máte mé hlášení. Vnitřní bezpečnost mě také podrobila výsledku v Modrém transu a myslím, že i ona potvrdila jeho věrohodnost.“

Nato se ozval další člen Výboru, nerudný starší muž, v němž poznala ředitele Výroby a zásobování. „Vzpomínky lze zfalšovat. Lži do cizí hlavy dokáže implementovat kdejaký zkušený Krvožehnaný.“

„Pouze do hlavy dalšího Krvožehnaného,“ podotkla Lizanne. „A v uprchlických táborech jsou tisíce bývalých carvenportských obyvatel, kteří mohou dosvědčit pravdivost mého hlášení. Troufám si tvrdit, že mé líčení by do značné míry podpořil i krátký průzkum arradsiánského pobřeží.“

Všimla si, jak si admirál Mořského protektorátu, předsedající Námořnímu výboru, vyměnil s Dolspeakovou letmý, ale obezřetný pohled. Jako velitel útvaru, jenž řídí veškerá kovolodní válečná plavidla, by byl za nařízení takové operace zodpovědný. „Pokud vím, taková akce se již uskutečnila,“ pokračovala Lizanne. „Smím se zeptat, jaký byl její výsledek?“

Dolspeaková vyčkávala celých deset vteřin, než sotva postřehnutelně přikývla admirálovým směrem. „Vyslali jsme tři rychlé fregaty, výhradně moderní krvespaly,“ řekl. „Vrátila se pouze jedna a ta přišla o polovinu posádky. Jen co se jim podařilo zhlédnout arradsiánské pobřeží, zaútočili na ně Modrokožci a Červenokožci.“

„Tak to by se vojákům mělo dostat pochvaly za vynikající vojenský čin,“ pronesla k němu Lizanne, načež obrátila pohled k madam Dolspeakové. „Jelikož jste si plně vědomi pravdivosti mého hlášení, mohu se zeptat, proč jsem byla předvolána?“

Předsedkyně Výboru bleskla pohledem k opačnému konci stolu, kde Taddeus Bloskin třepal zápalkou a zároveň potahoval z čerstvě zapálené dýmky. „Ve svém hlášení se zmiňujete o jedné Korvantince,“ pronesl se svým rozhodně neurozeným přízvukem. Ředitel Bloskin se na svou pozici nedostal díky privilegovanému původu. „Krvožehnané.“

„Kurfírtce Dorice Vol Arramylové,“ řekla Lizanne, která začala tušit, že by mohlo bezprostředně následovat obvinění z korporátní zrady, a honem navázala, aby toto nebezpečí odvrátila. „Přežila obléhání i evakuaci, pokud byste měli zájem ji vyslechnout.“

„To jsme již učinili. Byla velmi ochotná.“ Bloskin si ji zpoza stoupajících oblaků dýmkového kouře prohlížel neochvějným pohledem. „Dovolila jste jí, aby vstoupila do transu s Krevním Imperiálem.“

„Morsvale padl za oběť draggům a Zkaženým. Za daných okolností jsem došla k závěru, že zprávy o událostech v Arradsii by mohly předejít další korvantinské agresi.“

„Čímž jste zásadně překročila své pravomoce,“ prohlásila madam Dolspeaková.

„Bylo velmi pravděpodobné, že v blízké budoucnosti všichni zemřeme,“ odpověděla Lizanne. „Na malichernosti ze syndikátních pravidel jsem neměla čas ani myšlenky.“

„Každopádně to vyšlo,“ ozval se Bloskin dřív, než mohla Dolspeaková něco namítnout. „Nepřátelské akce s Korvantinskou říší ustaly. Lze se domnívat, že zčásti proto, že v arradsíanských vodách už nemají žádné loďstvo, ale to,“ otočil se, aby věnoval slabý úsměv admirálovi, „nemáme ani my.“

Admirál na ředitele špionážních služeb upřel nevraživý pohled, ale zjevně si zachoval dost rozumu na to, aby zůstal zticha.

„Ačkoli jsme s Korvantinci zatím nedospěli k žádné formální dohodě,“ pokračoval Bloskin, „byli jsme osloveni neoficiálními kanály. Zdá se, že s námi chtějí mluvit.“

„Jednání se v této fázi jeví jako rozumný krok,“ řekla Lizanne.

Bloskinův výraz rozkvetl do úsměvu, při němž mu mezi zuby začal unikat kouř. „Jsem rád, že si to myslíte, jelikož mluvit chtěl přímo s vámi.“

Lizanne si dlouze prohlížela jednotlivé členy Výboru, očima zkoumala pestrout směsici tváří, mužů a žen středního až staršího věku. Někteří byli snědí, jiní bledí jako ona, a všem byla společná jedna specifická vlastnost, kterou si u lidí, již vystoupali do tak vysokých pozic, nikdy neuměla představit. *Všichni mají pěkně nabnáno.*

„Se mnou?“ zeptala se Bloskina a ucítila, jak jí v hrudi sílí teplý přívál sebevědomí.

Bloskin si přesunul dýmku z jednoho koutku úst do druhého a všimla si, jak se mu těžké čelo letmo sraštilo nelibostí. Ze všech členů Výboru měl nejmenší strach. „Zdá se, že jste na císařský dvůr zapůsobila svou statečností. Neřkuli poctivostí. Císař, či spíše jeho vrchní ministři si patrně myslí, že vám mohou důvěřovat.“ Opřel se a vrhl tázavý pohled na madam Dolspeakovou.

„Lizanne Lethridgová,“ spustila předsedkyně Výboru formálně, načež z hromádky písemností vytáhla nový svazek papírů, „tímto vás znovu dosazují na pozici smluvní agentky Útvaru mimořádných operací. Jako projev uznání vašich činů za aktuální arradsiánské krize vám přidělují dvě nové firemní akcie. Tímto vás rovněž jmenuji Speciální styčnou důstojnicí pro jednání s Korvantinskou říší a nařizují vám, abyste se při nejbližší příležitosti vydala do Korvusu domluvit podmínky pro společný projekt, jehož cílem bude znovuzískání Arradsiánského kontinentu...“

„Ne.“

Madam Dolspeaková prudce zvedla oči a překvapeně zamrkala. „Co prosím?“

„Ne,“ zopakovala Lizanne. „Toto vaše nařízení odmítám.“

„Jste vázaná smlouvou, mladá dámo...“

„Tu tímto z vlastní iniciativy ruším podle paragrafu třicet čtyři odstavec B.“ Lizanne se odmlčela a zjistila, že ze rtů nedokáže vymazat úsměv, kterým zareagovala na jejich šok a pobouření. „Vy...“ zasmála se a zavrtěla hlavou. „Vy všichni, co už přes sto let vládnete polovině světa papírem, inkoustem, lodmi a děly. To jste si opravdu mysleli, že v tomhle spočívá vaše moc?“ Zvedla ruku a shrnula si rukáv šatů,

aby odhalila žíly v zápěstí. „Tady spočívala vaše moc. Ve mně.“ Trhla hlavou k oběma Krvožehnaným protektorátním strážím za svými zády. „V nich. A teď je pryč. Produkt přestal proudit a váš Syndikát je nafouklá zdechlina, která si ještě nepřiznala, že je po smrti. Radím vám, abyste okamžitě rozpustili veškerá firemní sdružení a vytvořili vojenskou alianci s kýmkoli, kdo se k ní bude ochotný připojit. Zapomeňte na zisky, zapomeňte na ztráty. Ty už nemají žádný smysl. Bělák neskončil a přijde sem. Jedinou měnou je teď přežít.“

Formálně pokývla hlavou a měla se k odchodu. „Tímto vystupuji z Kovolodního obchodního syndikátu. Přeji vám hezký den.“

Nechali ji odejít, a ne že by ji to kdovíjak překvapilo. V konečném důsledku to byla jen hrstka vyděšených lidí, kteří si nejsou jistí, jaký mají podniknout další krok. Arberus měl navíc možná pravdu v tom, že kdyby se ji pokusili zadržet, reakce někdejších carvenportských uprchlíků by byla mimořádně nepředvídatelná.

Poslední dobou si zvykla většinu odpolední navštěvovat jejich tábor, poháněna smyslem pro povinnost, s nímž se mísily masochistické výčitky, neboť lidé, které s vynaložením veškerých sil zachránila, nyní téměř nic neměli. Menšina, šťastlivci, kteří měli příbuzné za mořem, ochotné se jich ujmout, se krátce po příjezdu rozhodla odplout do jiných přístavů. Většina zde však zůstávala z prostého důvodu, že se buď neměla kam vydat, nebo na cestu jinam neměla prostředky. Tábor se rozkládal na několika akrech neobhospodařovatelné půdy asi míli severně od Ferosu a stany a provizorní přístřešky se táhly přes několik nízkých kopců pod všudypřítomným příkrovem kouře a prachu. Kovolod' jim sice — i navzdory sílící vlně nesouhlasu od feroského domorodého obyvatelstva — nepřestávala dodávat potraviny a palivo, ale pouze v takové míře, aby zabránila vzniku potíží. Protektorátní stráž svědomitě vyháněly veškeré nově příchozí z okolí přístavu a jen velice omezené množství uprchlíků si našlo pravidelné zaměstnání.

Lizanne se ubírala řadami stanů a buď, vítána obvyklými gesty úcty nebo voláním těch, na něž se pamatovala z obléhání, i řadou těch, na něž se nepamatovala. S postupujícími dny si však všímala, že respekt leckdy nahrazuje zloba.

„Řekněte těm parchantům, že potřebujem víc mlíka!“ zavolala na ni jakási žena z jedné boudy a na zdůraznění svých slov pozvedla v náručí vyzábělé batole. „Nebo snad chtěj, abysme umřeli hlady? Je to tak?“

„Já už pro ně nepracuju, madam,“ odpověděla jí Lizanne, a než se vydala dál, nasadila účastný úsměv.

Fredabel Torcreekovou našla v improvizované nemocnici, kde právě Joye vysvětlovala, jak se správně pokládá obvaz. Clayova teta dívku po přesunu vzala pod svou ochranu, k čemuž jí zčásti motivovala léta, která Joya sdílela s jejím synovcem během společně prožitého a nebezpečného dětství ve Slepých. Jejich pacientkou byla mladá žena s klaunskou maskou bílého líčidla, která s neutuchajícím klením reagovala na veškeré snahy ošetřit jí zranění v nadloktí.

„Zase ses někde rvala, Molly?“ zeptala se Lizanne, když přešla k jejímu lůžku.

„Ti, co neuhraděj svůj dluh, si zasloužej trest.“ Molly Pinsová sykla, když jí Joya utáhla bandáž. „Jste si jistá, že nemáte ani trochu Zelený? Můžu zaplatit.“

„Promiň, Moll.“ Fredabel zavrtěla hlavou. „Poslední zbytek se spotřeboval před třemi dny.“ Podala jí malý zabalený kus papíru. „Dvakrát denně polovinu lžičky rozpustit v čisté vodě. Když dostaneš horečku nebo se ti udělá špatně, hned sem přijdeš, slyšíš?“

„Jasně.“ Molly spustila nohy z postele a přikývnutím poděkovala Lizanne, když jí pomohla na nohy. „Cralmoor se nechává poroučet, slečno Krvavá,“ řekla. „Kdybych vás prej viděla, mám vyřídit, že tuhle v noci vyprovázeli další skupinu verbířů.“

Lizanne v sobě zdusila roztrpčený povzdech. Mořský protektorát se poslední dobou už poněkud zoufale snažil doplnit své řady. Verbování tuláků do služby bylo sice povolené firemním zákonem, ale k této praxi se dlouho nikdo neuchyloval, až do nynějška. „To neslyším ráda,“ řekla. „Obávám se však, že můj vliv bude v těchto dnech ještě méně účinný.“

Molly pokrčila rameny. „Říká, že teď nezabili žádný mladý námořníky, ale až přijdou příště, bude to jiná písnička. Jestli to můžete někomu říct, měla byste to udělat.“

Lizanne se už dávno přestala snažit uprchlíky poučovat ohledně svého reálného statutu. Pro spoustu těchto lidí zůstávala slečnou

Krvavou, jejich velkou Krvožehnanou spasitelkou. Myšlenka, že ve skutečnosti je vlastně jen nepříliš důležitou činovnicí, a nyní už ani to ne, podle všeho ještě nepronikla do kolektivního vědomí. „Řeknu,“ slíbila.

Jakmile Molly odešla, Fredabel ve své plátěné ordinaci zkombinované s příbytkem postavila na kávu. „Co se stalo s jejím zákazníkem?“ zeptala se Lizanne.

„Nezvládl to,“ odpověděla. „Nějaký řídicí typ, co upadl v nemilost. Rád si vyléval zlost na holkách ze Slepých. Odměnu pro Molly si ale určitě neměl nechávat pro sebe. Žádné strachy, nikomu se po něm stýskat nebude. Cralmoor se o to postaral.“

Lizanne si zakázala pronést další přednášku o tom, jak nebezpečné důsledky mohou mít násilnosti v táboře pro pověst uprchlíků. Byla už koneckonců v podstatě bezmocná a nikoho poučovat nemohla.

„Máte nějaké novinky?“ zeptala se Fredabel, když jí podala hrnek kávy. Lizanne žasla nad jejím sebeovládáním, že jí takovou otázku nepoložila dříve. Díky Lizanne Fredabel věděla, že její manžel, dcera i synovec přežili pátrání po Bílém draggovi, ale čekání mezi jednotlivými transy jí určitě drásala nervy.

„S panem Torcreekem jsem se v transu spojila před třemi dny,“ odpověděla. „Spolu s dalšími příslušníky Dlouhých pušek je na palubě protektorátního plavidla a míří k Lossermarku. Kapitán trvá na tom, že si musí doplnit zásoby. Také se ještě zcela nerozhodl, jaký bude jeho další postup.“

„Nemůžu říct, že bych mu to měla za zlé.“ Fredabel ztěžka dosedla na stoličku a spojila si ruce. „Postoj mého manžela ale zůstává nezměněný?“

„Spolu se zbytkem Dlouhých pušek zůstává zastáncem tohoto postupu.“

„To je šílenství,“ prohlásila Joya. Lizanne si všimla, jak její původ v řídicích vrstvách ve chvílích stresu přebíjí přízvuk, k němuž přišla ve Slepých. „Plavit se na jih oceánem plným nepřátelských Běláků...“

„Mně se zdá, že Běláci se soustředí v severních vodách,“ řekla Lizanne, která si vybavila admirálova slova ze schůze. „Mají dost velkou šanci, že to zvládnou.“

„Pokud tento kapitán svolí a sveze je,“ poznamenala Fredabel.

„Přesně tak.“ Lizanne se odmlčela a z kapsy šatů vytáhla svazek bankovek. „Na léčiva a všechno, co uznáte za vhodné,“ řekla, když je předávala.

Fredabel při přepočítávání svazku, který tvořila čtvrtina zisku nově založené výrobní společnosti Lethridge a Tollermine, užasle nadzvedávala obočí. „Doufám, že kvůli nám nebudete chodit o žebrácké holi.“

„Obchody jen kvetou,“ ujistila ji Lizanne. „Brzo budeme schopni nabrat další dělníky.“

Ještě nějakou dobu se zdržela, seznamovala se s novinkami z tábora, který ji často přiváděl k úvahám, že toto místo je prostě jen přenesená, byť notně redukováná verze Carvenportu. Třebaže pod tlakem obléhání a evakuace padla řada společenských bariér, jiné přetrvávaly s překvapivou houževnatostí a tábor si brzo vytvořil strukturu čtvrtí, jež odrážela předchozí vazby. Bývalí obyvatelé řídicí čtvrti se ukázali být ve svém hájemství dřeva a plachet nejúpornějšími zastánci určité výlučnosti, ačkoli Lizanne cítila, že na jejich snahách o lpění na ztracené prominentnosti je cosi politováníhodného. Ať se ve svém vybraném, ale stále ošuntělejším oblečení promenádovali sebevíc, nakonec z nich všech byli jen žebráci.

Když zanedlouho z nemocnice vyšla, zarazila se při pohledu na vysokého muže s velkým břichem a v obnošeném společenském obleku. „Trochu velké drama, nemyslíte?“ zeptal se jí Taddeus Bloskin.

„Co chcete?“ opáčila Lizanne, palčivě si vědoma, že u sebe nemá produkt ani žádnou zbraň, byť zároveň čerpala jistou úlevu ze zjištění, že Bloskin se rozhodl přijít sám.

„Chci to, čeho, jak předpokládám, jste hodlala dosáhnout svým divadýlkem.“

Lizanne se přinutila zůstat v klidu, když Bloskin sáhl do náprsní kapsy a vytáhl svazek papírů převázaných černou stuhou. „Jsem přesvědčený, slečno Lethridgová,“ a papíry jí podal, „že je nejvyšší čas znovu dojednat podmínky vaší smlouvy.“

KAPITOLA III

HILEMORE

„Maják na dohled, pane kapitáne,“ hlásil Steelfine s dalekohledem u oka, když se jím snažil proniknout jitřní mlhou. „Pořád svítí.“

Přinejmenším někdo je tu naživu, pomyslel si Hilemore, ačkoli jeho úlevu tlumilo podezření, že aby je nalákali do pasti, takový úskok by dokázali připravit i Zkažení, nebo to, co jim velelo. „Uděláme nejlépe, pane první důstojníku, když nebudeme riskovat,“ odpověděl. „Svolejte muže na bojové pozice. Střelce rozdělte do dvou skupin a rozestavte je k oběma hrazením.“

„Rozkaz, pane.“ Steelfine zasalutoval a odkráčel z můstku, zatímco poručík Talmant vyloudil tři dlouhé hvizdy z parní píšťaly.

„Kapitáne Torcreeku,“ otočil se Hilemore k vysokému muži v plášti ze zelené kůže, „kdybyste mi chtěl prokázat laskavost, domnívám se, že vaše oči by našly nejlepší uplatnění ve strážním koši.“

Kontraktorovu koženou tvář zkřivil mírný úsměv a pokývl hlavou, patrně v projevu uznání úcty, již mu Hilemore nepřestával projevovat během plavby z Hadlocku. „Velice rád, pane kapitáne,“ odpověděl a z lodní zbrojnice se vybavil svou puškou značky Silworth ráže .422. „Vezmu si s sebou i Kazatele. Jeho očím skoro nic neunikne, ani v téhle tmě. Lori a pan Skaggerhill zaujmou místo vedle vašich střelců. Nechci, aby se říkalo, že jsme se vám za vaši starostlivost neodvděčili.“

„A také bych velice ocenil,“ dodal Hilemore, když se Torcreek vydal k průlezu, „kdyby zde byl přítomen váš synovec. Od kapitánky Okanasové budu potřebovat, aby se nacházela ve strojovně pro případ, že bychom se museli vydat na rychlý únik.“

Všiml si, že než kontraktor odpověděl pomalým přikývnutím, tváří se mu mihl stín. „Ten... odpočívá. Ale pokusím se ho vzbudit.“

„Výborně, pane kapitáne.“

Jakmile se lossermarský maják objevil v plné kráse, loď byla plně připravena k boji jako názorná ukázka těžce vydobytých zkušeností a v Hilemorově hrudi roznítla jiskřičku hrdosti. Navzdory všemu zůstávala *Přírodná příležitost* bojeschopnou lodí Mořského protektorátu, třebaže měl důvod věřit, že je možná poslední takovou lodí v celé arradsíánské oblasti.

Maják byl méně působivých rozměrů a konstrukce než zakřivený zázrak střežící vjezd do Hadlocku, neboť ho v dávnějších časech vztyčili stavitelé, již postrádali znalosti moderní vědy. Čněl ze shluku vlnami omývaných skalisek do výšky lehce přes šedesát stop coby prostá osmistenná věž natřená na bílo a červeno, aby zdáli přitahovala zrak, třebaže barvy na ní v průběhu let již notně vybledly. Světlo však zůstávalo silné a jasné. Hilemore se mrkáním zbavil vlhkosti v očích, když namířil dalekohled na vrchol věže, kde se mu i přes pronikavou zář podařilo rozeznat dvě nezřetelné postavy. Načerpal určité povzbuzení ze skutečnosti, že jim postavy mávají, ale neuměl určit, zda jde o gesto varovného, či vstřícného charakteru.

„Vyšlete signál, pane Talmante. Jednoduchý dotaz: Je tento přístav bezpečný?“

„Rozkaz, pane.“ Talmant příkaz předal trubkou zvukovodu na patřičná místa a Hilemore i přes střechu kormidelní uslyšel, jak na signální lampě *Přírodné* zacvakala clona. Jedinou reakcí od obou strážců majáku bylo však jen další mávání. Hilemore se pokusil rozeznat jejich obličej, ale mlha dosud vytvářela poměrně hustou bariéru. Neměl jak zjistit, zda jsou to lidé, nebo Zkažení.

„Mohl bych se tam vydat ve člunu, pane,“ navrhl Talmant. „Prozkoumat, co a jak.“

„Ne,“ odpověděl Hilemore a po krátkém zamyšlení spustil dalekohled. „Tak blízko těmhle skalám se pohupovat nebudeme. Udržujte kurz na kormidlu.“

Vydal se na nástavbu, odkud se zadíval kupředu k slabému obrysu jižního arradsíánského pobřeží. Cesta sem jim trvala šest dní, hlavně s ohledem na jeho přání co nejvíc ušetřit Červenou. Se ztrátou Carvenportu musel tok produktu do korporátních sdružení zeslábnout na pouhý čúrek, a možná dokonce zcela ustat, což znamená,

že jeho další nabývání není vůbec jisté. Předtím byli nuceni strávit tři nervózní týdny v Hadlocku, než se vrchnímu strojníkovi Bozwarovi podařilo zacelit řadu zranění, jež utrpěla jejich loď, a než posádka nashromáždila ze zničeného přístavu veškeré použitelné zásoby. Příliš mnoho jich nebylo — několik drobných zbraní, několik sudů se střelným prachem, kterými jen zčásti nahradili dřívější zásoby, a několik tuctů plechovek konzervované zeleniny. Ovšem znepokojivější než tyto chabé úlovky byla skutečnost, že mezi troskami nenašli jediného přeživšího.

„Mělo by tu být víc těl, pane kapitáne,“ řekl mu jeden ze střelců, když procházeli pozůstatky kovolodních úřadoven s nadějí, že objeví aspoň trochu produktu poschovávaného v trezorech. Místo něj narazili pouze na hromádku zčernalých bankovek.

„Víc?“ zeptal se Hilemore.

„Ano, pane,“ trval na svém střelec. „V tomhle přístavu jsem byl nesčetněkrát. Vždycky to tu žilo, přebývat tu muselo skoro dvacet tisíc lidí, nepočítaje všechny ty námořníky, co tady neustále pendlovali.“

Letmé nahlédnutí do lodních deníků střelcovy propočty potvrdilo, ačkoli počet obyvatel Hadlocku sám ještě o zhruba tři tisíce osob podcenil. Poněvadž nechtěl tak příšerný úkol svěřovat svým námořníkům, počítání těl se ujal sám Hilemore, třebaže množství mrtvol, které našli při příjezdu v přístavu, musel pouze odhadnout v důsledku faktu, že většina těl už klesla pod hladinu. Když je přičetl k rychle hnijícím ostatkům, jimiž byly posety rozvaliny města, přišel s výsledkem pouhých osmi tisíc osob. Byla to pozoruhodná záhada a věděl, že odpověď na ni může znát pouze jeden člověk.

„Sebrali je Zkažení,“ řekl mu bez okolků Claydon Torcreek. Na Hilemora pohlížel přes stůl v důstojnické kajutě s oním neurčitě zaujatým výrazem, jenž dominoval jeho předčasně zestárlé tváři od Hilemorova prvního setkání s jejich kontraktorskou skupinou.

„Kam?“ vyptával se Hilemore. „Proč?“

„Tuším, že Bělák pro ně už má nějaký využití.“

„Jaké využití?“

„Umím si představit, že to nebude nic dobrého.“

Hilemore odolal důstojnickému nutkání zvednout na něj hlas. Tento muž přísně vzato nespadal pod jeho velení. „Pane Torcreeku,“ pronesl tím nejtrpělivějším tónem, jakého byl schopen. „Vaše líčení jsem si vyslechl do těch největších podrobností, a byť je v řadě ohledů shledávám přesvědčivým, vaše přetrvávající lpění na kryptických odpovědích může vaši věci prospět jen pramálo.“

Clayova tvář na chvíli ztratila svůj ustaraný výraz a místo něj v ní zahrálo cosi, co ho znenadání připodobnilo k pobavenému a přídrzlému výrostkovi. „Na ničem z tohohle nezáleží, pane kapitáne,“ řekl. „Je úplně jedno, jestli mi věříte. Je úplně jedno, kam se všichni ti uboží obyvatelé podělí nebo co s nima dělá Bělák. Je úplně jedno, kolik dní strávíme v týhle díře opravováním všech těch lodních serepetiček a seškrabováním sraček z trupu.“ Předklonil se a jeho drzost se přetavila do lítostivé jistoty. „My dva se spolu vydáme na jih k ledu. A není nic, co by tohle rozhodnutí mohlo změnit.“

„Zachraňovat svět,“ řekl Hilemore.

Clay se opřel, pokrčil rameny a povzdychl si: „Jen opakuju vaše slova.“

„Slova, která, pokud si vzpomínám, jsem nepronesl.“

„Zatím ne. Ale pronesete.“

Bělokožcova krev. Hilemore si stále nebyl jistý, zda tomu věří, že se tomuto muži dostalo daru pohledu do budoucnosti tím, že vypil krev Bílého dragga, tvora, který byl kdysi považovaný za pouhou legendu. Byly to věci z bájí, nikoli z racionální reality moderního světa. *Existuje jedno místo,* řekl Clay té první noci v Hadlocku, když se spolu procházeli prázdnými, zničenými ulicemi. *Místo, kde se dozvíme odpovědi, možná i tu největší odpověď ze všech. Jak ho zabijeme?* Poté popsal věž, kterou spatřil ve své vizi, a také Hilemorovu přítomnost. Bylo nesmírně lákavé nad tímto vším mávnout rukou, nabídnout těmto kontraktorům ubytování na *Příhodné* výměnou za určité služby a rázně zakázat veškeré další nesmyslné řeči o vizích a zachraňování světa. Ale on rukou nemávl. Říkal si, že ho přesvědčilo dodatečné svědectví Torcreekova strýce a dalších kontraktorů, ale ve skutečnosti za to mohl výraz v Clayových očích při jejich prvním setkání. Dokonalý pocit poznání v jeho tváři byl zcela nepopíratelný. *On už mě viděl.*

Zdrželi se už jen několik málo dní, dokud vrchní strojník Bozware nenahlásil, že učinil všechno, co mohl, aby stroje *Příbodné* navrátil na původní úroveň výkonnosti.

„Hodilo by se mi mnohem víc maziva,“ řekl. „A víc produktu. *Pokud* teda poplujem na ten jih. Tohle je pořádná, bytelná loď, kapitáne. Ale na led není dělaná.“

„Mohl byste zařídit, aby byla?“

„Možná, kdybych měl dost železa, aby vyztužilo příď a zád. Ale dost ji to zpomalí.“

„Východní konglomerát vlastní dok v Lossermarku,“ vzpomněl si Hilemore. „Tam staví i většinu svých Modrolovců, jestli si to správně vybavuji.“

Všiml si, jak se do strojníkova pohledu vkradl záblesk očekávání. „A to jsou skvělé lodě, pane.“

Lossermark ucítil dříve, než ho uviděl; do nosu natáhl dobře známou vůni uhelného ohně mísící se s odporným puchem, o němž věděl, že pochází z přístavního vykrvovacího podniku. Navzdory nepříjemnému oděru šířícímu se mlhou považoval za povzbudivé znamení, že město si uchovává aspoň nějakou stopu lidského obydlení.

„U Prorokovech koulí,“ ušklíbl se Clay a začal v puchu rychle mrkat. Konečně se rozhodl, že svou přítomností pocítí můstek, a dokonce se obtěžoval vyzbrojit revolverem.

„Prý se na to dá zvyknout,“ řekl Hilemore. „Ale až tak za rok.“

O několik minut později se z mlhy vynořil tmavý závěs lossermarské přístavní bariéry. Nezvyklé na její konstrukci bylo to, že postrádala středový otvor. Tvořilo ji naopak několik obrovských měděných vrat zavěšených na železném rámu, který se táhl mezi dvěma skalními útesy, vytvářejícími ústí přístavu. Všechna vrata byla větší než dvě vedle sebe stojící lodi a dala se jednotlivě zvednout. Dnes však byla bez výjimky pevně spuštěná.

„Všechno zastavit,“ poručil Hilemore, zatímco dalekohledem prozkoumával horní okraj bariéry. Zahlédl shluk lidí kolem mohutného aparátu, v němž rozeznal signální lampu. Po krátkém zaváhání začala lampka jasně a rychle problikávat. Vzkaz se vysílal v jednoduchém

kódu, takže Hilemore neměl sebemenší potíže s jeho přečtením: „Tento přístav je uzavřený. Uvedte důvod návštěvy.“

„Odpovězte, pane Talmante. „Protektorátní plavidlo *Příbodná příležitost* žádá o povolení k vplutí do přístavu za účelem obstarání zásob. Máme mírumilovné úmysly.““

Díval se, jak se světlo z jejich vlastní signální lampy mihotá na nazelenalé mědi, načež namířil dalekohled na hlouček lidí, které sledoval při živé a dlouhé diskusi, než se rozhodli, jak odpoví. „„Kontakt s dalšími lokacemi ztracen před měsícem. Máte nějaké zprávy?““

„„Ano,““ signalizoval Hilemore. „„Sdělíme vám je po přistání.““

Další povykování a gestikulace, následované dalším vzkazem. „„Máte na palubě Krvožehnané?““

Pohlédl na Claye, který celé toto dohadování sledoval pouze s mírným zájmem. *Je to úplně jedno... Jedeme na jih.*

„„Ano,““ odpověděl Hilemore. „„Máme kontakt s Ferozem. Jsme ochotní se domluvit na poskytnutí služeb výměnou za bezpečné zakotvení.““

Přihlížel, jak lidé u signální lampy zvažují možnosti. V jejich počínání cítil spíš rezignaci než nadšení, což dosvědčili váhavostí, s níž poslali další vzkaz. „„Máte povolení vplout do přístavu. Upozornujeme vás, že zde už kotví jedno korvantské plavidlo. Připomínáme, že jde o neutrální přístav.““

„„Potíže?““ zeptal se Clay, když si Hilemore s panem Talmantem vyměnili ostrý pohled.

„„Myslel jsem, že je to úplně jedno,““ odvětil Hilemore a přešel ke zvukovodu. Oslovil Steelfina, aby zprávu předal dál, a vydal přísný pokyn, že bez jeho výslovného dovolení nikdo nesmí vystřelit ze žádné zbraně. „„Stačí jedna střela a toho, kdo vystřelí, nechám pověsit.““

„„Rozumím, pane.““

Z vrat přímo před přídí *Příbodné* se ozvalo mohutné uširvoucí zaskřípění a na vrcholu bariéry se objevily obláčky páry, když se uvedly do chodu motory, které se jaly vrata ztěžka zvedat.

„„Kolik máte Černé?““ zeptal se Claye.

„„Dva plné flakony,““ odpověděl mladík. „„Červenou ale žádnou. Ten váš Ostrovan mi nechtěl dopřát ani nejmenší kapku.““

„Na můj rozkaz.“ Hilemore kývl k vratům, která se s rachotem vymaňovala z moře. „Na jejich druhé straně je korvantinská loď. Pochybuji, že na naši přítomnost bude reagovat v přátelském duchu, ale jsem odhodlaný nevypálit první ránu. Pokud tak učiní oni, potřebuji, abyste zajistil, že se netrefí.“

„Odvracení střely za letu.“ Clay zamyšleně zvedl obočí, aniž se mu ve tváři objevilo větší znepokojení. „Slečna Lethridgová to zvládla. Možná by se jí trochu dotklo, kdybych se jí dokázal vyrovnat.“

„Dokážete to, nebo ne?“ naléhal Hilemore se stále menší trpělivostí.

„Možná.“ Clay naznačil zasalutování a otočil se k průlezu. „Myslím, že to brzo zjistíme.“ Hilemore se díval, jak po schůdcích slézá na palubu a odchází dopředu. Zaujal pozici vedle Skaggerhilla, vykrvovače Dlouhých pušek, a když vrata dosáhla nejvyššího bodu ve výšce padesáti stop, vytáhl z pláště flakon.

„Nejnižší možnou rychlostí kupředu,“ přikázal Hilemore s očima upřenými na přístav. Podél mola viděl řádku kotvících Modrolovců, ale po korvantinském válečném plavidlu nikde zatím nebylo ani stopy. *Příbodná* krokem proklouzla otvorem v hradbě. Hilemore se nutil působit co možná neklidněji, ačkoli napětí se jasně zračilo v krůpěji potu, již viděl stékat po kormidelníkově tváři.

„Jen klid, chlapče,“ nabádal ho Hilemore. „Jestli nás celé jejich loďstvo nedokázalo potopit v Úžině, ať se propadnu, jestli nás teď potopí jen jedna z jejich kocábek.“

„Nepřátelské plavidlo dvacet stupňů na pravoboku, pane!“ štěkl Talmant. „Vypadá to na jednu z jejich novějších lodí.“

Hilemore si brzo všiml, že má pravdu. Korvantinská loď seděla vysoko na vodě, na hladkých bocích neměla kola a jediný komín se skláněl směrem k zádi. Podle délky a počtu děl ji bylo možné označit za fregatu; byla menší než *Příbodná příležitost* a ne tak těžce vyzbrojená, ale rychlá byla díky lodnímu šroubu pravděpodobně skoro stejně, ne-li víc, pokud by se ukázalo, že patří ke krvespalům. Očividně prošla mnoha bojovými operacemi, neboť na několika místech měla sežehnutý nátěr a promáčkнутý trup. Také se zdálo, že újmy došla v zadní části nástavby, ačkoli můstek zůstal nepoškozený. Hilemorovi chvíli trvalo, než rozeznal euterská písmena,

kteřá byla vyražena za předním kotevním řetězem: *Mimořádná* — Císařského námořnictva.

„Na palubě jsem napočítal pouze šest členů posádky, pane,“ hlásil Talmant. „U děl nikdo není a nevypouští páru.“

Hilemore poté očima zabloudil ke stěžni fregaty, na něž začínala stoupat vlajka, a když se ve větru roztřepotala, objevil se na ní bílý kruh v černém poli. *Vlajka průměří. Myslím, že očekávat od nich kapitulaci by bylo příliš.*

„Pane Talmante, vyvěste vlajku průměří,“ řekl. „A panu Steelfinovi přikažte ústup z bojových pozic.“

Malý vlečný člun navedl *Příhodnou* ke kotvišti, části mola na nejzápadnějším konci přístavu, v té největší možné vzdálenosti od korvantské fregaty. I přes výměnu ujištění o průměří se zdálo, že přístavní úřad nechce v prostoru přístaviště riskovat střet válečných lodí. Na molu je s přivítáním očekávala četa dvaceti vojáků, oděných v šedých stejnokrojích Daňové správy Východního konglomerátu, jak znělo označení místní verze protektorátu. Šlo o nepravdělný sbor, tvrdé jádro smluvních profesionálů, které doplňovali námořníci a loďaři, povolávaní v časech krize. Hilemore z jejich uniforem a nesoudržnosti jejich šiku vyčetl, že nikdo u nich už dlouho neprováděl řádnou inspekci. Přesto se jim v očích zračila zarputilá ostražitost a všiml si, že i když by jejich uniformy snesly důkladné vyprání, pušky měli čisté a spočívaly ve zkušených rukou.

„Major Ozpike.“ Když Hilemore vkročil na molo, velitel čety ho pozdravil precizním zasalutováním. „Velitel lossermarského Obranného a bezpečnostního oddílu.“ Major byl Jihomandinoran robustní postavy, jehož čistá a vyžehlená uniforma ostře kontrastovala s vzezřením jeho podřízených.

Hilemore se postavil do pozoru a pozdrav opětoval. „Corrick Hilemore, kapitán *Příhodné příležitosti*, plavidla Kovolodního protektorátu.“ Pohlédl na okolní budovy, ale neviděl na nich žádnou známku poškození. „S potěšením shledávám, že je u vás všechno v pořádku, pane majore.“

Ozpike zamrkal a upřel obezřelý pohled na své muže, kteří sledovali rozhovor s pronikavým zájmem.

„A jinde to tak jako není?“ zeptal se jeden z nich, drobný chlapík dalcijského původu, který s ním sdílela řada námořníků Východního konglomerátu.

Hilemore klouzal pohledem po jejich tvářích a viděl v nich velké obavy a nejistotu. „Vy opravdu nemáte ponětí o nedávných událostech?“ zeptal se Ozpika.

„Víme jen to, co nám řekli Korvíci,“ odpověděl Dalcian dřív, než stačil odpovědět major. „Kolem Carvenportu prej z moře vyskákala hromada Modráků a rozflákala jim lodě na cimprcampr. Je to pravda, kapitáne?“

„O tom se teprve musíme pobavit s Revizorkou,“ štlkl Ozpika s vojenskou autoritativností, která zde však zjevně neměla žádnou váhu.

„Já mám v Carvenportu rodinu,“ pokračoval Dalcian. „Pošta má tři tejdny zpoždění a za celou dobu se do přístavu nevrátil jedinej Modrolovec. Máme právo to vědět, pane majore.“

„A taky se to dozvíte,“ řekl Ozpika, který podle Hilemora nechal svůj hlas prostupovat až nezvyklou mírou smířlivosti. „Ale napřed se tady s panem důstojníkem musí pobavit Revizorka.“

Zbytek čtyř zamručel a jejich už tak volná formace se proměnila ve shluk rozhněvaných mužů, kteří se do jednoho dožadovali odpovědí.

„Ani hnout!“ křikl Hilemore, jehož hlas podle všeho ještě uměl probudit určitou stopu disciplíny, protože všichni naráz strnuli. K jejich poslušnosti možná napomohl fakt, že u hrazení *Příbodné* se znenadání objevil Steelfine s celým oddílem jejich střelců. Než Hilemore opět promluvil, nechal uplynout několik vteřin, během nichž sledoval, jak zlost příslušníků místních pořádkových sil svádí boj s jejich úzkostí.

„Carvenport se před měsícem stal terčem kolektivního útoku draggů a Zkažených,“ vysvětloval a odmlčel se, aby jim umožnil vstřebat šok, který způsobila jeho slova. „Většina obyvatel byla nicméně evakuována do Ferosu. Sepište si seznam svých nejbližších a předejte ho mému prvnímu důstojníkovi. Náš Krvožehnaný se v transu spojí se svým kontaktem ve Ferosu a zjistí, jestli jsou mezi zachráněnými.“

„A Hadlock?“ zeptal se další člen oddílu s popelavou tváří a úpěnlivýma očima. „Moje manželka...“ Odmlčel se, když uviděl Hilemoreův výraz.

„Je mi to líto,“ řekl mu Hilemore. „Hadlock už není. Nikdo v něm nepřežil.“

Otočil se k majoru Ozpikovi, když jeho muži propadli neutěšitelnému žalu a čerstvý vdovec se otevřeně rozplakal i přes vlažné snahy jeho kamarádů jej aspoň trochu utěšit. „Pokud se nemýlím, měl jste v úmyslu odvést mne za vaší Revizorkou...“

„Měla to být moje štace na důchod,“ zamumlal Ozpik, když Hilemora vedl po schodech do ústředí Východního konglomerátu, protáhlé třípatrové budovy, jež musela vzniknout někdy na počátku existence přístavu. „V Kovolodním protektorátu jsem strávil patnáct let, ale moje penze nestačila na to, aby si manželka udržela úroveň, na niž byla zvyklá. Vy jste ženatý, pane kapitáne?“

Hilemorevi po několika týdnech vyskočila před očima Lewellina tvář, krásná a uhrančivá jako vždy. *Píši tato slova se srdcem těžkým tak, že těžší už být nemůžu...* „Ne,“ odpověděl. *A nikdy ani nebudu.*

„Dobře děláte, pane,“ zasípal Ozpik, když dospěli ke dveřím a vstoupili dovnitř. „Jestli můžu radit, neměňte to. Po dlouhém zamýšlení jsem v této věci dospěl k závěru, že vojenská kariéra a manželství jsou ze své podstaty neslučitelné.“

Revizorčin úřad se nacházel v nejvyšším patře budovy a muselo se do něj vyjít po několika řadách poměrně rozviklaných schodů. Revizorka byla asi čtyřicetiletá Dalcijka s vystouplými lícními kostmi, vyznačující se přísnou přitažlivostí, již podtrhával jednoduchý oblek a stroze svázané vlasy. „Madam Hakugenová,“ pozdravil ji major Ozpik s úsečnou úklonou. „Dovolte mi, abych vám představil kapitána Hilemora z *Příhodné příležitosti*, lodi Kovolodního protektorátu.“

Hilemore udělal krok kupředu, aby se sám uklonil. Dalciané byli proslulí svým lpěním na formalitách. Uprostřed pohybu však zaváhal, když si povšiml, že v místnosti je ještě jeden člověk, mladík atletické postavy v uniformě Korvantinského námořnictva, s rukou v rukavici položenou na jílci meče, byt' revolver u sebe neměl.

Na Hilemora sotva postřehnutelně kývl a v jeho obličejí se neprojevil sebemenší výraz.

„Pane kapitáne,“ pozdravila ho madam Hakugenová dokonalou mandinorštinou. „Vítejte v Lossermarku.“

„Děkuji, madam,“ odpověděl Hilemore a odtrhl pohled od Korvantince. „Zdá se, že spolu musíme probrat hodně věcí.“

„Ano.“ Pohlédla na Korvantince. „Odpusťte mi mou nezdvořilost. Dovolte, abych vám představila poručíka Myratise Lek Sigorala, úřadujícího kapitána *Mimořádné* Císařského námořnictva.“

„Pane poručíku,“ pronesl Hilemore se strnulou úklonou, zatímco mu mysl zaplavovaly vzpomínky na Úžinu.

„Pane kapitáne,“ odpověděl Korvantinec mandinorštinou se silným přízvukem a Hilemore si přitom všiml, že se mu přes čelo táhne jizva s několika stehy. S takovou jizvou působil mnohem autoritativněji, ale Hilemore si i přesto uvědomil, že bude jen o rok dva starší než pan Talmant. *Takový mladíček, a přesto velí křižníku. Jaké trampoty je sem zavedly?*

„Doufala jsem, že budete považovat za vhodné přivést s sebou i vašeho Krvožehnaného,“ poznamenala madam Hakugenová. „V souladu s naší dohodou.“

„Myslel jsem, že příhodnější bude, když se napřed pobavíme o podmínkách,“ odpověděl Hilemore. „Ačkoli se musím přiznat k jistému překvapení, že přístav této velikosti nedisponuje přinejmenším jedním Krvožehnaným.“

„Ještě donedávna jsme měli dva.“ Na čele se jí objevila tenká vráska. „Náš dlouholetý smluvní agent naneštěstí zemřel na infarkt v Modrém transu během komunikace s naší hadlockou kanceláří. Zdá se, že to, co ve svém posledním transu spatřil, už pro něj bylo příliš. Jeho kolega, člověk o něco méně zkušený, a ještě méně přičinlivý, se spojení pokusil obnovit, ale bez úspěchu. Transy s dalšími úřadovkami konglomerátu jsme zjistili jen to, že nikdo neví, co se odehrává. Poté se náš jediný zbylý Krvožehnaný rozhodl potají vetřít na palubu jedné odplouvající lodi, jednoho z posledních plavidel, jež opustila náš přístav. Šlo o *Úsilí* Východního konglomerátu. Víme, že měli v úmyslu zamířit k dalcijským vodám. Doufala jsem, že o nich budete mít nějaké informace.“

„Takové informace mám,“ odvětil Hilemore a vybavil si úděsný obsah záchranného člunu, který objevili krátce před přistáním v Hadlocku. „Nikam se nedostali.“

„Škoda.“ Madam Hakugenová nasadila lítostivý výraz. „Kapitán byl můj bratranec.“ Dovolila si slabý povzdech, načež se opět rychle opanovala. „A Hadlock?“

Hilemore jí vylíčil zkázu, která Hadlock postihla, a poté se zmínil o zkáze Morsvalu a Carvenportu.

„Zdá se, pánové, že vaši válku vytlačily naléhavější záležitosti,“ konstatovala madam Hakugenová, když domluvil, a kývla na poručíka Sigorala.

Námořník si zachovával netečný výraz a odpověděl jí pouze krátkým: „Věru tak, madam.“

Hilemore došel k závěru, že je nejvyšší čas získat to, pro co si sem přišel. „Náš Krvožehnaný vám, madam, bude po dobu našeho pobytu k dispozici. Na oplátku však od vás budeme požadovat produkt, veškerou Červenou, kterou nám jste schopni poskytnout. A také uhlí a proviant, který vystačí na delší plavbu.“

„Dosti vysoká cena, pane kapitáne.“

„Nutí nás k ní důležitost naší mise.“

„O jejíchž specifikách se s námi bezpochyby nesmíte podělit.“

„Skládám hold vaší vnímavosti, madam.“

Na kompliment v podstatě nezareagovala, naopak umlkla a na čele se jí opět objevila ona tenká vráska.

„Mohu se vás zeptat,“ ozval se Hilemore, když se ticho nadmíru protahovalo, „zda váš přístav čelil nějakým útokům?“

Madam Hakugenová kývla na majora Ozpika, jenž se jal odpovídat za ni: „Přímo ne, ale před šesti týdny se ve stanovené lhůtě nevrátili první Modrolovci. K severní hradbě přestaly přijíždět kontraktorské společnosti prodávající produkt. Před několika dny vyklopýtal z hor pouze jeden člověk, lovec lebek, pološílený a v deliriu. Trvalo nám několik hodin, než jsme ho zklidnili natolik, aby se z něj dalo vypáčit kloudné slovo. Celou jeho skupinu vyhladili Zkažení a Zelenokožci. Rádi bychom se toho od něj dozvěděli víc, ale krátce poté se oběsil, ač nás předtím ještě stačil ujistit, že všichni zemřeme. Umíte si představit, jaký toto všechno má vliv na naše lidi. Viděli jste mé muže,

a to jsou ti nejodolnější v našem přístavu. Ovzduší tu přímo jiskří obavami.“

A není divu. Hilemore potlačil bodnutí výčitek. Nejlepší rada, jakou mohl těmto lidem dát, byla, aby vyzbrojili své lodi veškerými dostupnými děly, nahnali na ně tolik lidí, kolik jsou schopny uvést, a vyrazili do varestijských vod. I přesto se neubráníl značným pochybám, zda se jim tam podaří uniknout pozornosti útočících Modrokožců. Ale pokud by Lossermark propadl panice a chystal se na od-sun, jakou by on sám měl šanci, že získá potřebné zásoby a produkt?

„Mrzí mne, že nemám lepší zprávy,“ řekl místo toho. „Doufejme, že transovou komunikací získáte z vašeho ústředí rozumné pokyny, jakmile od vás tedy získám souhlas s naší nabídkou...“

Poskytli mu deset flakonů Červené, pět Zelené a dva Černé při padesátiprocentní záloze z celkové částky, pokud pan Torcreek podá očekávaný výkon. Pokud šlo o další věci, madam Hakugenová překvapivě projevila poměrně velkou skoupost, neboť silně omezila množství potravin, které si měli možnost zakoupit, a požadovala téměř vyděračskou cenu za železné pláty, jež vrchní strojník Bozware potřeboval pro nezbytné úpravy. Než spolu uzavřeli dohodu, Hilemore byl nucený přislíbit polovinu obsahu trezoru *Příhodné*.

„Mám tušení, že obyvatelé tohoto přístavu budou zakrátko potřebovat veškeré jídlo a palivo, které zde zatím máme,“ prohlásila. „A zaměstnanecká smlouva mne zavazuje k tomu, abych plně využívala všech příležitostí navyšovat firemní zisky. Nevidím důvod, proč bych i za tak znepokojivých časů měla opouštět hodnoty korporátního světa.“

Hilemore se zpátky do přístavu vydal v doprovodu dvou dřívějších strážců, již ho vedli málo používanými bočními uličkami, aby se vyhnuli setkáním s místními lidmi, lačnicími po jakýchkoli zprávách. Netěšil se na blížící se rozhovor s Clayem, neboť si nebyl jistý, jak zareaguje na nenadálý návrat k tomu, čím byl smluvně vázán. Hilemore si uměl představit, že na požadavek místních bude pohlížet jen jako na další věc, která je mu ukradená. *Třeba si myslí, že se table lod' dostane do oblastí věčného ledu pouhým řízením osudu.* Napadlo ho, že domnělý dar obsažený v krvi Bělokožce je ve skutečnosti tím nejkru-

tějším prokletím. Přijít o pocit objevování, a vyloučit tak zvědavost nebo očekávání, se zdálo být příšerným údělem.

Po návratu na *Příhodnou* uviděl, že celá posádka tvrdě pracuje; asi dvanáct mužů viselo na lanech, aby obnovili nátěr na trupu, zatímco ostatní drhli palubu nebo leštili veškeré příslušenství. „Rád vidím, první důstojníku, že jste jim nedovolil zahálet,“ pronesl k Steelfinovi, když sešel z lávky. „Ale tou barvou jen plýtváte. Vrchní strojník Bozware bude trup ještě upravovat.“

„Je to na kapitánův pokyn, pane,“ odpověděl Steelfine a hlas měl zbarvený chabě potlačovaným tónem krajní zdráhavosti.

„Kapitánův...?“ podivil se Hilemore a poté, když mu začalo svítat, se odmlčel.

„Probudil se před hodinou,“ zamumlal Steelfine, než se postavil do pozoru. „Pane poručíku Hilemore, kapitán Trumane vydal rozkaz, abyste byl bezodkladně zbaven veškerých svých funkcí. Mám vás doprovodit do jeho kajuty.“ Zaváhal a potom napráhl svou masitou ruku. „Odevzdejte mi meč a příruční zbraň, pane.“

KAPITOLA IV

LIZANNE

„Působivá podívaná, není-liž pravda?“

Lizanne klouzala pohledem po širokém prostoru feroského přístavu. Na obloze dnes nebyl jediný mráček a ohromná masa lodí jako by se tetelila ve slunečním světle, zvláště válečné lodi se svými vyleštěnými děly a vydrhnutými palubami. Kotvila zde nyní podstatná část Protektorátní oceánské flotily: bitevní plavidla, křižníky, fregaty a dělové čluny, původně přivolané ze svých domovských přístavů k boji s Korvantinským námořnictvem. Nyní samozřejmě čelily mnohem hrozivějšímu nepříteli.

„Je to závratná spousta lodí,“ odpověděla Lizanne Taddeusi Bloksinovi. „Ale stačit nebude.“

Ředitel Útvaru mimořádných operací se ztěžka usadil na jednu z laviček rozestavených podél starého válečného památníku a pustil se do svého nekonečného rituálního zapalování dýmky. Sem na Signalistův vrch, nejvyšší bod na jižním břehu ostrova, ho následovala na jeho pozvání. Válečný památník se tyčil do výšky osmdesáti stop a se svými četnými reliéfními řezbami a hojností filigránu a obrovským sloupem, na němž se v přehnaně dramatické póze skvěla socha lorda admirality Fallmoora, byl příkladem okázalého stavitelství typického pro pozdní Mandinorskou říši. Osvoboditel Tyrrelových ostrovů se zde vypínal ve vzpřímeném postoji a s nelítostným odhodláním, nad hlavou třímal meč a ukazoval k moři. Dojem vojenského hrdinství poněkud hatila skutečnost, že někdy během stodvacetileté existence památníku mu upadl prst. A skutečnost, že se mu chybějící prst nikdo neobtěžoval vrátit, ilustroval úctu, v jaké korporátní svět choval vymoženosti říše, na jejíž místo nastoupil.

„Opravdu?“ zeptal se Blosskin, když vyfoukl kouř. „Více než sto lodí a čtyřicet tisíc vojáků, smetánka protektorátu, vyzbrojená stále větším množstvím těch vašich pekelných moderních děl. To si vážně myslíte, že nějaká banda Zkažených a draggů dokáže takové síle odolat?“

„Ano. A jelikož flotila zůstává v přístavu, zjevně si to myslí i Výbor.“
„Výbor je ve skutečnosti v této věci rozpolcený.“

Blosskin odcvrknul sfouknutou zápalku a opřel se na lavičce. Mluvil tónem, jako by vedl příjemnou konverzaci, ne jako by byl členem Výboru, který se prozrazováním jeho soukromých úvah dopouští hanebného zločinu. „Admirál Heapmire dál tvrdě lobbuje za okamžitou invazi a navzdory osudu jeho tří fregat ho podporuje většina Námořního výboru. Madam Dolspeaková smýšlí opatrněji, a než se pustí do jakéhokoli vojenského dobrodružství, přeje si navázat spojenectví s dalšími korporacemi a vytvořit společnou strategii.“

„A jak smýšlíte vy, pane řediteli?“

„Já si myslím,“ odpověděl Blosskin se slabým úsměvem, „že je obrovská škoda, že se při evakuaci ztratil ten aparát šíleného mechanika. Kdoví co jsme se z něj ještě mohli dozvědět...“

Lizanne potlačila povzdechnutí. Blosskin očividně přesně věděl, kde se zařízení v dané chvíli nachází, jinak by se o něm vůbec nezmiňoval. Také skutečnost, že se ho nijak nesnaží získat, naznačovala, že mu nebude vadit, když ještě zůstane ve svědomité péči jejího otce. Lidé jeho profese si nicméně své hrátky dokázali užít. „Byla to zcela jistě politováníhodná ztráta,“ rozhodla se zahrát na jeho strunu.

„Zvláště po pokroku, který pan Tollermin učinil při dešifrování jeho tajemství. Leč zbytečné jsou slzy těch, kdož pláčou nad rozlítým vínem. Tak si prostě nalijte další, říkám já.“

Lizanne nic neřekla. Teď když byli spolu sami, se její předchozí pocit zranitelnosti zvolna proměňoval v doutnající hněv. „Vím, že na mě máte nějaké otázky,“ řekl. „Necítte se prosím ničím svazována. Už koneckonců nejsme v rolích nadřízeného a zaměstnankyně. Jsme jen dva bývalí kolegové, kteří se kochají výhledem.“

„Madam Bondersilová,“ pronesla. „Věděl jste to?“

Nad nepříjemným tématem sraštil obličej v mírném podráždění, a než odpověděl, dlouze potáhl z dýmky. „Přemýšlíte, jak její neblahá rozhodnutí mohla unikat mé pozornosti.“

„Ano.“

„Pak vás musím s lítostí informovat, že váš odhad mých schopností je příliš velkorysý.“ Když se na něj nepřestávala upřeně dívat, slabě zamručel. „Byly zde... jisté nesrovnalosti,“ připustil po krátkém, ale nepříjemném mlčení. „Ve skutečnosti spíše drobnosti. Jemné rozpory v hlášeních o výdajích, několik nevysvětlených absencí. Přiznám se, že jsem došel k závěru, že nejspíš kuje nějaké pikle, předpokládal jsem, že se věnuje určitým pletichám za účelem vylepšení svého postavení a následného vstupu do Výboru. Což u tak vysokého představitele není nic nezvyklého. Přesto ve světle stále sílících problémů se zachováváním stabilních dodávek kvalitního produktu to bylo... znepokojivé.“

„A přesto jste schválil její žádost o mé nasazení.“

„Zdálo se pravděpodobné, že plán, který zosnovala, se blíží do závěrečné fáze, zvláště pokud vyžadoval vaše osobité nadání. Tušil jsem, že se pokusí využít tajemství obsažených v onom korvantském aparátu a nechá si je pro sebe právě za účelem vylepšení své pozice. Kdyby měla v hrsti živého, dýchajícího Bělokožce, znamenalo by to rychlý vstup do Výboru. Samozřejmě o skutečném rozsahu nebo povaze jejího klamu jsem neměl ponětí.“

„A já jsem měla být zprostředkovatelkou objevu.“

„Abychom našli královnu, musíme rozlámat úl. Vždycky jste byla něčím na způsob katalyzátoru, má drahá. Ať vás na světě pošlu kamkoli, s jistotou budou následovat důležité události. Ačkoli žádná nebyla prozatím tak pamětihodná jako ztráta Arradsie.“

„K té by došlo v každém případě.“

Bloskin vyhýbavě pokrčil rameny, opět z kapsy vylovil svázaný štos papírů a položil ho na lavičku. „Ještě jste mě nepožádala, abych vám ukázal novou smlouvu.“

Lizanne se na papíry zadívala, ale netvářila se, že by po nich hodlala sáhnout. „Proč si představujete, že o ni stojím?“

„Ze zvědavosti.“ Naklonil se k ní a přešel do teatrálního spikleneckého šepotu. „Je to víc než smlouva, Lizanne. Nechcete se podívat?“

„Pokud mě pouhé nahlédnutí vystaví nebezpečí, tak ne.“

Opřel se a obrátil pohled k moři. „Dnes se zdá tak klidné. Moře ztišené pod letním sluncem. Ale přesto mě vede k úvaze, že se jed-

noho dne možná probudíme a na obzoru objevíme něco velmi nevídaného. Myslím, že vy i já víme, že na světě brzo nebude existovat místo, kde nebude hrozit žádné nebezpečí.“

Oči z moře nespouštěl, ani když přikročila blíž, papíry uchopila a rozvázala na nich stuhu. Prvních několik stránek tvořila standardní zaměstnanecká smlouva doplněná o velmi specifické dodatečné klauzule šité na míru lidem vstupujícím do Útvaru mimořádných operací. Povšimla si rovněž dvojnásobného navýšení platu a navýšení dávek pro vyjmenované obmyšlené v případě jejího úmrtí. Za smlouvou však bylo něco zcela jiného. Nákres, či spíše schéma vyvedené čistými, precizními tahy na kusu laciného pergamenu. Bylo na něm jakési baňaté zařízení ne nepodobné protáhlému balonu, k němuž bylo připevněno několik doplňků připomínajících korvantský systém lodního šroubu, kterého si poprvé všimla pod vodou morsvalského přístavu. Toto však nebyla žádná loď, o čemž svědčila euterská písmena táhnoucí se po okrajích kresby. Slova byla zapsána se spoustou kudrlinek a starobylou větňou syntaxí, ačkoli Lizanne je i tak prakticky bez obtíží dokázala přeložit: *Máme na dosah rychlý a snadno řiditelný způsob pohybu vzduchem*. Bylo toho víc; zbytek byl tvořen především seznamem rozměrů a plánovaných rychlostí, ježž doplňoval krátký výpočet s názvem: *Závislost odporu vzduchu na rychlosti směrem vpřed*.

Lizanne si povšimla jistých podobností ve stylu písma, které v ní probudily vzpomínky na útržky, jež viděla mezi ukrytými dokumenty purkrabího Artonina.

„Ano,“ přisvědčil potichu Blossin. „Opravdu jde o rukopis Šíleného mechanika.“

Lizanne přidržela pergamen u světla. Byl silný a drsný, ale postrádal strukturu nebo tuhost opravdu starobylého papíru. „Tohle je příliš nové, aby to mohlo být pravé,“ řekla. „Není to kopie jeho náčrtů?“

„Možná ano. List nicméně prozkoumali ti nejlepší grafologové a učenci, samozřejmě ve vši diskrétnosti, a všichni se shodují, že jde buď o práci samotného Mechanika, nebo někoho, kdo dokáže s absolutní dokonalostí napodobit jeho rukopis. Navíc,“ poklepal zažloutlým prstem na výpočet, „do objevení tohoto dokumentu byl

tento konkrétní vzorec vědě neznámý. Experimentátoři ve Výzkumném oddělení ho důkladně prověřili a funguje.“

Lizanne ještě jednou přejela pohledem po nákresu. „Tohle nebude starší pěti let.“

„Naši odborníci to tipují na tři roky.“

„Vždyť umřel před několika staletími.“

„To je pravda, a přesto zde máme důkaz, že jeho genialita dál žije, důkaz skutečný, jako jste vy nebo já.“ Na rty se mu opět vrátil úsměv a Lizanne by odpřísáhla, že uslyšela ostré cvaknutí pasti, která jí sevřela zápěstí. „Chtěla byste se dozvědět, kde jsme k tomu přišli?“

To není možný. Clayův prachový vír se v Modrém transu rozprostřel do podobizny jeho tváře a částčky nabyly opovrhlivého výrazu.

Opravdu? zeptala se Lizanne, když přivolala vír, jenž obsahoval vzpomínku na jeho setkání s Bělokožcem. Pokud se dobře pamatují, pod tou borou jste viděl mnoho divů. Víme, že Mechanik se tam jednou vydal. Víme, že ony křišťály mají moc nás měnit. Co když změnily jeho?

Povrchem Nelfie se prohnalo zachvění, při němž se měsíčný prach vymodeloval do přesné kopie kupolí, které viděl v podzemním městě, a světla, které se z nich linulo: bílého, červeného, modrého a zeleného, nikoli však černého. Zelená, řekla. *Viděl jste, co modrý křišťál provedl lidem z Briteshorských nerostů, proměněným ve Zkažené silou jeho světla. Co když Mechanik objevil zelený křišťál? Zelená krev je všelék a regenerační prostředek. Pokud tyto křišťály mají stejnou moc jako produkt, který představují...*

Což znamená, uvažoval Clay, jehož skepse zeslábla, ač pouze mírně, že Mechanik se dostal do města a zase zpátky. Mohlo by se tím vysvětlit, proč zešlel. Říkáte, že váš šéf to dostal od Korvantinců?

Předal mu to osobně jeden starý protivník v Krevním Kádru. Zjevně se občas setkávají, aby zavzpomínali na staré časy. Nikde nebylo žádné vysvětlení ohledně původu, ale vznesli žádost, abych ho mohla vidět i já.

Je to léčka. Chtějí vás dostat na tu svoji diplomatickou misi.

Očividně. Otázka zní proč.

Sebrala jste Mechanikův solargraf, zabila moře jejich agentů a odrazila jejich vojsko v Carvenportu. Pochybují, že vás uvítají s květinama a sladkostma.

Nechala své myšlenky usednout, její víry se zklidnily a ztratily červený odstín roztrpčení, které pramenilo z nenáviděného pocitu neznalosti. *Předpokládám správně, že jste zakotvili v Lossermarku?*

Před půldruhým dnem. Je tu teď trochu zmatek, protože původní kapitán týhle kocábky se probral z kómatu. Musím říct, že je dost náročnéj společník.

Pokud se ukáže jako překážka pro dosažení našeho cíle, bude se s ním třeba nějak popasovat. Čas na ohledy skončil.

Doufejme, že k tomu nedojde. Můj strýc má představu jak pokračovat. Vypadá to, že budoucnost bude potřebovat pomocnou ruku.

Chvilí trvalo, než předal svou další myšlenku. Několik prašných vírů vyskočilo a zase pohaslo, než našel správná slova. *Bělák se blíží. To víte. Až se to stane, spousta lidí ve Ferosu bude potřebovat vaši pomoc. Našich lidí.*

Nemusel s ní sdílet žádnou vzpomínku, aby odhalila důvod jeho znepokojení. *Joya a Fredabel.*

Víc jim budu moci pomoci, pokud se mi podaří najít Mechanika, pro nesla nakonec, když si vybavila obraz nákresu, který jí ukázal Blossin. Jestli je pořád nějak naživu, má vědomosti, které daleko překonávají ty naše. Musím to risknout.

Kupole, jež vyvolal, se okamžitě proměnily v prach, když povrchem měsíce prodrnčel další otřes. *Opravdu to uděláte? Vydáte se jim na milost?*

Nikdy jsem nebyla vydána někomu na milost, pane Torcreeku. A nehodlám s tím začínat ani teď.

Když se dostavila do dílny, zvolna končila odpolední směna a průmyslová kakofonie už nedosahovala svých obvyklých ohlušujících kvalit. Tekela s Arberusem dohlíželi na poslední fázi kompletace vylepšeného modelu Bušidla, ještě děsivějšího monstra, než byl jeho předchůdce, s prodlouženými hlavními pro větší dostřel a vyšší kadencí palby, k níž napomáhaly účelnější převody vymyšlené Lizanniným otcem. Jejich pracovní četa, čítající dvacet dřívějších carvenportských řemeslníků, se činila u výrobní linky, soustavy ponků, která se klikatila nedávno postavenou přístavbou ke kůlně — rodišti Lethridových často zázračných, byť jen málokdy ziskových inovací.

Jermajah byl zaujatý další vzrušenou debatou s vysokým mužem v dlouhém silně ušpiněném bílém plášti. Dlouhán stál se založenými rukama a pohledem vytočeným ke stropu ve výrazu zarputilého nesouhlasu, zatímco Jermajah mu zeširoka vysvětloval, jak by měla být správně seřazena palivová vedení v objemném a složitém železo-měděném výtvaru, který před nimi trůnil na stole. Lizanne z nedávných spálenin na pracovní ploše vyrozuměla, že i další zkouška skončila neúspěchem. Dlouhán k ní stočil pohled, když se vydala k vedlejšímu ponku, a aniž věnovala pozornost jeho tázavému výrazu, vytáhla z opodál stojícího koše svitek modrého rýsovacího papíru. Jeho okraje zatížila několika volně ležícími krámy, popadla tlustou tužku a pustila se do kreslení. Jak se dalo očekávat, trvalo jen chvilíčku, než dvojice zapomněla na svůj vášnivý spor a přišla si její dílo soustředěně prohlédnout.

„Balon,“ pronesl vysoký muž odhodlaně neutrálním tónem, když Lizanne se zkušenou lehkostí překreslovala obraz z paměti a schéma na papíře začalo nabývat příslušných obrysů. „Plášť balonu ve tvaru, aby se mohl pohybovat vzduchem. To přece není nic originálního.“

Lizanne pokračovala v kreslení, dokončila klobásovitý tvar, po celé délce přidala žebra a začala přepisovat mnohem příhodnější mandinorský překlad původních euterských poznámek.

„Zajímavé,“ řekl Jermajah, když se naklonil, aby slova lépe přečetl. „Konstrukce se vyrobí se slitiny cínu a zinku.‘ Samozřejmě, kombinace lehkosti a síly. Pozoruhodné.“ Krátkým prstem zatukal na výpočty. „Je to ověřené?“

Lizanne neodpověděla a na závěr doplnila u schématu k hlavní struktuře hnací aparát. „Dárek na rozloučenou, otče,“ vzhledla a zadívala se vysokému muži do očí. „Na nějakou dobu odjedu.“

Profesor Graysen Lethridge ztuhl a stočil pohled k beztvare směsi cínu a mědi, spočívající na sousedním stole. „Na nějaké rozmarné fantazie nemám čas. K dokončení se blíží první model kalorického stroje Lethridge-Tollermine. A až bude hotový, svět se změní podruhé během jedné generace...“

Jelikož nebyla ochotná snášet další jeho proslov, Lizanne odhodila tužku a vydala se pryč. „Postavte si to, nebo ne,“ utrousila cestou k Tekele a Arberusovi. „Musím se rozloučit.“

„Počkej!“

Zastavila a otočila se, aby pohlédla do jeho rozrušené tváře. Kam jí paměť sahala, měla nadání proměnit tohoto občas geniálního muže v blábolící obrázek otcovské zuřivosti a zklamání. Dnes však v jeho chování zaznamenala aspoň náznak pokusu se ovládnout. Chvilí zatínal čelisti a zbytečně si narovnával plášť, ale nakonec řekl: „Mohl by tvůj otec vědět, kam máš namířeno? Nebo ses zase zabořila do bahna kovolodních tajných piklů?“

„Jsou to ve skutečnosti veřejné pikle.“ Významně pohlédla na Jermajaha a přidala několik naléhavých mrknutí, než pochopil její narážky a vzdálil se pokračovat v práci na kalorickém stroji.

„Nyní zastávám vážené místo diplomatky,“ řekla, když se vrátila ke stolu. „Posílají mě do Korvusu, na oko, abych pomohla dojednat spojenectví, ale ve skutečnosti,“ ukázala na schéma, „mám za úkol najít toho, kdo vyprojektoval tohle.“

Profesorovy oči po obrázku přejížděly s novou intenzitou, potom se přimhouřily pochopením. „Jestli můžu soudit, je to stejná ruka, co zkonstruovala tu podivnou skříňku, kterou jsi mi přinesla.“

„Přesně tak, otče.“

„Korvantinská říše je rozsáhlá. Jak můžeš vůbec doufat, že něčeho takového dosáhneš?“

„Existují jisté... směry pátrání,“ naznačila, aniž mu byla ochotna vyjevit něco, proti čemu by mohl mít výhrady Bloskin. „Bude to fungovat?“ zeptala se a kývla na schéma.

„Možná, s dostatečně odlehčeným pohonem...“ Odmlčel se a pohlédl na dosud neživý kalorický stroj. „Vidím, že moji dceru ještě neopustilo nadání pro improvizaci.“

Usmála se. „Vkládám v tebe veškerou důvěru, otče. A taky...“ Vytáhla z kapsy zapečetěnou smlouvu a položila ji na pracovní plochu. „Podařilo se mi pro tebe vyjednat novou dohodu.“

Pohled mu potměněl a po listině vůbec nesáhl. „S tou bandou zlodějů...“

„... nechci mít nic společného. Já vím.“

Povzddechla si a rozlomila pečeť. Rozevřela listinu podepsanou všemi členy Výboru, kteří v té době prodlévali ve Ferosu. „Kovolodní obchodní syndikát (dále jen Syndikát),“ začala číst nahlas

první odstavec, „tímto uznává, aniž by tím bylo dotčeno jakékoli předešlé právně závazné rozhodnutí nebo podepsaná smlouva, že profesor Graysen Lethridge je jediným vynálezcem prvního modelu termoplasmatického stroje (dále jen Stroj). Syndikát dále souhlasí, že licenční poplatky splatí ve formě kompenzační odměny ve výši deseti milionů kovolodní obchodní měny. Syndikát rovněž souhlasí, že zaplatí dalších dvacet milionů kovolodní obchodní měny za výhradní právo užívat, vyrábět, prodávat nebo jinak zužíkovávat za účelem obchodního zisku veškeré původní koncepce obsažené ve Stroji, a to po dobu nanejvýše patnácti let od data podpisu této smlouvy. Obě strany se zavazují, že po uplynutí této doby se pokusí dojednat rozumné podmínky, na jejichž základě tato smlouva bude moci být prodloužena.“

Naklonila se přes ponk, aby před něj listinu položila. „Je tam toho víc, hlavně v souvislosti s právem smlouvu ukončit a s její důvěrnou povahou. Potřeba je tvůj podpis, ale nejdřív bys to ještě měl nechat přehlédnout nějakým právníkem.“

Její otec chvíli nic neříkal. Na slova na stránce hleděl se strohým, téměř dotčeným výrazem. „Není tam zmínka o tvém dědovi,“ zamumlal nakonec.

„Na moje naléhání,“ řekla. „On byl koneckonců skutečným zlodějem. Termoplasmatický stroj byl tvůj, ne jeho.“ Přešla k němu, z pokaňkané kapsy jeho pláště vytáhla pero a přidržela mu ho před nosem. „Jen to podepiš, otče. Zabralo mi to skoro pět minut drsného vyjednávání.“ Postavila se na špičky a políbila ho na líci. „Ráno odjíždím. Pochopím, když mě nepříjdeš vyprovodit.“

Ziskový podnik Kovolodního protektorátu byla největší loď, na níž se Lizanne kdy plavila. Šlo o bitevní plavidlo třídy Bouře s osmi dvanáctipalcovými děly a obrovskými kolesy o velikosti plachty, jež chránily pancéřové kryty zvíci hradů. Na palubě se činil nepočetný oddíl námořníků, a když na ni vstoupila, dostalo se jí uvítání od prvního důstojníka, jenž také přikázal, aby jí byl do kajuty odnesen kufr. Poté ji požádal, aby ho doprovodila do důstojnické kajuty. „Zbytek delegace je již na palubě, slečno Lethridgová. Během hodiny vyplouváme.“

„Ještě chvilku, prosím.“ Lizanne se otočila a pohlédla za dlouhou lávku k molu, kde všichni stáli. Jermajah mával, teta Pendilla nemotorně svírala ramena slabě vzlykající Tekely a její otec stál opodál, pro jednu bez svého příšerného bílého pláště, ale v poměrně elegantním, byť nemoderním obleku, který nejspíš nevytáhl ze skříně už několik desítek let. Jen po majoru Arberusovi nebylo nikde ani stopy. Ze všech jejích blízkých reagoval na zprávu o jejím odjezdu nejméně přívětivě.

Lizanne se dívala, jak jí otec strnule pokývl na rozloučenou a hned se otočil. *Žádné rozptylování*, řekla si, když si vzpomněla na lekci ze svých studií, ačkoli, podobně jako většina její výchovy, jí tato slova dnes zněla poněkud dutě. *Agentka musí svou povahu přizpůsobit samotě. Přátelé, rodina a lásky nepatří do sféry vašeho zaměstnaneckého poměru, nebo možná jen jako zástěrka.*

„Můžete mne uvést dál, pane veliteli.“

„Ach, slečno Lethridgová, výborně.“ Když vstoupila do prostorné důstojnické kajuty, přišel ji přivítat šedovlasý muž v civilním oděvu. Výraz v jeho protáhlé tváři byl mnohem přívětivější než pečlivě neutrální pohled, který jí věnoval předchozího dne. „Pan ředitel Blossin nás informoval o změně vašeho názoru.“

„Pane řediteli Thriftmore.“ Před členem Výboru odpovědným za mimokorporátní záležitosti pokývla hlavou. Zнала ho jen z doslechu, proslulého vyjednavče, jenž dohlížel na úspěšné ukončení Dalcijské krize, třebaže práci mu tehdy ulehčilo téměř kompletní zničení monarchistických sil ze strany protektorátu.

„Paní ambasadoru, předpokládám, znáte.“ Thriftmore se otočil k elegantní mladé ženě ve výtečně ušitých šatech z černobílého hedvábí a s vlasy vyčesanými v půvabném hroznu zlatých loken.

„Kurfiřtko Dorice Vol Arramylová,“ pozdravila ji Lizanne eutersky plným titulem, jak si žádala etiketa císařského dvora.

„Slečno Krvavá,“ odpověděla kurfiřtko mandinorštinou se slabým přízvukem a mírně sklonila hlavu. Lizanne měla potíž přecíst její výraz, neboť se přeléval mezi potlačovanou nelibostí a zdráhavou vděčností. Ač mohla mít potíž něco takového přiznat, tato žena musela vědět, že kdyby nedošlo k evakuaci, v Carvenportu by přišla o život.

„V této době jsem jen Lethridgová,“ řekla Lizanne. „A jak vídím, vás povýšili přímo na ambasadorský post. Jak se nám mění osudy!“

„Krevní Imperiál mne o mém novém titulu vyrozuměl teprve včera,“ odvětila kurfiřtka. „Císař to považoval za nadmíru příhodné.“

„Paní kurfiřtka mě vzdělává v císařských dějinách,“ podotkl ředitel Thriftmor. „Fascinující téma. Věděla jste, že arakelinská dynastie seděla na trůnu přes čtyři staletí?“

„Čtyři sta sedmdesát šest let,“ upřesnila Lizanne.

„Pozoruhodný výkon, nemyslíte? Aby se jeden rod tak dlouho udržel u moci.“

Krví prosáklý rod incestních zvrůd a tyranů, kteří stěží přežili poslední revoluční vlnu, zabránila si říct nahlas Lizanne. Diplomacie vyžadovala obezřetnost. „Opravdu velice působivé.“

„Pojďte.“ Thriftmor se otočil a ukázal na hlouček opodál stojících kovolodních funkcionářů. „Představím vám zbytek naší delegace.“

Bylo jich celkem deset, soubor ekonomických poradců a řídicích pracovníků s korvantinskými zkušenostmi. Přítomni byli i dva vysoce postavení příslušníci protektorátu, jeden admirál a jeden generál. Asi hodinu se družili, popíjeli víno, rozlévané bezchybně oděnými lodními sluhy, a živě si vyměňovali korporátní drby a zábavné anekdoty. Lizanne jejich kolektivní žoviálnost připadala poněkud znepokojivá, jako by nikdo z nich ve skutečnosti nechápal důležitost jejich mise. Ale v Carvenportu byla nicméně pouze ona a kurfiřtka.

„To vám opravdu říkali ‚slečna Krvavá‘?“ zeptal se jí jeden z nich, mladý ekonom ze strategického a analytického odboru, který už několikrát požádal o dolití sklenky. „Mně tenhle titul,“ pokračoval, zatímco po ní přejížděl až zbytečně soustředěným pohledem, „připadá velice *nemístný*.“

„Vždyť během jediného dne zabila přes sto korvantinských vojáků,“ vložila se do konverzace kurfiřtka Dorice už poněkud méně srozumitelnou euterštinou, načež sama dopila sklenku a kývla na sluhu, aby jí přinesl další. „A k tomu šest agentů Krevního Kádru. Mně její titul připadá vlastně naprosto neadekvátní.“ V ironickém přípitku pozvedla sklenku. „Mnohem líp by se jí hodil titul slečna Vražedná.“

„Kdežto ochotného svědka vraždění lze samozřejmě obdivovat,“ opáčila Lizanne. „Myslím, paní kurfiřtko, že vydávat se na onu krátkou plavbu vás nikdo nenutil. A omlouvám se, pokud realita války neodpovídala vašim očekáváním.“

Kurfiřtka zbrunátněla a zjevně začala mít potíže se sebeovládáním, neboť před Lizanne natáhla ruku a ukázala několik bledých jizev na dlani, které zhojila Zelená. „Jen se na ně podívejte. Tohle mi zbylo po otročením v té vaší špinavé továrně. Byla jsem nucena dřít v chudobinci jako nějaká cuchta, aniž jsem tušila, jestli toho kterého dne nenastala moje poslední hodinka.“

„Jménem těch, kdo se nenarodili do života marné nečinnosti, vás vítám v dospělosti.“

„Dospělosti? To si představujete, že mě všechny ty hrůzy někam posunuly?“ Kurfiřtka zvedla ruku, shrnula si límec šatů a ukázala další jizvu, tentokrát širokou a ne tak zcela zhojenou. „Upomínka na chvíle, kdy na naši loď při evakuaci vydechl oheň Modrokožec. V náručí jsem chránila malou holčičku, ale nepřežila.“

„Dámy!“ vplul mezi ně ředitel Thriftmor a trhnutím hlavy poslal pryč trapností již notně se ošívajícího ekonoma. Usmál se a ve vřelém smířlivém gestu roztáhl paže. „Stojíme na pokraji epochálního příměří. Proč si takovou událost hyzdit zbytečnou nerudností?“

Lizanne si uvědomila, že s hlučností jejich pře utichl zbytek přítomných. *Jsem příliš dluho mimo stíny*, vyplísnila se. *Musím se zlepšit.*

„Přesně tak, pane řediteli,“ odložila na tácek nejbližšího sloužícího sklenku a uklonila se kurfiřtce Dorice. „Omlouvám se. Jednala jste velmi odvážně a carvenportští uprchlíci na vás stále rádi vzpomínají.“ Kývla na Thriftmora. „Myslím, že než se stáhnou do kajuty, půjdu se ještě projít po palubě.“

Ukázalo se, že *Ziskový podnik* má hned tři horní paluby. Ta největší byla v jedné rovině s okrajem trupu a rozprostírala se na ploše srovnatelné se třemi hřišti. Další dvě obklopovaly velitelské ústředí a důstojnické ubikace, mohutný železný ostrov ježící se malorážovými kanony a čerstvě instalovanými bateriemi Bušidel a Vrčidel, z nichž celá řada určitě nesla znak výrobní společnosti Lethridge a Toller-mine. Lizannina kajuta se nacházela na střední palubě, na niž měla

na doporučení námořníků omezovat své večerní vycházky. Chvilí se opírala o hrazení na pravoboku a dívala se, jak za obrovským krytem kola plyne moře. *Ziskový* byl nedávno vybaven dvěma nejnovějšími typy termoplastických strojů a ubíral se teď severozápadním směrem rychlostí bezmála třiceti uzlů. Věděla, že i v případě stále vzácnějšího produktu jde o nutný výdaj. Čím rychleji se dostanou do Korvusu, tím dříve budou moct formalizovat rodící se spojení, ačkoli Lizanne se nedokázala zbavit pochybností, zda korvantská touha dospět k dohodě je opravdu upřímná. Poté co jejich císař prolil tolik krve a vynaložil tolik prostředků, se jí nezdálo pravděpodobné, že se ochotně vzdá ambice ovládnout takový zdroj bohatství.

Vydala se kupředu a uvědomila si, že si v duchu přehrává závěrečný rozhovor s Tekelou. „Jestli tam pojedíš, umřeš,“ říkala jí dívka se slzami v očích. „Kádr nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští. Tohle se od útlého věku učí každý Korvantinec.“

Měla samozřejmě pravdu. O pomstychtivosti Kádru školitelé Lizanne ujišťovali po celou dobu jejího výcviku. Za posledních sto let se i dávno vysloužilí agenti Útvaru mimořádných operací několikrát stali obětí úkladné vraždy nebo únosu. Pro přijetí, kterého se jí dostane, to nevěstilo nic dobrého.

Když se přiblížila k přední části paluby, zaujal ji pohled na obsluhu jednoho Vrčidla, která se pokoušela uvolnit nabíjecí mechanismus zaseknuté nábojnice. Lizanne se rozhodla, že zoufalým mužům poradí, a vykročila jejich směrem, když po ní z průlezu za jejími zády zničehonic sáhly dvě silné ruce. Jedna se jí přitiskla na ústa, druhá ji chytila pod krkem, aby ji odtáhla mimo dohled. Lizanne se s nimi neobtěžovala zápasit, setrvala naopak v bezvládném uvolnění, dokud útočník neprozradí své úmysly.

„Podívejme,“ dýchl jí do ucha mužský hlas. „Jak to, že se tady v noci po palubě promenáduje tak chutný kusanec?“

Lizanne se zakousla do ruky, která jí zakrývala ústa, a útočník ji s mírným zaklením odtáhl. „Máš přímo příšerný přízvuk,“ řekla Arberusovi.

„Přijde mi, že na oklamání kolegů lodníků stačí,“ zašeptal s pohledem upřeným na otisk jejích zubů na své ruce. Lizanne si ho změřila.

Uniformu měl na nedávno naverbovaného prostého lodníka možná až příliš úhlednou.

„Jak ses dostal sem nahoru?“ zeptala se. „Bloskin říkal, že budeš přidělený do nejnižšího podpalubí.“

„To jsem taky byl. Celý den jen vylívám vodu ze dna. Ale dostat se až sem nebylo zas tak těžké. U vojáků je to vždycky stejné; když někam míříš s jasným úmyslem, mají tendenci si tě nevšímat.“ Zatail ruku a sykl. „Máš pořádně pevný skus.“

„Přestaň fňukat, kůži jsem ti neprokousla.“ Povzdechla si a přistoupila k němu. Zvedla ruku, aby ho pohladila po bradě, a potichu řekla: „Tohle je pěkná hloupost. Nemůžou nás spolu spatřit, určitě ne, pokud máš být v Korvusu k něčemu platný.“

„Chtěl jsem tě vidět,“ pokrčil rameny a vzal ji kolem pasu. „Kde přesně máš kajutu?“

„Tohle tedy ne.“ Položila mu dlaň na hrud' a jemně, byt s jistou zdráhavostí, se od něj odstrčila. „Po dobu této mise si náš vztah uchová vyloženě profesionální charakter. Musím... znovu uvyknout téhle roli.“

„Hledání Mechanika ti může trvat týdny,“ namítl. „Pokud ten prevít vůbec existuje.“

„Já uvažovala spíš v řádu měsíců.“ Ustoupila a pánovitým prstem ukázala na schodiště z tepaného železa, které se táhlo do nižších úrovní. „A teď už běžte, a ne abych vás ještě jednou přistihla, jak obtěžujete své nadřízené.“

Přidušeně se zasmál a vydal se dolů. Než mu hlava zmizela z dohledu, s naprosto vážným výrazem se ještě na chvíli zastavil. „Víš, že si pořád myslím, že celá tahle operace je holá šílenost.“

„Žijeme v šíleném světě.“ Natáhla nohu a špičkou boty mu poklepala na hlavu. „Teď už zmiz, ty špinavá námořnická kryso.“

KAPITOLA V

HILEMORE

„Tajná dohoda s neblaze proslulou pirátkou Zenidou Okanasovou. Neoprávněné udělení milosti této pirátce. Závažné zneužití protektorátního zařízení a pracovníků. Neuposlechnutí ustanovení služebního řádu v době války. Strpění, aby nad zájmy Syndikátu byla postavena neformální dohoda s nezávislými civilisty, kteří mají plná ústa pohádek.“ Hlas kapitána Trumana se během deklamace stále víc rozechvíval a jeho krví podlité oči v bledé, vyzáblé tváři začínaly žhnout zuřivostí. Odmlčel se a zpoza stolu vzhlédl k Hilemorovi; ve srovnání s mužem, který tohoto nováčka před několika málo měsíci vítal na palubě, byl rázem mnohem menší. Ač kapitán nikdy nepůsobil hřmotně, přesto mu bývalo vlastní energické, byť často i malicherné vystupování. Teď mu límec blůzy volně visel kolem pohublého krku a ruce se mu třásly tak silně, že je byl nucen držet sevřené na stole. Jeho sklony k lpění na malichernostech se nicméně zdály stejně silné jako vždy.

„Prosím, pane poručíku,“ vycenil zažloutlé zuby v čemsi, co možná měl být úsměv, ale co se ve skutečnosti jevílo spíš jako vzteklá grimasa, „laskavě mne opravte, pokud jsem na něco zapomněl.“

„Nebyl jste schopen vykonávat svou funkci, pane kapitáne,“ odpověděl Hilemore v pozoru, co možná nejvlídnějším hlasem. „Flotila byla v Úžině zničena. Bylo třeba učinit obtížná rozhodnutí.“

„Existuje rozdíl mezi obtížným velitelským rozhodnutím a nepokrytou zradou syndikátních zájmů...“ Trumanovu tirádu přerušil záchvat kašle, při němž se jeho zubožené tělo chvilí svíjelo hlubokými, mučivými křečemi.

„Jste v pořádku, pane?“ přikročil k němu Hilemore. „Můžu poslat pro doktora Weygranda...“

„Nikam nechodte!“

Trumane si vytáhl kapesník a otřel si ze rtů narůžovělé kapky. „Mohu vás ujistit, pane poručíku,“ zasípal po několika hlubokých nádeších, „že kdybychom byli v syndikátním přístavu, vznesl bych vůči vám formální obvinění, které by vás přinutilo vysvětlit své kroky před vojenským soudem. Za dané situace mohu udělat pouze to, že vás do doby, než si záležitost převezme Námořní výbor, degraduji na třetího důstojníka. A hned prvním rozkazem, který vám dám, bude, abyste z mé lodi vykázal tu bandu kontraktorů. A také,“ namířil na Hilemora třesoucí se prst, „laskavě zapomeňte na jakékoli bláznivé představy, že teď poplujeme na jih. Jakmile doplníme zásoby, *Příbodná* odpluje do Ferosu.“

Hilemore zátal zuby, aby mu z úst nesplynulo nic neprozíravého, co mu vířilo v bušící hrudi. „Kapitánka Okanasová,“ vysoukal ze sebe po chvíli úsečnými slovy, která již měl pod plnou kontrolou. „Smím se zeptat, jaké je nyní její postavení?“

„Poněvadž se zdá být jediným prostředkem k rozněcování krve-spalu, nezbyvá mi než dodržet smlouvu, kterou jste s ní uzavřel.“

„Plout do Ferosu se jí chtít nebude.“

„Udělá, co jí říkám, nebo i s tím svým sprátkem může zůstat tady a zjistit, zač je toho loket. Když nebude zbylí, poplujeme na sever s využitím přídatného pohonu. A teď odejděte.“

„On tomu jednoduše nevěří,“ řekl Hilemore.

Zenida Okanasová se ohlédla k *Příbodné*, na niž četa námořníků pod Steelfinovým dohledem nosila právě doručené zásoby. Kapitán dal jasně najevo, že jakmile skončí s nakládáním, loď vypluje s večerním odlivem. „Tak ho budeme muset přesvědčit,“ řekla. „Já svou dceru nikam do blízkosti Ferosu nezavezu.“

„On neviděl, co jsme viděli my,“ poznamenal Hilemore. „Probudil se do proměněného světa, a ještě o tom neví.“

„Až mu Modráci rozpárou loď, pochopí to hodně rychle.“

„Nejen Modráci.“ Hilemore bleskl pohledem po Clayovi, který stál opodál spolu se svým strýcem. Zbylí příslušníci Dlouhých pušek

čekali o kousek dál na molu, tlumoky napěchované osobními věcmi a proviantem, který jim Hilemore zcela v rozporu s předpisy uvolnil z lodních zásob. „Příběh pana Torcreeka mu připadal tak přitažený za vlasy, že mu prostě neuvěřil.“

„A to ho teda jako necháte, aby nás tady vysadil?“ zeptal se Braddon.

„Je to kapitán mé lodi,“ odpověděl Hilemore, jemuž se do hlasu vkrádala jistá zlost. „Jmenovaný Námořním výborem a lodním lékařem uznáný za způsobilého vykonávat svoji funkci. Moje povinnosti jsou jasně dané.“

„Na vaše povinnosti seru,“ řekl Clay. „Někde máme bejt a to místo je daleko odsud.“ Otočil se a kývl směrem k lodi, kde nezvykle výřečný Steelfine popoháněl pracovní četou k ještě větším výkonům. „Přijde mi, že i mezi vašima lidma se najde dost takovejch, co z jeho probuzení nejsou dvakrát nadšený. Zvlášť ten Ostrovan.“

„Pan Steelfine zná své povinnosti stejně jako já,“ štkl Hilemore. „A budu vám vděčný, když se v budoucnu takových narážek vystříháte.“

„Váš kapitán tomu nevěří,“ podotkl Braddon poněkud smířlivějším tónem než jeho synovec. „Vy ale ano, pane Hilemore. Opravdu chcete, abychom riskovali, že se do cíle nedostaneme kvůli žárlivé nadutosti nemocného člověka? Vidím na vás, že nechcete. Tady nejde o porušování předpisů nebo domluvy s piráty. On ví, že až se jediná protektorátní loď, která přežila Úžinu, dostane do Ferosu, jemu zavříny nepřipadnou. Pokud tedy nenajde nějaký způsob, jak vás zdiskreditovat.“

Hilemore mlčel a otočil se, aby se vydal pryč podél okraje mola. *Vzpoura odpuštěna nikdy nebude*, říkal si v duchu. *Bez ohledu na její ospravedlnění. Jen mě pověsí a se mnou každého, kdo se ke mně přidá.* Zavřel oči před přívalem vzpomínek z minulých týdnů: na zkázu *Císařského*, mocný přesun *Modrokožců* směrem na sever, těla, jimiž byly posety rozvaliny *Hadlocku*. *Když spolu budeme zachraňovat svět...*

„Posádka se na moji stranu nepostaví,“ povzdechl si nakonec přídušeným hlasem. „Většina se jen chce dostat do bezpečí známého přístavu bez ohledu na to, jak iluzorní může toto bezpečí být. Vlastně jsem chtěl před odplutím na jih požádat o dobrovolníky. Počítal

jsem, že by se mohla přihlásit tak polovina lidí, ale teď už ani to ne. Mít na povel loď je jedna věc, plout na ní s nedostatečnou posádkou je věc druhá. Pak je tu záležitost s úpravami, které má na starost vrchní strojník Bozware. *Příhodná* bez nich v jižních vodách nevydrží ani týden.“

Braddon k němu přistoupil a se svou dlouhou puškou v náručí se zadíval do přístavu. Čelo se mu krabatilo zamyšlením. „Mám pocit, že v tomhle přístavu je víc než jedna válečná loď. Ta druhá tak početnou posádku potřebovat nebude. A i když sám nejsem žádný námořník, pane, připadá mi, že trup má pěkně bytelný.“

Hilemore sledoval směr jeho pohledu a vypjal se, když očima spočinul na štíhlém tvaru *Mimořádné* Císařského námořnictva. Kapitán kontraktorské skupiny měl ohledně jejího trupu pravdu; vystavěná byla dost bytelně na to, aby odolala silám, které rozpoutával rychlý průjezd vzbouřenými moři jižního oceánu. *Což znamená, že to musí být krvespal.*

„Tady Kazateli a Lori jsem přikázal, aby ji od našeho příjezdu nespustili z očí,“ pokračoval Braddon. „Počítají, že na palubě není víc než deset námořníků. Vypadá to, že to na severu neměli lehké. Myslíte, že byste dokázal dát dohromady deset mužů, pane Hilemore?“

Hilemore se ještě víc narovnal a sevřel si ruce za zády, jako by vojenský postoj mohl zmírnit závratnost toho, co hodlal udělat. „Přístavní vrata,“ řekl.

„Ty nechte na mně,“ ozval se Clay. „Zapomínáte, že můžeme požádat o výpomoc dalšího spojence.“

„Tak vy se chcete plavit Záškrtou, jo?“ zeptal se námořník chraplavým hlasem, který prozrazoval, že má hrdlo zhuntované desítkami let konzumace tabáku a grogu. Jmenoval se Scrimshine a zdál se být smíšeného původu. Šlachovité tělo a vystouplé lícní kosti dokládaly, že mu v žilách do jisté míry proudí dalcijská krev, naopak modré oči a přízvuk naznačovaly, že na svět mohl přijít v Severním Mandinoru. Podle majora Ozpika to byl nedávno zajatý pašerák, jenž právě na dlouhá léta skončil v lossermarském vězení. Hilemora na něm však zaujala předchozí služba na Modrolovcích, brázdících jižní moře.

Hilemorovy pokusy rekrutovat kormidelníka z řad četných místních mořeplavců dopadaly neúspěšně, neboť pouhá zmínka o jižních mořích všechny rozhovory rázně utínala. Zůstala jim pouze jedna možnost. Ozpíke požádal o tučný úplatek, na jehož základě získali přístup k místním vězňům, a příslib další odměny, jakmile podepíše propouštěcí rozkaz v případě, že najdou vhodného kandidáta.

„Přesně tak,“ přitakal Hilemore. „A pak dál až na Šelf.“

Námořníkovi se mírně rozšířily oči, ačkoli hlasem vyjádřil pouze opatrný zájem. „Co je na Šelfu, že je pro to potřeba přijet protektorátní válečnou loď?“

„Do toho ti nic není, u Prorokovy prdele,“ řekl Clay. „Chceš se z týhle díry dostat, nebo ne?“

Clay si nevšímal varovného pohledu, který mu věnoval Hilemore, a opět se zadíval do očí pašerákovi. „Tyhle typy chlapů já dobře znám, pane kapitáne,“ prohlásil po krátkém zkoumavém pohledu zpod přivřených víček. „Jen co vyjedeme z přístavu, podřízne nám hrdlo. Měl byste ho tam hodit zpátky.“

„Jestli to uděláte, poplujete na smrt,“ slíbil jim Scrimshine. Řetězem byl připoutaný ke stolu, který byl přišroubovaný k podlaze cely. Když se Scrimshine pohnul, aby upřel pohled na Hilemora, zarachotily na dřevě železné články. „Tenhle kluk neví o moři ani hovno, vidíte, kapitáne? Ale vy jo. V žilách vám koluje sůl stejně jako mně. Viděl jste někdy, jakou cenu si Záškrta vybírá od ztřeštěnejch lodivodů? Není to nic hezkýho. Jestli vám pod nohama nerozpárou trup skaliska nebo kry, na ráhnoví se vám může udělat takovej led, že vás převrátí svojí vahou. Pak tam jsou samozřejmě všichni ti Modráci.“

„Všichni Modráci jsou teď na severu,“ opravil ho Clay. „Nebo jste o tom neslyšel?“

„Slyšel,“ odpověděl námořník, aniž spustil pohled z Hilemora. „Modrolovci do týhle žumpy chvátají už tejdny a vyprávěj to jinak. Na jihu je Modráků pořád dost, kapitáne, na to můžete vsadit všechny svoje úlovky za poslední rok. A taky můžete vzít jed na to, že mezi nima objevíte Jacka Poslední pohled.“

„Kdo je u Dřiny zas Jack Poslední pohled?“ zeptala se Clay Hilemora.

„Bájný nestvůrný Modrokožec,“ odpověděl. „Přístavní krčmy se otřásají naléhavými varováními před tímto obřím dravcem a jeho neukojitelnou chutí na lodě a námořníky. Zvláštní ale je, že naživo ho ještě nikdy nikdo neviděl.“

„Jak si myslíte, že přišel ke svému jménu? Jack Poslední pohled se mu říká proto, že když ho jednou spatříte, je pravděpodobný, že nikdy už nic jiného neuvidíte. Byl to krutý dravec ještě předtím, než proti nám povstali draggové, a teď se říká, že hoří hladem, kterej nelze ukojit.“

„Takže to nejspíš znamená, že byste raděj zůstal tady,“ prohlásil Clay a otočil se na sedátku směrem ke dveřím. „Zavolám pro dalšího...“

„To jsem neřek!“ ohradil se Scrimshine. „Abych se odsud dostal, poplavím se klidně až na konec Dřiny a zpátky. Jen se chci ujistit, že váženéj pan kapitán si je vědom veškerejch rizik.“ V křečovitém úsměvu odhalil svůj zoufale neúplný chrup. „A lepšího kormidelníka do Záškrtý nenajdete, kapitáne. Plavím se jí už víc než dvanáct let a všechno to mám tady.“ Poklepal si prstem na spánek. „Sice jsem možná zapomněl, jak se za svobodna jmenovala moje máma, ale tady si přechovávám všechny kurzy, který jsem tam kdy nastavoval.“

„A Šelf?“ zeptal se Hilemore.

„I tam jsem byl, i když ne tak často, ale bezpečně propluju tam i zpátky.“

„A co dál na jih? Za ledem?“

Námořníkovi zarachotily řetězy, jak se opřel na židli, a do pohledu se mu vkradla větší obezřetnost. „Jednou. Měli jsme kapitána, kterýmu už trochu šplouchalo na maják a kterej byl přesvědčenej, že jižně od Šelfu je ukrytej jakesi starej pirátskej poklad. Nenašli jsme ho a pak při plavbě zpátky ten trhlej starej vůl umrzl, spolu se čtyřma dalšíma chlapama.“

Na Hilemorův pokyn Clay z kapsy pláště vytáhl svůj zápisník s nákresey, počmáraný neumělými, ale čitelnými kresbičkami toho, co si pamatoval z vize zprostředkované Bělokožcovou krví. Listoval stránkami, dokud nenarazil na obrázek mohutného hrotu vyčnívajícího z ledu. Ten natočil směrem k námořníkovi, který na něj pohlédl s nelíčenou nechápavostí.

„Vsadím se, že tohle jste na svých cestách ještě neviděl,“ řekl Clay. Námořník sklíčeně zaúpěl, zavrtěl hlavou a na židli svěsil ramena. „Ne. Tak to pro mě asi žádný využití mít nebudete, co?“ „Správně.“ Clay zápisník opět schoval a otočil se na Hilemora. „Major má dalších asi dvanáct chlapů, co by nám mohli vyhovovat...“ „Viděl jsem ale tu horu,“ přerušil ho Scrimshine. „Jakou horu?“ zeptal se ho Hilemore. „Tu horu v pozadí tý čmáranice. Je to hora Reygnar. Po nějakým starým bohovi nebo kdovíčem ji tak pojmenovali první Mandinořani, co dopluli na Šelf. Ale přiznávám, že jsem ji viděl jenom zdálky.“ „Mohli byste nás k ní ale navést?“ zeptal se Hilemore. „Jasně. Ale nějaká zvláštní navigace zas není potřeba. Je to jediná vyvýšenina široko daleko. Zakotvíte na Kraghurstově stanici, pak budete nějakých šedesát mil pokračovat přesně na jihojihozápad, a než se nadáte, budete ji mít před sebou. To je ta jednodušší část, kapitáne.“ Ještě jednou mu věnoval svůj kolozubý úsměv, tentokrát už ve výrazu nelíčeného pobavení. „Těžký je dostat se někam poblíž Kraghurstovy stanice. Ale na to mě máte.“ Úsměvem oblažil i Claye. „Je to tak?“

„Dluh mezi námi je už dávno vypořádaný,“ sdělil Hilemore Steelfinovi, zatímco se díval, jak si Ostrovan zkrřížil na hrudi své silné ruce a svěsil hlavu ve vážném zamyšlení. „Neměl byste cítit sebemenší povinnost mne na této plavbě doprovázet.“

Byli ve zbrojnici, jejíž silné stěny jim skýtaly ochranu před všetečnými ušima. Steelfinovo tělo zabíralo většinu místnosti, takže vrchní strojník Bozware se musel vmáčknot do prostoru mezi stojany na pušky. Ten svůj souhlas nabídl bez váhání. Vlastně se zdál trochu dotčený, že Hilemorovi trvalo tak dlouho, než ho oslovil. „Kdyby nebylo vás, pane kapitáne, byli bychom na dně Úžiny,“ pokrčil rameny. „Pokud jde o mě, vy určíte kurz a já se postarám, abychom se tam dostali.“

Se Steelfinem to bylo jiné. Válečné zvraty se postaraly, že v námořnické hierarchii vystoupal do sfér, v něž mohl lodník jeho postavení za běžných okolností doufat nanejvýš po celoživotní službě. Hilemore ho žádal, aby se vzdal spousty věcí. Hilemore dokonce v koutku

srdce doufal, že Ostrovan okamžitě zamíří ke kapitánovi a jeho zločin nahlásí. Steelfine se Hilemoreovi už několikrát odvděčil za to, že mu zachránil život při prvním téměř osudném setkání se Zenidou, ale zdálo se, že některé dluhy se nevyrovnejí nikdy.

„Dvanáct,“ pronesl Steelfine po dlouhém uvažování. „Možná patnáct, jestli je přesvědčí jejich kamarádi. Samozřejmě i pan Talmant a zelenáči.“

Hilemore polkl povzdech, v němž se stejnou měrou mísila úleva a lítost. Chtěl se Steelfina zeptat, zda si je svou volbou jistý, ale věděl, že takovou otázku by Ostrovan vnímal jako poskvrnu své cti.

„Talmant a další chlapi se této akce nezúčastní,“ řekl Hilemore. „Nebudu jim ničit budoucnost, za předpokladu, že nějakou mají.“ Otočil se k vrchnímu strojníkovi. „Promluvíte si s doktorem Weygrandem?“

Bozware zavrtěl hlavou. „Ten nepojede, pane. Má stále pacienty, kteří potřebují jeho péči.“

„Dobrá. Budeme potřebovat krátkou přestávku, abychom se řádně připravili. Řekněte kapitánovi, že máme problém s motory, něco menšího, ale že oprava bude trvat do zítřka.“

„Možná by bylo lepší, kdybychom provedli sabotáž. Zabránili mu, aby za námi vyrazil.“

„Ne. Netoužím tady tuto loď nechávat napospas osudu.“ Položil ruku na přepážku a cítil vrnění pomocných motorů, které na blížící se plavbu chystali Bozwarovi topiči. Věděl, že ze všech lodí, na nichž se kdy plavil, se mu bude po *Příhodné* stýskat nejvíc. „Už tak to bude mít těžké, když ji ponecháme v Trumanově péči.“

Vytáhl si z blůzy hodinky, oba muži vedle něj učinili totéž a všichni si podle něj seřídili čas. „Pánové, operace začne ve čtyři po půlnoci. Teď buďte tak hodní a pusťte se do práce.“

Hilemore po zbytek dne se svou typickou výkonností vykonával zadanou práci a ignoroval nervózní mrkání nebo úsměvy, s nimiž se na něj obraceli Steelfinovi vyvolení spoluspiklenci. Úkol nenápadně shromáždit zbraně a proviant nechal na Ostrovanovi a u vědomí Trumanova neustále bdělého dohledu omezil svůj první projev bezostyšné vzpoury na vynesení dvou třetin lodního produktu

z útrob trezoru. Kapitánova nedůvěra našťěstí nedosahovala tak daleko, aby mu byly odňaty příslušné klíče. Krátce zvažoval, že se zmocní veškeré Červené, ale dospěl k závěru, že existuje možnost, jakkoli zanedbatelná, že Trumane v dalším přístavu narazí na nějakého Krvožehnaného. *Jakmile se rozhodneš pro směr, nesmíš zkolísat.* Při pohledu na obsah trezoru mu v duchu naskočila další z rad jeho dědečka a zamyslel se, co by na to starý pán asi říkal. *Vzpourenec, a teď ještě zloděj. Oběšení pro mě bude až příliš dobré.*

Vrchního strojníka našel u levého hrazení ve společnosti Zenidy a její dcery. Akina působila nezvykle rozjařeně, její obvykle podmračený výraz nahradilo nadšené vzrušení, a když se z boku spustil první člun, dokonce poskočila na špičkách. Steelfine se postaral, aby noční hlídku tvořili výhradně ti členové posádky, kterým mohl důvěřovat — celkem šestnáct mužů, většinou střelců a topičů. Pomáhal jim i doktor Weygrand, který navzdory odmítnutí účastnit se jejich podniku přišel s plánem, že do kapitánovy noční dávky léčiv přidá uspávací prostředek.

„Podle doktora nejméně osm hodin nebude vědět o světě,“ hlásil Bozware. „I kdyby někdo spustil poplach, pane, pochybuji, že se na palubě najde muž, který by měl to srdce po nás pálit.“

Hilemore přikývl a pohlédl přes zábradlí, aby se ujistil, že první člun už se kolébá na vodě. „Kapitánko,“ podal Zenidě malý tlumok z voskovaného plátna a se stahovací šňůrkou, v němž byla uložena dostatečná zásoba ukořistěného produktu. „Pokud to bude možné, byl bych rád, aby se tato akce obešla bez obětí.“

Přikývla, ještě poklekla a objala dceru, které tichou varestijštinou řekla: „Drž se toho šmudly.“

Hilemore se přenesl přes lodní bok a začal šplhat dolů. Do člunu se dostal bez větších potíží a chopil se vesel. Zenida se k němu přidala vzápětí a chopila se kormidla, načež s nimi Hilemore zamířil k tmavému stínu *Mimořádné*. Za jejich zády se ozvalo rachocení řetězů na jeřábech, když Steelfinova skupina přenesla přes bok další tři čluny. Hilemore se soustředil na pohánění člunu, vesly manipuloval v plynulém, pravidelném rytmu, aby co nejvíc omezil zrádné šplouchání, přičemž vrzání havlinek tlumilo velkorysé promazání a vrstvy plátna. Zenida člun držela převážně ve stínech, které na vodu

vrhaly další kotvící lodi, a mezi oblými strmými trupy kličkovala několik dlouhých minut. Nakonec na Hilemora kývla, aby zastavil vedle nákladní lodi Alebondsých komodit, asi padesát yardů od kotviště *Mimořádné*.

„Mohli bychom se dostat ještě blíž,“ zašeptal Hilemore, protože zbývající vzdálenost byla na jeho vkus příliš velká.

„To je moc velké riziko.“ Zenida se postavila a začala se svlékat. Hilemore očekával, že u spodního prádla zastaví, a uvědomil si, že instinktivně odvrací zrak, když se zbavila všeho, co na sobě měla. „Jen by mě to zpomalovalo,“ řekla, když si dřepla, aby vytáhla tlumok s produktem. „Navíc jsem si všimla, že střilet po nahé ženě se muži často zdráhají.“

„Já bych se nezdráhal,“ namítl Hilemore potichu. „Kdyby mé lodi hrozilo nebezpečí.“

„Jenže vy jste velmi svérázný člověk, pane Hilemore.“ Byla příliš velká tma, aby jí viděl do tváře, ale v jejím hlase slyšel úsměv. Z plátěného tlumoku vylovila tři flakony, patrně s Červenou, Zelenou a Černou, a všechny je v rychlém sledu vypila. Potom na něm utáhla šňůrku, natáhla si ji přes hlavu a přes hrazení vklouzla do vody. „Jestli umru...“ začala. V přítmí byla sotva vidět tmavá silueta její hlavy.

„...postarám se, aby se jí nic nestalo,“ slíbil jí Hilemore.

Následovala ještě krátká pauza a byla pryč. Její zmizení doprovázelo pouze sotva slyšitelné šplouchnutí vody o trup člunu. Hilemore upřel veškerou pozornost na *Mimořádnou* a vyčkával. S pozvolným příchodem dne se začínala vytvářet mlha, která v tomto přístavu vítala snad každé ráno, a nad klidnými vodami se rozprostíral řídký příkrov páry. Uběhly snad dvě celé minuty, než Hilemore uviděl, jak se kapitánčino bledé tělo objevilo u samého konce řetězu přední kotvy. Na palubu vyšplhala během několika vteřin; pohybovala se s hbitostí a energičností Krvožehnané, jež si dopřála plnou dávku Zelené. Jakmile dospěla na palubu, zmizela z dohledu, ačkoli Hilemore ji poté ještě letmo zahlédl, když se za běhu k velitelskému můstku prohnala za horními střelnými coby bílá šmouha, kterou téměř nestíhal sledovat. Odpočítal deset vteřin, než se ozval první poplašený výkřik, po němž následovaly dva rychlé výstřely z pistole. Chopil se vesel a veškeré síly upřel do co nejrychlejšího pohybu směrem

k lodi, přičemž se ještě ohlédl, aby se ujistil, že ho následuje Steel-finův oddíl.

Po dvou minutách usilovného veslování člun přídí narazil do trupu *Mimořádné*, Hilemore odložil vesla a sáhl po smyčkách lana u svých nohou. Se zkušenou přesností nad sebe vyhodil kotvici, jejíž železný hák se zachytil za zábradlí a na první pokus se pevně zaklesl. Některé dovednosti jeho těla jednoduše neumělo zapomenout. Podobně jako většina válečných plavidel i *Mimořádná* seděla ve vodě níže než obchodní lodi a cesta vzhůru byla krátká, ačkoli k ní čerstvá salva výstřelů shora přidala dávku drásavého napětí.

Hilemore se za rozmrzelého hekání drápal posledních několik yardů, dokud se mu nepodařilo přelézt na palubu. První, co na ní uviděl, bylo tělo korvantinského námořníka v bezvědomí. Ležel na boku u jednoho děla na pravé straně a z jeho úpění bylo možné vyvodit, že Zenidě se prozatím dařilo vystříhat zabíjení. Hilemore vytáhl revolver a vyrazil ke schůdkům na nástavbu. Cestou k můstku minul dalšího Korvantince, zavalitého muže středního věku, jenž v ostrém předklonu zvracel, zatímco se mu z nosu řinul neustávající pramínek krve. Zvedl hlavu, aby na Hilemora upřel krhavý pohled, ale když zjistil, že se ho nikdo nechystá zastřelit, pokračoval v dávení.

Třetího Korvantince Hilemore objevil na můstku; v podstatě ještě chlapce, který nejspíš zastával obdobný post jako jejich praporčík. Korvantinec na Hilemora upřel pohled bezmocného rozhořčení; ke kormidlu měl kusem provazu pevně připoutané obě ruce. Hilemore nebyl v korvantštině nijak zběhlý, ale v proudu nadávek, které chlapci splývaly z úst, identifikoval hned několik pěkně jadrných vulgarit. Hilemore chlapci rychle zasalutoval a pokračoval k přídí, kam ho táhl halas nového pozdvižení.

Uprostřed části bídne opravené nástavby, s mečem v jedné ruce a revolverem ve druhé, stál poručík Sigoral, kolem něhož se v širokém kruhu a závrtnou rychlostí pohyboval jakýsi bledý objekt. Poručík na něj namířil revolver a stiskl spoušť, a zaklel, když kohout udeřil do prázdné nábojnice. Sigoral potom předvedl několik působivě načasovaných a zkušených výpadů mečem, ale jelikož svého mučitele ani jedním nezasáhl, stále hlasitěji nadával. Hilemore v jeho tirádě tentokrát rozeznal slovo „čubka“. Hlavní svého revolveru

poklepal na železné zábradlí a zavolal: „Pane kapitáne!“ Když na něj Sigoral nijak nezareagoval a jen se dál oháněl mečem, ač se stále slábnoucí elegancí, Hilemore revolverem namířil asi dva palce od Korvantincovy nohy a jednou vystřelil. Ukázalo se, že takto už jeho pozornost upoutá.

„Pane kapitáne,“ zopakoval Hilemore, zvedl mířidla a muži zacílil na čelo. „Budte tak hodný a pohlédněte na pravou stranu.“

Sigoral k němu zvedl oči, jež mu zběsile planuly pod zpoceným čelem, a potom uposlechl. Znovu zaklel, když asi deset yardů od lodi zahlédl Steelfinův oddíl a v jeho čele Ostrovana, vypínajícího se na přídi člunu s kotvicí v ruce.

„Vyvěsil jste vlajku!“ zasyčel Sigoral přes zatáté zuby, jen co opět vrhl pohled na Hilemora.

„Ano. To jsem udělal. Ale teď je ze mne povstalec, který se zřekl veškeré cti.“

Zažíval se do míst, kde zastavila Zenida, teď celá roztřesená, protože jí z žil vyprchával produkt. Prochvěla jím hrdost, když si uvědomil, že se mu podařilo nespočinout pohledem na jejích vlhkých a dmoucích se prsou, a opět pohlédl na Sigorala. „Vzdáváte se, pane?“

„Neskutečný bordel.“ Bozware ohrnoval nos při pohledu na ob-
ludnou změt kotlového plechu a trubek, jež na *Mimořádné* tvořily krvespalovací motor. Dokonce i pro Hilemorovo nezkušené oko os-
tře kontrastovala s kompaktním zázrakem, který poháněl *Příhodnou*. Strojovna korvantinského plavidla byla ve srovnání se strojovnou na *Příhodné* velmi stísněná, přičemž jen jejich pomocný motor na uhlí zabíral víc prostoru než krvespal. Oproti Bozwarovu hájemství byla také výrazně méně čistá a uspořádaná a na několika kovových prvcích se začínala objevovat rez.

„Bude to fungovat?“ zeptal se Hilemore.

„Nevidím žádné poškození,“ odušil Bozware, zatímco motor ob-
cházel s kritickým pohledem. „Mají to ale hloupě přepřácané. Taky se zdá, že loď stojí už několik týdnů. A potřebuje pořádně vyčistit.“

„Přišli jste o Krvožehnaného, že?“ obrátil se Hilemore na ztuhlého a sinalého Sigorala. Ten jim odevzdal meč a revolver, ale odmítal jim dát své čestné slovo, že se nebude o nic pokoušet, čímž Hilemora

přinutil, aby mu přidělil dva strážce. „My taky,“ pokračoval, když Sigoral odmítal odpovédět. „V Úžině. Nebyl jste tam náhodou?“

Sigoral se mu zpřímá zadíval do očí a rty mu zkřivil trpký úsměv. „Ano. Byl to nádherný a velký den.“

„A památné vítězství,“ přisvědčil Hilemore. „Byť, jak jsem se dozvěděl, poněkud krátkodobé. A jak jste si všiml, našli jsme si jiného Krvožehnaného. Nemáte na palubě nějaký produkt?“

Sigoralova odpověď se omezila na vyčerpaný nevraživý pohled.

„Dejte nám pár minut, pane,“ nadhodil jeden ze střelců a ke Korvantinci přistoupil. „My už ho přinutíme zpívat.“

„Ne,“ řekl Hilemore. „Odvedte ho nahoru k ostatním. Panu Steelfinovi vzkazte, aby připravil člun, který je odveze na břeh, jakmile budeme připraveni odplout.“

Všiml si, že Sigoralovou tvář problesklo překvapení. Bylo zjevné, že očekával buď popravu, nebo dlouhý pobyt v lodní base. „A až je odrazíte, vraťte mu meč,“ dodal Hilemore, když námořníka odváděli k východu ze strojovny.

Přešel k sedící Zenidě, která už oblečená v ukradené korvantinské haleně popíjela posilující směsici rumu a teplého mléka. „Jste v pořádku?“ zeptal se jí.

Unaveně přikývla a obrátila pohled k Akině, která spolu s vrchním strojníkem zkoumala korvantinský motor. Ve srovnání se strojníkovou tvář se v té její nezračila profesionální nechut', nýbrž upřímné okouzlení. „Moje dcera měla mechanické věci vždycky ráda,“ podotkla Zenida. „Na *Královně větru* jsem ji nikdy nemohla dostat ze strojovny.“

„Výborně,“ opáčil Hilemore. „Mám pocit, že během nadcházející plavby budeme potřebovat každou volnou ruku a panu vrchnímu strojníkovi přijde učednice vhod.“

„Nechává se poroučet pan Steelfine, pane,“ ozval se ode dveří jeden ze střelců. „Přirazil k nám člun s kontraktory.“

„Hned tam budu.“ Hilemore Zenidě podal kožený tlumok se zbytkem uloupeného produktu. „Kotvu zvedneme, jen co pan Bozware zprovozní motory. Jste...?“

„Při plné síle, děkuji, kapitáne.“ Tlumok převzala a vstala. „Ten Korvantinec,“ poznamenala, když Hilemore zamířil k východu,

a přinutila ho zastavit, „mi dost nevybíravě nadával. Prokážu vám laskavost a nechám ho žít.“

Věděl, že nejde o žádnou banalitu. Varestijci, zvláště ženy, byli proslulí svou prudkou nesnášenlivostí k urážkám. „Vaší zdrženlivosti si velmi vážím, mořská sestro,“ odpověděl jí svou nedokonalou varestijštinou.

Usmála se a opět se obrátila ke strojům. „To nestojí za řeč.“

Slabé, ale sílící paprsky ranního slunce prosvěcovaly mlhu, avšak přístav a horní okraj přístavních vrat stále pokrýval hustý příkrov. „Zdá se, že váš synovec má mírné zpoždění, pane Torcreeku,“ utrousil Hilemore. S kontraktorem stál na úzké přídi *Mimořádné*, pohled upřený na bariéru, uši nastražené, aby zachytily rachot, který začne vydávat motor zvedající kovové pláty. Dlouhé pušky se nalodily před čtvrthodinou, poté co z lossermarského vězení vyzvedly Scrimshina. Pašerák na probíhající přípravy pohlížel s nervózní podezíravostí, která Hilemora přinutila, aby mladou pistolnici pověřil jeho bedlivým střžením.

„Jestli se pokusí skočit přes hrazení, střelte ho do nohy,“ řekl Loria-beth. „Potřebujeme ho živého.“

„Clay hned přijde,“ odpověděl Braddon hlasem, v němž nezaznívala ani špetka pochyb, ačkoli Hilemore si všiml, že se rozhlíží stejně soustředěně jako on. Podíval se na hodinky a zjistil, že se opozdili už o pět minut. *Jestli to potrvá ještě déle, moře bude proti nám.* „Odvedu vězně,“ řekl a kvapně se vydal na zád.

Sigorala a devět členů jeho posádky našel pod dozorem v části poničené nástavby. Hilemorovu pozornost okamžitě zaujal jeden ze strážců, mladík v nepadnoucím lodnickém stejnokroji, který se ze všech sil snažil skrývat tvář pod štítkem čepice. „Pane Talmante!“ štěkl Hilemore.

Mladík strnul a ihned se postavil do pozoru. „Pane!“

Hilemore v sobě zadusil proud invektiv a přikročil k němu. „Co tady děláte?“ procedil.

Talmant mu poskytl okamžitou a očividně předem připravenou odpověď. „Následuji svého kapitána, pane. K čemuž jsem se zavázal přísahou. Kapitánu Trumanovi jsem na stole zanechal dopis, v němž

rezignuji na svůj post a povinnosti, a podal jsem mu i plné vysvětlení svých pohnutek.“

Hilemore nebyl velkým zastáncem tělesných trestů, snad jen s výjimkou situací, kdy už nebylo zbylí, ale nyní zakusil téměř neodolatelnou touhu vymátlit z tohoto hochu naivit u před vězni a zbytkem posádky. Na Talmantově proslovu ho však něco zaujalo. „Vy jste mu zanechal dopis?“

„Ano, pane. Žádá si to má čest.“

V tom okamžiku mlhu pročíslu pronikavé zaječení parní píšťaly. *Příhodnou* skrývala mlha, ale Hilemore její projevy znal jako hlas starého přítele.

„Doktor Weygrand říkal, že bude spát ještě několik hodin,“ pronesl Talmant přiškrknutým hlasem.

„Kapitán Trumane vždycky miloval, když mohl někomu zhatit naději,“ zamumlal Hilemore, než se otočil, aby se Talmantovi zadíval do očí. „Běžte na můstek a chopte se kormidla. Panu Bozwarovi vzkážete, aby nastartoval jakýkoli motor, který dokáže uvést do provozu.“

„Rozkaz, pane.“ Talmant zasalutoval a odběhl.

„Poručíku Sigorale.“ Hilemore vykročil k námořníkovi. „Svolejte prosím své muže. Je čas, abyste odešli.“

Jeden z korvantských lodníků něco zavrčel. Tón jeho rázného odmítnutí nebylo třeba nijak překládat. Jeho mínění brzo zopakovali všichni ostatní a semkli se v těsném obranném chumlu. „Tohle je naše loď,“ prohlásil Sigoral. „Díky lidem z města mají mí muži plné povědomí o posledních událostech. Nechtějí tady zůstat a já zjišťuji, že s jejich stanoviskem nedokážu polemizovat.“

„Místo najdou na jiných lodích,“ řekl Hilemore.

„Nikoli však na válečných. A pochybuji, že nás přijme váš kapitán.“

Hilemore pohlédl směrem k místu, kde kotvila *Příhodná* a odkud k nim mlhou doléhalo slabé supění jejího pomocného motoru. „S cestou, kterou se chystáme podniknout,“ otočil se zpátky k Sigoralevi, „se bude pojit větší nebezpečí než s čímkoli, čemu budete muset čelit na palubě Modrolovce v severních vodách.“

„Tohle je naše loď,“ zopakoval Sigoral. „Císařské loďstvo není protektorát, kapitáne. Tihle muži jsou se svou lodí spojeni posvátnou přísahou. Vy byste se svého domova tak snadno vzdával?“

Opět zaječela píšťala na *Příhodné*, tři dlouhé hvizdy doprovázené pleskáním probouzejících se koles. „Žádám vás, abyste mi dal své čestné slovo,“ řekl Hilemore Sigoralovi. „A za tyhle muže budete odpovídat. Nemůžu tolerovat ani sebemenší náznak potíží.“

Korvantinec pohlédl na zbytek své posádky a zatínil zuby, když zápasil se svými dlouho vštěpovanými instinkty. Nakonec podrážděně zamručel: „Dávám vám své slovo.“

Hilemore vzhlédl k jedinému komínu *Mimořádné* a všiml si, že z něj nestoupá žádný kouř. „Máte mezi sebou mechaniky?“ zeptal se.

„Šopaku! Zerune!“ štěkl Sigoral a dopředu postoupili dva Korvantinci ve špinavých halenách, typických pro ty, kdo se lopotí mezi mechanickými zařízeními.

„Odveďte je do strojovny,“ přikázal Hilemore. „Pomůžou mému vrchnímu strojníkovi uvést tuto loď do pohybu. Vy jim budete překládat. Zbytek vašich mužů zvedne kotvu.“

Sigoral přikývl, ale nevydal se pryč hned. Naopak natáhl ruku ke střelci, který se zmocnil jeho meče. Hilemore přikývl a střelec meč odevzdal. Sigoral si jej připjal k pasu, potom se otočil ke svým mužům a rychle vydal sérii rozkazů, které všechny lodníky s výjimkou dvou mechaniků hbitě poslaly k přední kotvě.

„Těším se, až se dozvím cíl naší plavby,“ řekl Korvantinec Hilemorevi, když dovedl mechaniky k průlezu a zmizel pod ním.

„Tohle se klukům líbit nebude, pane,“ ozval se střelec, který se nabízel, že ze Sigorala mučením vypáčí informace. „Po Úžině je spousta zlé krve.“

Hilemore se už chystal zavrčet, aby držel ústa, ale zaváhal. Od těchto mužů už toho žádal spoustu a lpět na běžných společenských pravidlech mu za daných okolností připadalo pošetilé. „Nemáme dost lidí, kteří by se o loď řádně starali,“ řekl naopak a dodal, „každý, kdo s nimi nebude chtít sloužit, se může posadit do člunu a zmizet, ale radil bych mu, aby to udělal co nejdřív.“

Pokračoval kupředu a ušel polovinu vzdálenosti k přídi, když se mu pod nohama začala chvět paluba. Rychlý pohled na komín mu potvrdil, že Bozwarovi se podařilo nahodit přinejmenším pomocný motor. Chvilí se díval, jak Korvantinci vytahují z vody kotvu, a potom se šel postavit vedle Braddona, který stále pozoroval přístavní bariéru.

„Měl jsem jednoduše uplatit správce přístavu,“ zamručel Hilemore, když rozeznal dosud poněkud zastřenou masu výtahových motorů na horním okraji.

Braddon strnul, potom se zazubil, když Korvantinci spustili vyděšený řev. Všechny oči při jejich panickém volání vystřelily vzhůru: „DRAGG! DRAGG!“

„Omlouvám se za zpoždění, pane kapitáne,“ řekl Braddon, když se v řídnoucí mlze nahoře objevil velký stín. „Můj synovec musel vyšplhat na nejvyšší věž v přístavu. A jeho mazlíček je den ode dne méně poslušný.“

Hilemore sledoval, jak stín plachtí k bariéře a rozpíná křídla před přistáním. Mlhou se rozezněl pronikavý řev, po němž krátce zašlehl ostrý plamen. „Člověk musí být velmi statečný, aby upřel žádost Krvožehnaného na draggovi,“ poznamenal Braddon. Po krátkém čekání oba výtahové motory s rachotem naskočily a před *Mimořádnou* se se skřípěním začala zvedat vrata.

„Pane!“

Hilemore se při Sigoralově výkřiku otočil a všiml si, že ukazuje k dobře známé siluetě, která se nedaleko zhmotňovala z mlhy; *Příhodná* ženoucí se plnou pomocnou rychlostí. „Mám poslat muže k dělům, pane?“ zeptal se Steelfine, když Hilemore vykročil k můstku.

„Nemá to být snad tak, že na palubě není nikdo, kdo by měl to srdce po nás střílet...“ podivil se Hilemore.

„Kapitán Trumane je důrazně přesvědčivý člověk,“ odpověděl Steelfine. „A mám-li být upřímný, pane, na palubě je dost chlapíků, kteří by nás oba rádi viděli mrtvé.“

„Lžete, první důstojníku?“

„Myslel jsem, že potřebujete trochu pošťouchnout, pane.“

Hilemore si povzddechl a zavrtěl hlavou. „Na svou vlastní loď pálit nebudu, i když ne že by to Trumane nevěděl. Děla nabijte jen prachem, vyrobíme si kouřovou clonu.“

„Rozkaz, pane.“

Mimořádná se už dala do pohybu, a když se Hilemore dostal na můstek, zjistil, že Talmant otáčí kormidlem přesně tak, jak byl zvyklý. „Řídit tuhle loď je jedna radost, pane.“

„To rád slyším, poručíku. Budte tak hodný a udržujte přímý směr.“ Hilemore přešel k lávce na pravoboku, odkud přihlížel, jak se *Příhodná* přibližuje na vzdálenost sta yardů a zběsile bliká signální lampou: „Zastavte. Připravte se k obsazení.“

Se zděšením si také všiml, že u příďového otočného děla je obsluha a dělo nabíjí, ačkoli ne s takovou přičinlivostí, jakou by očekával. Možná ho měl zbytek posádky ve větší oblibě, než si Steelfine myslel. Čas na jemnocit v každém případě vypršel.

Vrátil se na můstek a očima klouzal po různých tamějších přístrojích, dokud nenašel lodní telegraf, na jehož číselníku však nedokázal dešifrovat jediný popisek. „Červená znamená ‚plnou rychlostí vpřed‘, pane,“ upozornil ho Talmant.

„Děkuji, poručíku.“ K červenému číselníku zatlačil páčku a čekal. Vratům před lodí chybělo nejméně deset yardů k plnému vyzdvižení a *Příhodná* se k nim každou vteřinou blížila. *No tak, Bozware*, modlil se v duchu Hilemore. *Tak jiné to zas být nemůže.*

Zdálky se ozvala dutá rána z děla, po níž se okamžitě ozvalo svištění granátu. Střela dopadla několik yardů vpravo od příďe, na varovnou ránu možná až příliš blízko. Obsluha otočného děla je netrefila buď záměrně, nebo to byli horší střelci, než jak si je pamatoval. Steelfine nečekal na rozkazy a tři pravá děla na *Mimořádné* vyštěkla několikanásobnou rychlou odpověď. Výsledný kouř se smísil s přetrvávajícím oparem a vytvořil neproniknutelnou mlhu.

Z lodního telegrafu se ozvalo ostré zvonění, ručička prudce uštěrlila do strany a poté se vrátila do červené části číselníku. *Mimořádná* sebou nyní už povědomě šklubla, ačkoli ne tak silně, jako když naskakoval krvespal na *Příhodné*, ale pořád dost na to, aby se Hilemore zapotácel. *Mimořádná* poskočila kupředu a vklouzla do mlhy a dělového kouře hustého natolik, že zastřel i přístavní vrata, ale Talmant se naštěstí projevil jako kormidelník, který si svůj kurz dokáže udržet. Přístav opustili rychlostí patnácti uzlů, která vystoupala na dvacet, jen co je Talmant provezl na otevřené moře.

„Teď přímo na jih, pane Talmante,“ řekl Hilemore. „Plnou rychlostí, dokud nestanovím jinak.“

„Rozkaz, pane.“

Hilemore vyšel ven a po schůdcích sklouzl na palubu, kde zamířil na zád k Dlouhým puškám, stojícím v napjatém očekávání. Dlouho čekat nemuseli. Ze zamženeho průlivu se zvedl mohutný stín Černo-kožce a několika línými máchnutími křídel urazil vzdálenost, jež ho dělila od lodi. Hilemore uslyšel několik téměř hysterických výkřiků z hrdel Korvantinců a přidušenou dalcijskou Scrimshinovu modlitbu. Blížící se Lutharon rozepjal křídla a s žuchnutím, doprovázeným škrábavými kroky, když se drápy setkal se dřevem, přistál na záďové palubě, složil křídla a umožnil Clayovi, aby mu slezl z hřbetu.

„No,“ rozhlédl se kolem sebe, „s touhle kocábkou jsme si oproti tý minulý teda moc nepolepšili.“